

DEN POLITISKA UTVECKLINGEN I OST- OCH SYDOSTASIEN

- **Vilka faktorer kan tillskrivas förklaringskraft på den varierande utvecklingen av demokrati i regionen?**

Jonas Schauman

Matrikelnummer 37091

Pro gradu-avhandling i statskunskap

Handledare: Henrik Serup Christensen

Fakulteten för samhällsvetenskaper

och ekonomi

Åbo Akademi

2019

ÅBO AKADEMI – FAKULTETEN FÖR SAMHÄLLSVETENSKAPER OCH EKONOMI

Abstrakt för avhandling pro gradu

Ämne: Statskunskap	
Författare: Jonas Schauman	
Arbetets titel: Den politiska utvecklingen i Ost-och Sydostasien – vilka faktorer kan tillskrivas förklaringskraft på den varierande utvecklingen av demokrati i regionen?	
Handledare: Henrik Serup Christensen	Handledare:
<p>Abstrakt:</p> <p>Pro gradu-avhandlingen är en jämförande studie av sex länders politiska utveckling. Studiens syfte är att undersöka vilka faktorer som åtnjuter förklarandekraft bakom övergången till demokrati och bakom demokratins konsolidering i Ost- och Sydostasien. Studien utgår från tidigare studier och från en teoretisk referensram varifrån följande fem oberoende variabler valdes: ekonomisk tillväxt, eliternas uppgörelse, civila-militära relationer, civilsamhällets roll och politisk kultur.</p> <p>Studien är en kvalitativ studie i vilken tillämpas en komparativ analysmetod för att jämföra den politiska utvecklingen i avhandlingens sex länder. I avhandlingens analyskapitel förekommer två skilda analyser. Den första analysen berör avhandlingens första forskningsfråga: ”<i>Vilka faktorer har möjliggjort demokratiska transitioner i Ost- och Sydostasien?</i>” medan den andra analysen berör studiens andra forskningsfråga ”<i>Vilka faktorer har främjat demokratins konsolidering i Ost- och Sydostasien?</i>”.</p> <p>Av studiens tio hypoteser får fyra stöd av avhandlingens resultat. I övergångsfasen från autokrati till demokrati har eliterna haft en betydande roll. Eliterna är den enda faktorn som hade ett samband till den beroende variabeln. I avhandlingens andra analys som berör konsolideringsfasen av demokratin erhåller variablerna: civila-militära relationer, ekonomisk tillväxt och politisk kultur förklarandekraft. Studiens intressantaste resultat är det faktum att ingen av avhandlingens oberoende variabler erhåller förklarandekraft i studiens båda analyser. Studiens resultat indikerar att det är skilda faktorer som har främjat övergången till demokrati och demokratins konsolidering i de sex länder som har undersökts.</p> <p>Att eliternas agerande erhåller förklarandekraft bakom ländernas politiska utveckling från autokrati till demokrati, korrelerar med det elitperspektiv som har blivit allt mera dominerade inom demokratiseringsstudier sedan 1980-talet. Att ekonomisk tillväxt inte erhåller förklarande kraft för avhandlingens första forskningsfråga motstrider en av huvudteserna inom demokratiseringslitteraturen. Däremot finns det ett samband mellan en kraftig och fortlöpande ekonomisk tillväxt och demokratins konsolidering. Detta stöder antagandet inom forskningsområdet som framhållit den ekonomiska tillväxtens positiva inverkan på demokratins konsolidering.</p>	
Nyckelord: Civila-militära relationer, demokrati, demokratisering, konsolidering, ekonomisk tillväxt, eliter, politisk kultur, politisk utveckling, transition.	
Datum: 23.04.2019	Sidoantal: 86

Innehållsförteckning	sid
1 Inledning.....	1
1.1 Inledande ord.....	1
1.2 Studiens tema.....	1
1.3 Syfte och forskningsfrågor.....	2
1.4 Studiens disposition	3
2 Demokrati och demokratisering.....	4
2.1 Demokrati.....	4
2.2 Demokratisering.....	6
2.3 Demokratisk konsolidering.....	7
3 Teorier och tidigare forskning om demokratisering.....	11
3.1 Moderniseringsteorin – sambandet mellan ekonomisk tillväxt och demokrati.....	11
3.2 Eliternas roll i demokratiska processer.....	13
3.3 Den politiska kulturens betydelse i demokratiska processer.....	15
3.4 De civila-militära relationernas roll i demokratiska processer.....	16
3.5 Civilsamhällets roll i demokratiska processer	17
3.6 Hypotesbildning.....	19
4 Undersökningsdesign.....	21
4.1 Demokratins utfall som undersökningsobjekt.....	21
4.2 Val av studiens länder.....	22
4.3 Operationalisering av studiens oberoende variabler.....	25
4.3.1 Variabeln ekonomisk tillväxt och dess operationalisering.....	25
4.3.2 Variabeln eliternas uppgörelse och dess operationalisering.....	27
4.3.3 Variabeln politisk kultur och dess operationalisering.....	28
4.3.4 Variabeln civila-militära relationer och dess operationalisering.....	30
4.3.5 Variabeln civilsamhällets roll och dess operationalisering.....	34
4.3.6 Alternativa variabler som har lyfts fram inom demokratiseringslitteraturen.....	36

4.4	Material och Metod.....	39
4.4.1	Material.....	39
4.4.2	Metod.....	39
4.4.3	Komparativa analysmetoder.....	39
4.4.4	Joint Method of Agreement and Difference.....	40
5	Politisk historia.....	43
5.1	Sydkorea.....	43
5.2	Taiwan.....	44
5.3	Filippinerna.....	47
5.4	Indonesien.....	48
5.5	Kambodja.....	51
5.6	Thailand.....	53
6	Genomgång av studiens länders politiska utveckling.....	57
6.1	Sydkoreas och Taiwans politiska utveckling.....	57
6.1.1	Sydkorea.....	57
6.1.2	Taiwan.....	59
6.2	Filippinernas och Indonesiens politiska utveckling.....	60
6.2.1	Filippinerna.....	60
6.2.2	Indonesien.....	63
6.3	Kambodjas och Thailands politiska utveckling.....	65
6.3.1	Kambodja.....	65
6.3.2	Thailand.....	66
6.4	Sammanfattning och diskussion av ländernas politiska utveckling	68
7	Analys och resultat.....	73
7.1	Analys med Joint Method of Agreement and Difference.....	73
7.2	Presentation av analys 1 resultat och hypotesprövning.....	74
7.2.1	Ekonomisk tillväxt.....	74
7.2.2	Eliternas uppgörelse.....	74
7.2.3	Politisk kultur.....	75
7.2.4	Civila-militära relationer.....	75
7.2.5	Civilsamhällets roll.....	76
7.3	Presentation av analys 2 resultat och hypotesprövning	77
7.3.1	Ekonomisk tillväxt.....	77

7.3.2	Eliternas uppgörelse.....	78
7.3.3	Politisk kultur.....	78
7.3.4	Civila-militära relationer.....	79
7.3.5	Civilsamhällets roll.....	79
7.4	Sammanfattning av hypotesprövningen.....	80
8	Avslutande diskussion.....	81
8.1	Kritiska kommentarer mot den egna studien.....	85
	Källförteckning.....	87
	Appendix.....	95
Tabellförteckning		
	Tabell 1: Demokratiska principernas förekomst i avhandlingens länder år 2017.....	24
	Tabell 2: Den ekonomiska tillväxten mätt i BNI/per capita för åren 1970-2010.....	27
	Tabell 3: De civila-militära relationerna i studiens länder år 2010.....	32
	Tabell 4: Ländernas indelning enligt de civila-militära relationerna.....	33
	Tabell 5: Civil society participation index.....	34
	Tabell 6: Core civil society index.....	35
	Tabell 7: Ländernas totalvärde från bägge indikatorerna.....	35

1 Inledning

1.1 Inledande ord

I dag skrivs det om att demokratin står inför sin värsta kris på årtionden. År 2017 markerade det tolfte året i följd som de civila och politiska rättigheterna sjönk globalt, såväl i etablerade demokratier som i nyblivna demokratier¹. Därmed kan man motivera studier, som denna, vars avsikt är att hitta faktorer som kan tillskrivas förklarandekraft bakom demokratiska transitioner (övergångar) och demokratisk konsolidering. Dels för att kunna förklara varför vissa demokratiska processer lyckas, men dels för att kunna förklara varför vissa demokratier stagnerar. Denna studie kommer att framföra att faktorer som har en effekt på demokratisk transition och på demokratisk konsolidering avviker från varandra.

1.2 Studiens tema

I denna avhandling kommer jag att undersöka med stöd av tidigare forskning vilka faktorer som åtnjuter förklarande kraft bakom den varierande politiska utvecklingen som har förekommit i Ost- och Sydostasien i en jämförande studie av sex länder. Tidigare studier om den politiska utvecklingen i Ost -och Sydostasien har framfört att det inte finns en eller ett fåtal faktorer som ensamma åtnjuter förklaringskraft när det kommer till regionens politiska utveckling (Peou, 2014, s. 40). Regionen och dess ojämna politiska utveckling är en utmaning för teoretiska studier som behandlar och studerar regimförändringar (Peou, 2014, s. 19). Ost-och Sydostasien utgör ett intressant forskningsområde, eftersom landområdet uppvisar en av de största variationerna i världen när det kommer till nivå av demokrati och regimtyper (Croissant, Kuehn, & Lorenz, 2012, s. 9). Regionen har berörts av både lyckade och misslyckade demokratiska transitioner, och präglas än idag av ett flertal avvikande statsskick som bestrider teoretiska antaganden som baserar sig på socioekonomiska faktorer (Morlino, Dressel, & Pelizzo, 2011, s. 492).

Asiatiska länder som forskningsobjekt med avseende på demokrati är intressanta, eftersom, Asien idag är den minst demokratiska kontinenten i världen ². Som

¹ <https://freedomhouse.org/report/freedom-world/freedom-world-2018> (21.03.2019)

² <https://freedomhouse.org/report/freedom-world/freedom-world-2018> (07.12.2018)

avhandlingen kommer att klargöra förekommer det flera omständigheter inom många asiatiska samhällen som har medverkat negativt på demokratins förutsättningar och etablering. Trots detta finns det länder i Ost- och Sydostasien som präglas av en hög nivå av demokrati och var dessutom demokratin har lyckats konsolidera sig. Därutöver finns det länder som betraktas som demokratiska, men var nivån på demokratin fortfarande är bristfällig och var demokratin inte är konsoliderad. Utöver de demokratiska länderna som förekommer i Ost- och Sydostasien, kännetecknas regionen av ett flertal icke-demokratiska länder.

1.3 Syfte och forskningsfrågor

Den teoretiska litteraturen som handlar om övergången (transitionen) från autokrati till demokrati tar också till beaktande hur stabila de lyckade utfallen av demokrati blir. Med andra ord skiljer litteraturområdet på den utveckling som innebär att en stat övergår från autokrati till demokrati och varför vissa demokratier konsolideras medan andra demokratier stagnerar (Karvonen, 1997, ss. 74-75). Utifrån detta har jag valt att dela upp och studera demokratisk transition och demokratisk konsolidering som två skilda fenomen. Tidigare studier har motiverat att det är viktigt att skilja mellan övergången till demokrati och på demokratins konsolidering, eftersom, konsolideringsfasen av demokratin betraktas som en mera mångfacetterad process (Linz & Stepan, 1996, s. 15).

Forskningen som har berört demokratiseringen i Ost- och Sydostasien har huvudsakligen fokuserat på transitionen från autokrati till demokrati, medan konsolideringsfasen har hamnat i skymundan. Därmed ämnar denna studie att undersöka vilka faktorer som har bidragit till att vissa länder i regionen kategoriseras som konsoliderade demokratier, medan andra klassificeras som icke-konsoliderade demokratier och icke-demokratiska. Avhandlingen har två forskningsfrågor, de lyder som följande: ”*Vilka faktorer har möjliggjort demokratiska transitioner i Ost- och Sydostasien?*” och ”*Vilka faktorer har främjat demokratins konsolidering i Ost- och Sydostasien?*”.

Eftersom jag i huvudsak har använt mig av källor som är skrivna på engelska, ansvarar jag för eventuella översättningar.

1.4 Studiens disposition

Avhandlingen är strukturerad som följande, introduktionen följs av ett stycke som definierar och diskuterar om demokrati och demokratisering som begrepp. Sedan presenteras och behandlas teorier och tidigare forskning om demokratisering i kapitel 3. Efter det presenteras studiens undersökningsdesign, var studiens beroende och oberoende variabler presenteras, samt val av undersökningsfall och analysmetod. En kort härledning av ländernas politiska historia följer efter undersökningsdesigns kapitlet. Därefter följer studiens genomgång av ländernas politiska utveckling. I kapitel 7 framkommer studiens analys och en diskussion av analysens resultat. Slutligen, förs en avslutande diskussion.

2 Demokrati och demokratisering

I detta kapitel förekommer en diskussion om demokrati och demokratisering. Kapitlet behandlar vad som menas med begreppen och hur tidigare studier har definierat dem.

2.1 Demokrati

Demokrati som begrepp, har definierats på olika sätt av flera statsvetare. Robert Dahls teoretiska bidrag gällande demokrati och dess innebörd är mycket kända inom den statsvetenskapliga kretsen. Dahls fem kriterier som enligt författaren utmärker ett idealt demokratiskt system framkommer i hans bok *Democracy and its critics* (1989). Författaren skriver att det ideala demokratiska systemet bör följa vissa givna kriterier i de demokratiska processer som de tillämpar sig av för att nå beslut (Dahl, 1989, s. 108). Dessa kriterier är enligt författaren följande: effektivt deltagande, lika rösträtt i det slutliga skedet, upplyst förståelse, kontroll över dagordningen och inklusion (Dahl, 1989, s. 109).

Med det första kriteriet menar Dahl att alla deltagare inom den demokratiska processen måste ha samma möjlighet för att kunna framföra sin åsikt om vad beslutet borde innebära. Det andra kriteriet innebär att när man slutligen skall rösta på vilket beslut man väljer skall samtliga deltagare ha samma möjlighet att rösta och alla röster skall väga lika mycket. Det tredje kriteriet *upplyst förståelse* innebär att samtliga deltagare skall ha samma möjlighet att lära sig vad varje potentiellt beslut innebär samt dess konsekvenser. Dahls fjärde krav innebär att det är deltagarna som bestämmer över vad som ingår i den politiska agendan som styr den demokratiska processen. Det sista kriteriet som Dahl kallar för *inklusion* och i ett senare skede för *allomfattande medborgarskap*, innebär att alla fullvuxna medborgare som följer samhällets lagar har samma civila och politiska rättigheter som alla andra myndiga och laglydiga medborgare (Dahl, 1998, s.37-38).

Dahl motiverar ytterligare, att ifall en demokratisk process skulle uppfylla hans fem kriterier vore det frågan om en perfekt demokratisk process. Författaren hävdar att en perfekt demokratisk process och ett perfekt demokratiskt system utifrån hans fem kriterier aldrig kommer att existera (Dahl, 1989, s. 109). Som tidigare nämnts, utgör dessa fem kriterier enligt Dahl en idealtyp av demokrati. Robert Dahl myntade också termen *polyarki* som enligt författaren betecknar dagens representativa demokratier. Enligt Dahl har de moderna demokratierna utvecklats avsevärt sedan den antika och

klassiska demokratin och därmed behövde man få ett nytt begrepp som kännetecknade de moderna demokratierna. Enligt Dahl skiljer sig den moderna representativa demokratin markant åt sig från tidigare demokratiska - och politiska system (Dahl, 1989, s. 218). Begreppet polyarki har dock aldrig blivit en universell term.

Den politiska ekonomen Joseph A. Schumpeter och hans uppfattning av demokrati som framkommer i boken *Capitalism, Socialism and Democracy* (1994) betraktas som en klassiker inom demokratiseringslitteraturen. Författaren är kritisk inställd mot 1700-talets uppfattning av demokrati, som härstammar från den klassiska uppfattningen av demokrati, där tyngdpunkten är på allmänhetens vilja och på individens förmåga att dra rationella beslut för det gemensammas bästa. Schumpeter motiverar att det inte finns någonting som det "gemensammas bästa" som alla människor skulle kunna ställa sig bakom (Schumpeter, 1994, s. 251). Författaren kritiserar även uppfattningen att varje individ skulle vara kapabel att fatta rationella beslut. Enligt 1700-talets definition på demokrati är det, det gemensammas bästa inom samhället som är det primära. Enligt Schumpeter är det valet av representanter som formar en regering som är det viktigaste. Författarens definition på demokrati är följande:

"...the democratic method is that institutional arrangement for arriving at political decisions in which individuals acquire the power to decide by means of a competitive struggle for the people's vote." (Schumpeter, 1994, s. 269).

I Schumpeters uppfattning av demokrati är väljandet av politiska eliter det centrala. Han fördömer den klassiska synen på demokrati, där politiken styrs av jämlika medborgare vars rationella beslut främjar det gemensammas bästa. Politiken kräver enligt Schumpeter expertkunskap och bör därför skötas av professionella experter (Reisman, 2005, s.48). Medborgarnas funktion i en demokrati är enligt författaren att rösta på representanter som sedan formar landets lagstiftande och verkställande organ.

Den svenska statsvetaren Jan Teorell (2010), skriver att det inom den statsvetenskapliga kretsen förekommer stora skiljaktigheter i anseende till vad demokrati är och hur demokrati bör definieras. Författaren skriver att han följer demokratis grundkriterier när han ger sin definition på demokrati. Teorell definierar demokrati som följande: förekomsten av fria, effektiva samt rättvisa val för väljandet av den lagstiftande och/eller verkställande makten och därtill existerandet av en mängd ständigt förekommande politiska rättigheter, såsom, föreningsfrihet och yttrandefrihet (Teorell,

2010, s. 30). Teorell motiverar ytterligare att en autokrati är en stat som saknar dessa grundläggande kriterier. Dessa grundkriterier är allmänt accepterade när det kommer till olika teoretiska synvinklar på hur demokrati bör definieras (Teorell, 2010, s. 31). Utöver dessa grundkriterier skiljer sig dock en mängd teoretiska perspektiv från varandra när det kommer till att definiera demokrati.

Jan Teorells definition på demokrati kommer att vara den rådande uppfattningen i denna avhandling om vad demokrati som begrepp innebär. Eftersom Teorells definition präglas av de grundkriterier som är allmänt antagna och accepterade av debatten som tangerar demokrati kommer jag att följa författarens definition.

2.2 Demokratisering

Joakim Ekmans, Jonas Lindes och Thomas Sedelius definition på demokratisering, som framkommer i deras bok *Demokratiseringsprocesser - Nya perspektiv och utmaningar* (2014) lyder som följande: ”Utifrån ett begreppsmässigt perspektiv bör demokratisering alltså ses som en fullständig regimförändringsprocess, vilken innefattar början till slutet för den icke-demokratiska regimen, övergångsfasen samt befästandet av en ny demokratisk regim.” (Ekman, m.fl. 2014, s.18). En demokratiseringsprocess består alltså av olika faser enligt författarnas definition. En slutförd demokratiseringsprocess omfattar en liberaliseringsfas av den icke-demokratiska regimen, övergången till demokrati (transitionsfas) och en konsolideringsfas av demokratin (Ekman m.fl. 2014, ss. 18,28). Ekman m.fl. skriver att det är vanligt inom demokratiseringsstudier att liberaliseringsfasen inkluderas i transitionsperioden, det vill säga, att det betraktas som en del av transitionsfasen (Ekman m.fl. 2014, s. 27).

I avhandlingen kommer termerna *transition till demokrati/demokratisk transition* att fungera som heltäckande begrepp som tar både till beaktan liberaliserings-och transitionsfasen av en demokratiseringsprocess. Ekman m.fl. definierar transitionsperioden, det som Lauri Karvonen (1997) kallar för övergångsperioden, som en process som kan ha påståtts ”..ha inletts då de första tecknen på att den sittande regimen börjat tappa greppet visar sig. Samma process kan sägas vara avslutad när de första fria och rättvisa demokratiska valen har hållits och en ny, demokratisk regim installerats.” (Ekman,m.fl. 2014, s. 81-82).

Lauri Karvonen (1997) diskuterar om transitionsteorier och skriver att det centrala inom den teoretiska litteraturen är processen som innebär att vissa stater lyckas utvecklas mot

mera demokratiska styrelseformer från autokratiska sådana, medan andra misslyckas. Därtill lägger den teoretiska litteraturen också mycket vikt på hur stabil den nyinrättade demokratin blir. Karvonen menar att litteraturområdet tar både till beaktan lyckade respektive misslyckade övergångar till demokrati och varför vissa länder lyckas respektive misslyckas med att konsolidera demokratin (Karvonen, 1997, ss. 74-75).

2.3 Demokratisk konsolidering

Det finns inte en universell godtagbar definition på vad som menas med demokratisk konsolidering. Emellertid råder det en allmän uppfattning om vilka aspekter som alltid bör ingå i definitionen. För att en demokrati skall betraktas som konsoliderad bör den präglas av: stabilitet, de politiska spelreglerna bör vara institutionaliserade och demokratin som styrelseskick bör uppvisa en hög grad av legitimitet bland befolkningen. Demokratin bör också vara helt etablerad i samhället och de demokratiska värdena skall respekteras (Ekman m.fl. 2014, ss. 29-30).

Ekman m.fl. (2014) skriver att transitionen till demokrati och demokratins konsolidering bör ses som två skilda faser. Detsamma poängterar Juan J. Linz och Alfred Stepan i artikeln *Toward Consolidated Democracies* från 1996 och hävdar att transitionen från autokrati till demokrati och konsolideringsfasen av demokratin bör ses som två skilda processer (Linz & Stepan, 1996). Demokratisk konsolidering sker efter att transitionen till demokrati är genomförd (Ekman m.fl. 2014, s. 27).

Det är konsolideringen av demokratin som medför upprättandet av ett statssystem i vilket politiska tvister avgörs och reds ut endast genom demokratiska medel (Cocozzelli, 2013, s. 2). Linz och Stepan skriver att i en konsoliderad demokrati respekteras de politiska spelreglerna och demokratin är djupt inrotad i samhällets olika sfärer (Linz & Stepan, 1996, s. 15). I ett land var demokratin inte är konsoliderad är demokratin betydligt mer sårbar. Konsolideringen av demokratin bör dock inte ses som det slutliga stadiet för en demokrati, utan som en process som marginaliserar icke-demokratiska element från samhällets politik (Cocozzelli, 2013, s. 1; Linz & Stepan, 1996, s. 29).

Som tidigare nämnts, är demokratisk konsolidering ett mångfacetterat begrepp och det finns ingen universell godtagbar definition. Andreas Schedler presenterar en klassisk och minimalistisk definition på demokratisk konsolidering som argumenterar att en demokrati är konsoliderad när den förväntas överleva långt in i framtiden (Schedler, 2001, s. 67). Schedler förklarar att det finns olika faktorer som studier tar till beaktan

som berör demokratisk konsolidering. Dessa är bland annat aktörers attityder, beteendemönster och strukturella kontexter inom samhället. Schedler lägger mycket tyngd på individers attityder och beteende, vilket är det som ligger främst i intresse för forskningen som berör demokratisk konsolidering (Schedler, 2001, ss. 76,84). Schedler anser att det är de politiska aktörerna och deras attityder och beteende som är avgörande för demokratins konsolidering (Schedler, 2001, s. 70).

Larry Diamond (1999) skriver att eliterna är de viktigaste aktörerna för formandet av en politisk kultur som stöder demokratins konsolidering, men samtidigt är stöd och tillit från en övervägande del av samhällets medborgare också viktigt (Diamond, 1999, ss. 173-174). Larry Diamond skriver att konsolideringen av demokratin är endast möjlig ifall demokratin präglas av en hög nivå av stöd och legitimitet i samhället. Diamond motiverar att detta kräver att de politiska eliterna betraktar demokratin som den bästa regeringsformen som finns tillgänglig. Då demokratin betraktas som det enda tänkbara styrelseskicket inom ett land och icke-demokratiska medel inte förekommer, kan demokratin bedömas vara konsoliderad (Diamond, 1999, s. 65).

Demokratisk konsolidering kräver därtill enligt Diamond att militären är under civil kontroll (Diamond, 1999, ss. 74,117). I de länder som berördes av demokratiska transitioner i samband med den tredje demokratiseringsvågen har en av de främsta utmaningarna för de nyblivna demokratierna varit att uppnå civil kontroll över militären. Författaren hävdar att utmaningen har varit störst i de länder var militären innan transitionen till demokrati har haft en betydande roll inom samhället (Diamond, 1999, s. 113). I dessa fall har de varit en invecklad process för de civila beslutfattarna att åsidosätta militären från den politiska arenan. Enligt Diamond förutsätter demokratins konsolidering att militären förbinder sig till de demokratiska spelreglerna och till den demokratiska statsförfattningen (Diamond, 1999, s. 113). Delkapitlet om de civila-militära relationerna i kapitel 3, kommer att diskutera mera om militärens roll i demokratiska processer (Croissant, m.fl.,2011, s. 76).

Larry Diamond, Juan J. Linz, Alfred Stepan, Joakim Ekman m.fl. och Andreas Schedler poängterar alla hur viktiga de politiska aktörernas och medborgarnas attityder och beteende är för demokratins konsolidering. Beteendemässigt anser författarna att demokratins konsolidering har lyckats när inga politiska grupperingar inom samhället försöker omkullkasta demokratin. Istället skall politiska tvister lösas genom

demokratiska medel. Utifrån ett massnivå perspektiv har demokratins konsolidering lyckats när en betydande majoritet av medborgarna trots en politisk eller ekonomisk kris fortfarande anser att demokrati är det bästa styrelseskicket (Linz & Stepan, 1996, s. 15). Det vill säga, beteendemässigt är demokratin konsoliderad när majoriteten av den folkliga opinionen stöder demokratin trots olika samhällsliga kriser. Samtidigt bör stödet i samhället för alternativa icke-demokratiska regeringsformer vara lågt (Linz & Stepan, 1996, s. 15). Vilket anses kräva att demokratin har fungerat på ett tillfredställande sätt en tid, vilket har bidragit till att en politisk kultur bland medborgarna har skapats var demokratiska värden stöds och respekteras. Ifall demokratin har ständigt präglats av problem, speciellt i ett tidigt skede minskar chanserna för demokratins konsolidering betydligt (Diamond, 1999, s. 191).

Det har förekommit delade åsikter inom demokratiseringslitteraturen ifall det finns en enda konsoliderad demokrati i Asien. Flera västerländska studier har hävdats att Asien inte är förenligt med de omständigheter som en liberal och konsoliderad demokrati anses kräva (Ginsburg, 2008, s. 92). Detta har betraktats bero i hög grad på att de västerländska värderingarna avviker markant från de asiatiska. Västerländska uppfattningar om individens frihet kontra asiatiska familj orienterade värderingar, som härstammar från konfucianismen, var den kollektiva harmonin och gemenskapen är det centrala och var sociala hierarkiska mönster existerar går illa ihop (Morlino, Dressel, & Pelizzo, 2011, s. 504). Det är inte enbart tyngden på det kollektiva före individen som skiljer åt de asiatiska värderingarna från de västerländska. Undersökningar som har kartlagt demokratins popularitet i Asien har upptäckt att ekonomisk tillväxt har traditionellt betraktats som viktigare än demokrati bland den asiatiska befolkningen. Detta är även fallet i Japan, Sydkorea och i Taiwan som idag är konsoliderade demokratier (Chu, Chang, Huang, & Weatherall, 2016, s. 8). Emellertid, är förtroendet för demokrati som styrelseskick i länderna och misstron gentemot autokratiska statsformer högre i jämförelse med andra asiatiska länder (Chang, Chu, & Huang, 2006, s. 254). I de västerländska liberala demokratierna är individens nöjdhet och förtroende för demokratins institutioner och hur de upplever att institutionerna fungerar viktigare än ekonomisk tillväxt³. Japan, Sydkorea och Taiwan är exempel på att konsoliderade demokratier kan uppstå i Asien trots att regionen inte berörs av en liberal politisk

³https://www.europeansocialsurvey.org/docs/findings/ESS6_toplines_issue_4_understandings_and_evaluations_of_democracy.pdf (06.03.2019)

tradition (Ginsburg, 2008, s. 92). Kapitel 3 kommer att diskutera mera ingående om de kulturella och samhällsliga attityderna som präglar flera asiatiska länder och vilka har anförts missgynna demokratins konsolidering i Asien.

3 Teorier och tidigare forskning om demokratisering

I detta avsnitt skall jag redogöra för de faktorer teorier och tidigare forskning om demokratisering har diskuterat om. Det är viktigt att framlägga att de faktorer som presenteras är de faktorer som jag tycker på basen av den litteratur som jag har använt mig av är de mest relevanta för denna studie. Utöver dessa faktorer finns det andra faktorer som är omtalade inom demokratiseringslitteraturen. I kapitel 4, motiveras valet av studiens faktorer och exkluderandet av alternativa faktorer.

3.1 Moderniseringsteorin – sambandet mellan ekonomisk tillväxt och demokrati

Diskussionen om sambandet mellan ekonomisk tillväxt och demokrati har varit pågående sedan Seymour Martin Lipsets artikel ”*Some Social Requisites of Democracy*” från 1959. Lipsets syfte med artikeln var att genomföra en studie, som studerade sambandet mellan ekonomisk tillväxt och demokrati (Ekman, m.fl. 2014, s. 69). Lipsets ändamål var att hitta empiriskt data som skulle stöda påståendet att ju mer välmående en stat är, desto större är chansen att en transition till demokrati lyckas. Studiens slutsats blev att rikare länder är mer anpassade för demokratiska transitioner än fattiga länder. Den ökade graden av utbildning inom ett land som en direkt konsekvens av ekonomisk tillväxt åtnjöt en hög grad av förklaringskraft enligt Lipset (Ekman, m.fl. 2014, s. 69; Karvonen, 1997, s. 29).

Lipsets studie har erhållit mycket stöd bland demokratiseringsforskningen (Hadenius, 1992, s. 77; Karvonen, 1997, s. 44). Den moderna demokratins historia visar ett klart samband mellan ekonomisk tillväxt och demokrati. Detta beror enligt Lipset på att när ett land präglas av ekonomisk tillväxt, bidrar det till att utbildningsnivån inom landet stiger. I samband med att utbildningsnivån stiger så ökar medborgarnas kompetens när det kommer till olika samhällliga frågor. Detta resulterar i framväxten av en politisk kultur som främjar den demokratiska utvecklingen (Hadenius, 1992, s. 78). Medelklassen växer också betydligt inom samhället och blir oftast samhällsgruppen som bidrar till ett samhällligt klimat som stöder demokratiska reformer (Ekman, m.fl. 2014, ss. 70-71). Lauri Karvonen (1997) skriver om utvecklandet och skapandet av frivilliga organisationer i samhället som en konsekvens av ekonomisk tillväxt och om dess positiva påverkan på demokrati och på demokratins konsolidering (Karvonen, 1997, s. 30)

Som tidigare nämnts, har Lipsets studie om sambandet mellan ekonomisk tillväxt och demokrati erhållit stöd bland demokratiseringsforskningen (Ekman, 2014, s. 68). Lipsets studie har dock även mött kritik som skrivit att moderniseringsteorin berörs av stora brister. I boken *Democracy and Development* (2000) kritiserar Adam Przeworski, Michael Alvarez, Jose Antonio Cheibub och Fernando Limongi moderniseringsteorin. Författarna hävdar att Lipsets studie saknar så gott som helt förklaringskraft på varför länder berörs av demokratiska transitioner (Przeworski, m.fl. 2000, s. 137). Författarnas och bokens huvudtes är att demokratier är klart överrepresenterade i världens mest utvecklade länder. Men ekonomisk tillväxt anses inte ha förklarandekraft på varför ett land övergår till demokrati. Enligt skribenterna påverkar en mängd olika faktorer och handlingar ett lands demokratiska transition. Författarna motiverar deras påstående genom att förklara att ifall ekonomisk tillväxt skulle vara huvudorsaken bakom ett lands demokratiska transition, borde autokratiska regimer falla när de blir mer ekonomiskt utvecklade (Przeworski, m.fl., 2000, s. 88). Författarna motiverar sitt påstående genom att studera ett flertal autokratier samt före detta autokratier för att granska ifall ländernas ekonomiska tillväxt har påverkat ländernas politiska utveckling. De förklarar att ifall demokrati vore en konsekvens av ekonomisk tillväxt borde autokratier när de präglas av en hög nivå av ekonomisk tillväxt övergå till demokrati. I sin studie upptäcker författarna att i de allra rikaste och fattigaste autokratierna fortlever autokratien, medan de autokratier som inte betraktas som rika eller fattiga utan som placeras emellan de två grupperna är de mest sannolika att genomgå demokratiska transitioner (Przeworski, m.fl., 2000, ss. 92-93).

Författarna hävder dock att demokratin är oftast mycket stabil i förmögna länder och att chanserna för att demokratin skulle falla är så gott som icke existerande (Przeworski, m.fl., 2000, s. 98). Ett lands ekonomiska tillväxt inverkar på demokratin chans att överleva, ju högre ekonomisk tillväxt desto bättre är förutsättningarna för att demokratin fortlever. Men ekonomisk tillväxt har inte förklarandekraft på ett lands demokratiska transition förklarar Przeworski m.fl. (Przeworski, m.fl., 2000, s. 106).

Larry Diamond och hans empiriska analys angående demokrati och ekonomisk tillväxt från år 1992, lyfter fram ekonomisk tillväxt och socioekonomiska faktorer som de främsta faktorerna bakom demokrati. Enligt studien finns det ett klart samband mellan en kraftig ekonomisk tillväxt och en hög nivå av demokrati (Diamond, 1992, s.125-127; Karvonen, 1997, s. 33). Diamond anser även att ekonomisk tillväxt har en positiv effekt

på utbildningsnivån och på den fysiska livskvalitén och på demokratins möjlighet att konsolidera sig (Diamond, 1992, s.125-127). Enligt författaren främjar ekonomisk tillväxt den politiska kulturen inom ett land och gör den mer demokratisk främjande, medelklassen växer och samhällliga strukturer och civil samhället gynnas. Enligt Diamond påverkar samtliga faktorer positivt på demokratins konsolidering (Diamond, 1999, s. 88).

Axel Hadenius (1992) framför att det finns ett samband mellan en ökad socioekonomisk utveckling och demokrati. Hadenius skriver att ekonomisk tillväxt påverkar positivt på nivån av demokratin, men hävdar dock att det är den stigande nivån på utbildade och speciellt läskunniga medborgare som är det primära bakom demokratins framryckning (Hadenius, 1992, ss. 87-90). Hadenius förklarar att ju mer läskunniga medborgarna är desto starkare är deras koppling till samhället och demokratin, detta korrelerar med Lipsets moderniseringsteori.

3.2 Eliternas roll i demokratiska processer

Eliterna som begrepp, syftar i denna studie på de aktörer som innehar betydelsefulla positioner och har ett stort inflytande i samhället. Eliterna kan, t.ex. förfoga över viktiga positioner inom den byråkratiska, ekonomiska, politiska och den militära sfären. Den demokratiska elitteorin hävdar att eliterna inom ett land är de viktigaste aktörerna bakom transitionen från autokrati till demokrati. Under 1980–1990-talet började demokratiseringsstudier uppmärksamma eliternas roll i demokratiska processer (Case, 2002, s. 22; Ekman, m.fl., 2014, s. 80). En splittring av den autokratiska regimens eliter ger upphov till *soft-liners* och *hard-liners* (Laothamatas, 1997, s. 247). Orsaken bakom splittringen av eliterna som resulterar i *soft-liners* och *hard-liners* är oftast en samhällelig kris, t.ex. en ekonomisk kris som hotar den autokratiska regimens legitimitet. I samband med den samhällliga krisen börjar demonstrationer förekomma som förespråkar en politisk liberalisering och demokratiska reformer. Till *soft-liners* hör de reformvänliga elitgrupperna som stöder den demokratiska utvecklingen. *Hard-liners* är de eliter som motarbetar transitionen till demokrati och bekämpar politiska reformer (Ekman, m.fl. 2014, s. 83).

Anek Laothamatas (1997) presenterar en elit inriktad demokratiseringsteori som heter *Functional theory of democratization*. (Laothamatas, 1997, s. 220) . *Functional theory of democratization* som Laothamatas beskriver, presenterades första gången i journalen

Contemporary Asian Studies (1987) i artikeln *Democratizing Transition in Taiwan*. Artikeln är skriven av Yangsun Chou och av Andrew J. Nathan

Functional theory of democratization hävdar att en demokratisk transition kan förbättra en stats styrande eliters möjlighet att förstärka sitt styre och bidra med en lugnande effekt i samhället. Transitionen till demokrati, ses av teorin som ett verktyg för staten att lösa olika problem inom landet. Dessa problem kan bl.a. vara ekonomiska eller politiska kriser och omfattande demonstrationer. Enligt teorin, inser eliterna att en demokratisering bäst skyddar deras position och intressen. Teorin framhåller att demokratiska reformer som, t.ex. införandet av demokratiska institutioner i ett land, kan vara mer ändamålsenliga för den styrande eliten än upprätthållandet av de autokratiska institutionerna (Chou & Nathan, 1987, s. 24). Därmed kan man konstatera att *Functional theory of democratization* och den demokratiska elitteorin samverkar med varandra. Enligt den demokratiska elitteorin är det bl.a. ekonomiska och politiska kriser som styr eliternas beteende och förklarar deras behov av legitimitet och som resulterar till en splittring (Case, 2002, s. 23).

Joakim Ekman m.fl. (2014) diskuterar om eliternas roll i demokratiska transitioner. De skriver att övergången från autokrati till demokrati i början av 1980–1990-talet, började allt mer betraktas som en utveckling som i slutändan avgjordes av eliterna (Ekman, m.fl. 2014 s.78). Ekman m.fl. diskuterar också om sprickbildningen inom den autokratiska regimen, som kan ses som en central aspekt inom transitionsforskningen. Författarna är av samma åsikt som *Functional theory of democratization* och den demokratiska elitteorin att sprickbildningen ofta är en följd av en ekonomisk kris eller av en händelse som drabbar den autokratiska regimens legitimitet (Ekman, m.fl. 2014 s.83).

Jan Teorell (2010) diskuterar om ett teoretiskt påstående som präglar *ekonomisk prestationsförmåga*. Enligt påståendet ökar chansen för både autokratiska och demokratiska regimer att kollapsa när regimernas förmåga att prestera minskar på grund av en ekonomisk kris (Teorell, 2010, s.56). Detta eftersom, de politiska eliternas legitimitet bland folket sjunker i samband med att deras ekonomiska resurser minskar. Författaren hävdar att autokratiska regimer blir betydligt mer sårbara när de drabbas av ekonomiska kriser. Teorell skriver att i samband med att en autokratisk regim drabbas av en ekonomisk kris och medborgarna kräver en liberalisering av politiken, försvagas regimens kapacitet att kontrollera essentiella samhällliga aktörer såsom landets militär

och politiska och ekonomiska eliter. Detta anses resultera till mer gynnsamma förhållanden för en transition till demokrati (Teorell, 2010, s.56,70). Eftersom, ekonomiska kriser i autokratiska samhällen anses oftast resultera i storskalig social mobilisering som kräver politiska reformer. Därpå instämmer Teorell med Ekman m.fl. att en ekonomisk kris som drabbar en autokratisk stat ofta leder till en sprickbildning inom regimen som ökar på utsikterna för en transition till demokrati (Teorell, 2010, s. 71).

3.3 Den politiska kulturens betydelse i demokratiska processer

Ekman m.fl. (2014) skriver att en välmående samt stabil demokrati kräver en ”... demokratisk sinnad befolkning som betraktar det demokratiska politiska systemet som legitimt.” (Ekman,m.fl. 2014, s.92). Författarna motiverar ytterligare att en ”...demokratisk struktur förutsätter en demokratisk kultur, alltså demokratiskt sinnade medborgare.” (Ekman, m.fl. 2014, s.96). Forskning som berör den politiska kulturens betydelse för demokrati hävdar att ett lands invånares beteende och attityder spelar en central roll för formandet av den politiska kulturen (Ekman, m.fl. 2014, s. 92). Ett klassiskt arbete som har förknippats med forskningen som berör politisk kultur är *The Civic Culture* (1963) av Gabriel Almond och Sidney Verba. Studien hittade ett samband mellan demokratins stabilitet och de medborgerliga attityderna. Bland annat poängterade Almond och Verba hur viktigt medborgarnas förtroende för det politiska systemet var för demokratins välmående (Ekman, m.fl. 2014 s. 93). Studier som har undersökt den politiska kulturens betydelse för demokrati har hävdats att somliga länder har politiska kulturer som är bättre anpassade och mer demokratiskt stödande än andra (Saxer, 2002, s. 12).

De så kallade asiatiska värdena, som förespråkar kollektiv harmoni före individen och hens intressen, anses ha medverkat negativt på demokratins etablering i Asien. Vilket har bl.a. bidragit till att de västerländska mänskliga rättigheterna ofta bemöts i asiatiska länder av kritiska och negativa toner (Laothamatas, 1997, s. 31). De asiatiska värdena har sitt ursprung i konfucianismen som har hävdats missgynna den västerländska formen av demokrati och den liberala demokratins syn på individen (Fukuyama, 1995, s. 1). I konfucianismen betonas den kollektiva gemenskapen före individen och hens personliga intressen (Ekman, m.fl. 2014, s. 116). Japans förlust i andra världskriget som följdes av den västerländska demokratins införande av USA, utgör en bra illustration på

hur den västerländska formen av demokrati kan uppfattas och bemötas i ett asiatiskt land. Redan i ett tidigt skede av Japans demokratiska transition kunde det skönjas att den traditionella japanska kulturen och den västerländska demokratins syn på individen gick illa ihop (Fukuyama, 1995, s. 2). Samuel Huntington har också kommenterat på sambandet mellan konfucianismen och demokrati. Huntington har bl.a. hävdad att konfucianismens tyngd på gruppen före individen, auktoritet framför frihet samt ordning och respekt för staten missgynnar demokratiska ideal (Fukuyama, 1995, s. 3).

Francis Fukuyama som är känd för sin artikel om konfucianismens samband till demokrati, tycker att Huntingtons uppfattning är mycket pessimistisk. Fukuyama hävdar att trots att konfucianismen är stark i vissa asiatiska länder är de ändå benägna att tillämpa sig av demokrati. Fukuyama har en poäng i vad han säger, i.o.m. att länder som Japan, Taiwan och Sydkorea var konfucianismen har varit starkt förekommande, är idag konsoliderade demokratier (Jacobs, 2007, s. 255). Trots detta, har de asiatiska värdena som har sitt ursprung inom konfucianismen bidragit med ogynnsamma förhållanden för demokratins etablerande i flera asiatiska länder.

Larry Diamond skriver att tidigare erfarenhet av politiska traditioner som kännetecknas av demokratiska drag bidrar med legitimitet till en nyinrättad demokrati (Diamond, 1999, s. 216). Överlag betonar Diamond den markanta roll som ett lands förflutna har på den politiska kulturen. Ifall ett land förut har upplevt politiska traditioner som präglas av demokratiska drag ökar demokratins chanser att överleva och etablera sig (Diamond, 1999, ss. 193,217).

3.4 De civila-militära relationernas roll i demokratiska processer

Det har påpekats att en grundläggande förutsättning för att övergången från ett autokratiskt styre till demokratiskt skall lyckas, är upprättandet av civil kontroll över militären (Droz, 2014, s. 697). Civil kontroll över militären anses vara särskilt viktigt för nya demokratier, var militären innan transitionen har haft en central position (Droz, 2014, ss. 698-699).

Studier som behandlat demokratiseringsprocesser har observerat militärens centrala roll. Civil kontroll över militären är inte enbart nödvändigt för att själva övergångsperioden skall resultera i utfall av demokrati, utan också för demokratins konsolidering (Croissant m.fl. 2011, s.76). Larry Diamond hävdar att det inte finns nödvändigtvis några exakta omständigheter för att konsolideringen av demokratin skall

lyckas, förutom, att militären måste hamna under civil kontroll. Om militären fortsätter ha en stark roll i samhället försvåras konsolideringen av demokratin betydligt (Diamond, 1999, ss. 74, 113). Diamond förklarar att i flera av de demokratier som tillkom som en följd av den tredje demokratiseringsvågen har det förekommit problem med att få militärens makt och inflytande begränsat (Diamond, 1999, s. 113). Åstadkommandet av civil kontroll över militären har generellt varit problematiskt för flera nyblivna demokratier (Croissant, m.fl., 2011, s.76). Detta har bl.a. antagits bero på att militären som institution och dess normer avviker markant från de demokratiska normerna. Richard Kohn (1997), hävdar att militären är en av de minst demokratiska institutionerna i samhället. Enligt Kohn, motstrider institutionens soldatmässiga normer mot demokratiska ideal, såsom individuell frihet och medborgerliga rättigheter (Kohn, 1997, s. 142). Förekommandet av militärkupper har betraktats som speciellt problematiska för demokratins konsolidering (Valenzuela, 1990, s. 13). Militärkupper har varit mera allmänna ifall det råder en samhällelig acceptans över dem, eller ifall kupperna understöds av en del av befolkningen (Valenzuela, 1990, s. 33).

3.5 Civilsamhällets roll i demokratiska processer

William Case (2002) skriver att, det aktiva civilsamhället i Spanien gynnade landets demokratiseringsprocess efter diktatorn Francisco Franco (Case, 2002, s. 24). Spanien är bara ett land bland flera vars civilsamhälle har ansetts gynnat demokratiska processer. Civilsamhället erhåller inte dock ensam förklarande kraft på om en demokratisk transition lyckas. Den franska sociologen samt historiken Pierre Birnbaum har konstaterat att det civila samhället inte är en avgörande förutsättning för demokratiska transitioner. Birnbaum hävdar dock att det civila samhället och dess sociala rörelser är mycket viktiga för de igångsätter politisk mobilisering (Mahajan, 1999, s. 1192).

Lauri Karvonen (1997) instämmer och hävdar att det inte finns några faktabaserade belegg för det civila samhället som en förklarande faktor för demokratisering (Karvonen, 1997, s. 96). Studier som behandlat det civila samhällets roll i demokratiseringsprocesser har påstått att det civila samhället är mer betydande i konsolideringsfasen av demokratin. Däremot anses det civila samhället spela en mindre betydelsefull roll i själva transitionen till demokrati (Fioramontia & Fiori, 2010, s. 86). Enligt Larry Diamond (1999) gynnar ett funktionsdugligt och välmående civilsamhälle demokratiseringsprocesser. Enligt Diamond har civilsamhället både en positiv effekt på

övergången till ett demokratiskt styrelseskick och på demokratins konsolidering (Diamond, 1999, s. 233,237,260; Linz & Stepan, 1996, s. 17). Diamond skriver dock att ett etablerat och välmående civilsamhälle inte på egenhand nödvändigtvis behöver resultera till att icke-demokratiska regimer faller.

Thomas Denk och Daniel Silander (2007) skriver att om ett land har ett utvecklat och verksamt föreningsliv ökar graden av pluralism i samhället. Enligt författarna kan detta sätta press på den autokratiska regimen och t.o.m. bidra till regimen kollaps och därmed främja demokratiska reformer (Denk & Silander, 2007, s. 54).

Robert D. Putnams bok *Den fungerande demokratin - Medborgarandans rötter i Italien* (1996) tyngd på socialt kapital som en positiv faktor för en välfungerande demokrati, är ett känt verk beträffande det civila samhällets roll i demokratiska processer. Bokens tes är att ju mer engagerade samhällets medborgare är i olika frivilliga organisationer, dess bättre mår demokratin. Enligt författaren har det civila samhället en mycket avgörande roll när det kommer till hur bra ett lands demokrati fungerar. Det sociala kapitalet inom ett samhälle är det essentiella enligt Putnam. Han definierar socialt kapital som följande: ”Med socialt kapital menar vi här inslag i samhällsorganisationen, till exempel förtroende, normer och nätverk, som kan förbättra samhällseffektiviteten genom att underlätta samordnande operationer...” (Putnam, 1996, s.201). Ifall ett samhälle präglas av en hög nivå av socialt kapital kan medborgarna genom kollektivt handlande lösa diverse problem. Detta är enligt Putnam möjligt på grund av att, en högre grad av förtroende för sina medmänniskor resulterar i mera samarbete i samhällsliga frågor (Putnam, 1996, s.206). När ett samhälle präglas av en hög nivå av förtroende och av utbyggda sociala nätverk, förstärks den medborgerliga gemenskapen som i andra hand får positiva effekter på demokratin (Putnam, 1996, s.213). I samband med att den medborgerliga gemenskapen växer inom samhället bildas det mer föreningar och de sociala nätverken sprids till samhällets olika delar (Putnam, 1996, s.220). Putnam skriver att det är en invecklad process att uppbygga och utveckla det sociala kapitalet i samhället. Författaren hävdar dock att det är nödvändigt för en fungerande demokrati (Putnam, 1996, s.223).

Alexis Tocquevilles teser och studier angående det civila samhällets förekomst i Amerika under 1800-talet betraktas idag som en klassiker. Tocqueville var fascinerad över den samhällsliga verksamheten som han upptäckte i dåtidens Amerika. Invånarna

gick med i diverse församlingarna för att kollektivt bemöta olika samhällsliga frågor och problem (Tocqueville, Bok 1, 1997, ss. 263-264). Tocqueville (1997) hävdar att bildandet av medborgerliga sammanslutningar är ett huvudvillkor i demokratiska länder (Tocqueville, Bok 2, 1997, s. 154). Tocqueville motiverar ytterligare att föreningsfriheten i dåtidens Amerika var det främsta medborgerliga verktyget mot de politiska partiernas tyranni. Tocqueville högsaktade dåtidens föreningsfrihet i Amerika lika högt som den individuella friheten (Tocqueville, Bok 1, 1997, s.267–269). Alexis Tocqueville ansåg att den politiska aktiviteten som det demokratiska styrelseskicket gav upphov till, fann sin väg in till det amerikanska civila samhället. Detta var enligt Tocqueville demokratis största förtjänst samt bedrift (Tocqueville, Bok 1, 1997, s.339). Tocqueville förklarar att de amerikanska medborgarna insåg att deras röst blev hörda ifall de handlade kollektivt och kunde på detta sätt påverka samhället och dess politik (Tocqueville, Bok 2, 1997,s.153).

3.6 Hypotesbildning

Utgående från teorierna och den tidigare forskningen om demokratisering som presenterats i denna avhandling kan följande hypoteser formas. Samtliga hypoteser är uppdelade i två kategorier (A och B). Hypoteserna som hör till kategori (A) är antaganden riktade mot studiens första forskningsfråga. Hypoteserna som hör till kategori (B) är antaganden som är riktade mot studiens andra forskningsfråga.

Hypotes 1 (A): *Eliternas uppgörelse har haft en effekt på transitionen till demokrati i studiens länder.* Hypotes 1 (B): *Eliternas uppgörelse har haft en effekt på demokratins konsolidering i studiens länder.* Teorierna och den tidigare forskningen om demokratisering har hävdad att eliterna och deras agerande har haft en essentiell betydelse för länders politiska utveckling.

Hypotes 2 (A): *Ekonomisk tillväxt har haft en positiv effekt på transitionen till demokrati i studiens länder.* Hypotes 2 (B): *Ekonomisk tillväxt har haft en positiv effekt på demokratins konsolidering i studiens länder.* Den tidigare forskningen har lagt mycket fokus på och framhållit att det finns ett direkt samband mellan ekonomisk tillväxt och demokrati och demokratins konsolidering.

Hypotes 3 (A): *Uppnåendet av civil kontroll över militären har haft en positiv effekt på transitionen till demokrati i studiens länder.* Hypotes 3 (B): *Uppnåendet av civil kontroll över militären har haft en positiv effekt på demokratins konsolidering i studiens*

länder. Att militären som institution och dess värderingar inte är kompatibla med demokrati råder det så gott som konsensus om inom demokratiseringslitteraturen. Uppnåendet av civil kontroll över militären anses spela en betydande roll för demokratins förutsättningar och konsolidering.

Hypotes 4 (A): *Ett aktivt och etablerat civilsamhälle har haft en positiv effekt på transitionen till demokrati i studiens länder.* Hypotes 4 (B): *Ett aktivt och etablerat civilsamhälle har haft en positiv effekt på demokratins konsolidering i studiens länder.* Det har påpekats inom demokratiseringslitteraturen att social mobilisering resulterar i framväxten av frivilliga organisationer som anses främja demokratiska processer.

Hypotes 5 (A): *Demokratiskt stödande attityder har haft en positiv effekt på transitionen till demokrati i studiens länder.* Hypotes 5 (B): *Demokratiskt stödande attityder har haft en positiv effekt på demokratins konsolidering i studiens länder.* Den tidigare forskningen om den politiska kulturens påverkan på länders politiska utveckling har anfört att kulturella faktorer spelar en roll. Individens förhållande och attityder gentemot demokrati har betraktats spela en central roll, speciellt i konsolideringsfasen. Därutöver har tidigare studier som berört den politiska utvecklingen i Asien poängterat att flera asiatiska länder drabbas av kulturella faktorer som har missgynnat demokratins förutsättningar i regionen.

4 Undersökningsdesign

4.1 Demokratins utfall som undersökningsobjekt

Denna studie är en komparativ studie var syftet är att undersöka vilka faktorer som har haft en effekt på transitionen till demokrati i de fall (länder) som avhandlingen undersöker. Därutöver är jag intresserad över att studera vilka faktorer som har haft en effekt på demokratins konsolidering. Med *demokratins utfall* som studiens beroende variabel ämnar jag att studera vilka faktorer som har gynnat demokratiska transitioner och demokratisk konsolidering i studiens fall. Det vill säga, med *demokratins utfall*, som avhandlingens beroende variabel tar jag båda dimensionerna (transitionen till demokrati och demokratins konsolidering) till beaktan i avhandlingens analys, som är uppdelad i två delar. På basen av den tidigare forskningen som avhandlingen tillämpat sig av undersöker jag sambandet mellan den beroende variabeln och följande fem oberoende variabler: *civilsamhällets roll*, *civila-militära relationer*, *ekonomisk tillväxt*, *eliternas uppgörelse* och *politisk kultur*. I avhandlingens första analys (analys 1) som berör studiens första forskningsfråga ”*Vilka faktorer har möjliggjort demokratiska transitioner i Ost- och Sydostasien?*” studeras sambandet mellan den beroende variabeln och de fem oberoende variablerna. I analys 1, blir utfallet av den beroende variabeln, *demokratins utfall*, antingen *demokrati* eller *icke-demokrati*. I den andra analysen (analys 2) som berör studiens andra forskningsfråga ”*Vilka faktorer har främjat demokratins konsolidering i Ost- och Sydostasien?*” studeras sambandet mellan den beroende variabeln och de fem oberoende variablerna. I analys 2 blir utfallet av den beroende variabeln, *demokratins utfall*, antingen *konsoliderad demokrati* eller *icke-konsoliderad demokrati*.

Som redan nämnts, präglas studien av en komparativ design (jämförandestudie) som anses vara användbar i kvalitativa forskningsstrategier. Undersökningsdesignen kommer att vara en flerfallstudie, eller multipel fallstudie som det också kallas för (Bryman, 2001, s. 70). Todd Landman (2008) skriver att studier som studerar ett få antal länder, som enligt författaren är minst tre och max 13 har både för – och nackdelar. För det första hävdar Landman att forskaren får en bättre överblick av varje land som ingår i studien, eftersom man har möjlighet att studera varje land mer ingående än studier som undersöker ett stort antal länder. Trots att man inte kan dra en bred empirisk

generalisering på basen av några fall, får man en bra överblick av ländernas likheter samt olikheter (Landman, 2008, s. 69).

4.2 Val av studiens länder

Som tidigare nämnts, är avhandlingens syfte att studera vilka faktorer som åtnjuter förklarandekraft bakom demokratiska transitioner och demokratins konsolidering i Ost- och Sydostasien. Följande länder ingår i min studie: Filippinerna, Indonesien, Kambodja, Sydkorea, Taiwan och Thailand. Studiens länder valdes på grund av att de är geografiskt närbelägna och eftersom deras politiska utveckling har skiljt sig åt. Valet av länderna gjordes med hjälp av demokratiuppskattningar av forskningsinstitutet *Freedom House* och Göteborgs universitets forskningsprojekt *Varieties of Democracy* (V-Dem). Freedom House är ett politiskt obundet forskningsinstitut som studerar och kartlägger demokrati- och frihetsnivån i världen. Organisationen klassificerar länder som *fria*, *delvis-fria* och *icke-fria* utifrån länders civila och politiska rättigheter, hur korrekta och demokratiska valprocessen är, graden av politisk pluralism, hur väl lagstyret fungerar och regeringens effektivitet. Sydkorea och Taiwan får höga värden av Freedom House (2018) och bedömer länderna som *fria* och båda länderna uppfyller Teorells (2010) demokratikriterier. Filippinerna och Indonesien klassificeras som *delvis-fria* av Freedom House. Länderna uppfyller Teorells (2010) grundkriterier för demokrati⁴. Filippinernas och Indonesiens val och maktbyten har betraktats som demokratiska, konkurrenskraftiga och öppna. Därutöver får ländernas politiska system, (angående människors rätt att uttrycka sina politiska – och samhälleliga åsikter) förenings- och organisationsliv relativt höga värden. Ländernas bristande rättssäkerhet är sektorn som påverkar mest negativt på Freedom House värdering av länderna. Kambodja och Thailand kategoriseras som *icke-fria* av Freedom House, på grund av, betydande brister i de civila och politiska rättigheterna och i ländernas valprocesser⁵. Både Kambodja och Thailand saknar de grundkriterier som en demokrati bör uppvisa enligt Teorell (2010).

Forskningsprojektet V-Dem som strävar att få en bättre mätskala över graden av demokrati i världens länder kommer att presenteras till näst. V-Dem och deras data är mycket användbar, eftersom den omfattar 201 länder fr.o.m. år 1789 tills idag. V-Dems

⁴ <https://freedomhouse.org/report/freedom-world/freedom-world-2018> (19.03.2019)

⁵ <https://freedomhouse.org/report/freedom-world/freedom-world-2018> (18.03.2019)

databas uppmärksammar så gott som alla aspekter av ett lands demokrati och möjliggör jämförelser mellan länder (Coppedge, m.fl. 2018). V-Dem tar till beaktan fem olika demokratiska principer i mätandet av demokrati, dessa principer är: *electoral*, *egalitarian*, *liberal*, *deliberative*, och *participatory*. Med den första demokratiska principen *electoral* mäter man hur mottagliga och ansvariga ett lands politiska ledare är inför medborgarna genom konkurrenskraftiga val. Fria och rättvisa val och väljandet av landets politiska ledare, direkt eller indirekt, genom val tas till beaktan. Den andra demokratiska principen *egalitarian*, mäter hur den politiska makten är delad inom samhället mellan olika sociala grupper. Idealt borde alla sociala grupper oberoende kön, klass, etnicitet och religion präglas av samma nivå av delaktighet och representation inom politiken. Den tredje principen som mäter hur den *liberala* principen av demokrati uppnås uppmärksammar hur individens och minoriteters rättigheter beskyddas från majoritetens välde. Dessutom tas civila friheter, förekommandet av oberoende domstolar och en effektiv uppdelning av den politiska makten till beaktan. Den fjärde principen *deliberative*, studerar hur politiska beslut fattas inom landet. Förekommandet av en respektfull dialog mellan olika politiska grupperingar tas till beaktan. För att kunna mäta detta tar den fjärde principen till hänsyn hur politiska eliter inom ett land respekterar och uppmärksammar argument från andra grupperingar och hur eliter motiverar sina ställningstaganden till medborgarna gällande olika samhällsfrågor. Den femte och sista demokratiska principen *participatory* som V-Dem tillämpar sig av uppmärksammar hur aktivt medborgarna deltar i olika politiska processer, hur förekommande olika direktdemokratiska element är och hur engagerade medborgarna är i organisationer inom civilsamhället⁶.

Till näst, skall jag genomföra en jämförelse mellan avhandlingens fall för att illustrera hur länderna skiljer och liknar varandra angående demokratins tillstånd. Tabell 1, visar hur förekommande de fem demokratiska principerna som beskrevs ovan var i avhandlingens länder år 2017. Mätningsskalan för samtliga demokratiska principer är 0 till 1, med värde 1 som det högsta värdet ett land kan erhålla.

⁶ https://www.v-dem.net/media/filer_public/cc/35/cc35132f-d451-4a13-93bc-18b083c9666a/v-dem_codebook_v7.pdf (09.10.2018)

Tabell 1 – Demokratiska principernas förekomst i avhandlingens länder år 2017

Demokratiska principer	Sydkorea	Taiwan	Filippinerna	Indonesien	Thailand	Kambodja
Electoral Component Index	0.85	0.85	0.58	0.69	0.17	0.35
Egalitarian Component Index	0.88	0.91	0.38	0.58	0.45	0.20
Deliberative Component Index	0.93	0.88	0.73	0.89	0.17	0.32
Liberal Component Index	0.92	0.87	0.65	0.73	0.33	0.18
Participatory Component Index	0.60	0.70	0.61	0.58	0.30	0.29

Tabell 1, illustrerar de olika demokratiska principernas förekomst i avhandlingens länder år 2017 utifrån statistik från V-Dems databas⁷.

Tabell 1, illustrerar en klar bild. Sydkorea och Taiwan är klart före de övriga länderna med avseende på nivån av demokrati. Filippinerna och Indonesien får betydligt lägre värden i tabell 1, jämfört med Sydkorea och Taiwan men samtidigt klart högre värden än Thailand och Kambodja. Appendix 1, belyser de demokratiska principernas förekomst i Sydkorea, Taiwan, Filippinerna och Indonesien under tidsperioden 1990–2017. Data (se appendix 1) visar att den demokratiska utvecklingen i Sydkorea och Taiwan har varit stabil och fortlöpande, medan Filippinernas och Indonesiens har varit mera fluktuerande. Data som berör *electoral*, *egalitarian* och *liberal* demokrati principerna antyder att Sydkoreas och Taiwans demokratier är konsoliderade. Baserat på de demokratiuppskattningar av Sydkorea och Taiwan som framkommer i detta kapitel kan man hävda att ländernas demokratier är konsoliderade.

Studier som utför jämförelser mellan länder var likheter och skillnader är av intresse möjliggör gruppering av länder (Anckar, Bengtsson, Denk, & Karvonen, 2013, s. 287). Jag valde att gruppera länderna utifrån begreppsförklaringarna av demokrati som framkom i kapitel 2, och med stöd av de värden som ländernas statsklick erhöll av Freedom House och av V-dem. Grupperingen av länderna blev som följande: konsoliderade demokratier (Sydkorea och Taiwan), demokratier (Filippinerna och Indonesien) och icke-demokratier (Kambodja och Thailand).

Det finns en del länder som skulle ha kunnat inkluderas i studien, men som jag valde att utesluta p.g.a. olika orsaker. Till exempel, valde jag att utesluta Japan trots att landet är idag en konsoliderad demokrati. Orsaken varför jag valde att lämna Japan utanför min studie var att landets demokratiseringsprocess var ett påtvingat villkor av USA som en del av fredsprocessen efter andra världskriget (WW2). Det har framhållits att Japans demokratiseringsprocess inte skall jämföras med andra demokratiseringsprocesser. Den

⁷ <https://www.v-dem.net/en/analysis/CountryGraph/> (16.10.2018)

externt drivna demokratiseringsprocessen som inträffade i Japan (och i Västtyskland) efter WW2 avviker markant från andra externt drivna demokratiseringsprocesser. Eftersom den amerikanska ockupationen av Japan varade i sju år kunde amerikanerna driva igenom sitt politiska program fritt vilket möjliggjorde att demokratiska reformer implementerades utifrån ett brett ramverk. USA styrde den politiska utvecklingen självständigt i Japan och eftersom Japan var tvungna att acceptera fredsvillkoren bekämpade japanerna inte de politiska reformer som USA implementerade (Grimm, 2008, ss. 543, 545). Därmed är Japans demokratiseringsprocess svår att jämföra med andra demokratiseringsprocesser och skulle försvåra möjligheten att erhålla jämförbara resultat. Nordkorea, Laos och Vietnam är länder som också skulle ha kunnat ingå i studien. Nordkorea föll bort p.g.a. landets egendomliga politiska utveckling och historia som gör det omöjligt att jämföra Nordkorea med avhandlingens övriga länder. Laos och Vietnam var båda meningen att ingå i studien, men det visade sig vara mycket svårt att få tag på material och litteratur som behandlade ländernas politiska utveckling p.g.a. statlig censur. Jag bestämde mig för att studera sex länder, eftersom det möjliggör en mer djupgående genomgång av varje land jämfört med studier som undersöker ett stort antal länder.

4.3 Operationaliseringen av studiens oberoende variabler

4.3.1 Variabeln ekonomisk tillväxt och dess operationalisering

Som tidigare nämnts, är studiens beroende variabel *demokratins utfall* som har presenterats och operationaliserats ovan. Avhandlingens första oberoende variabel är *ekonomisk tillväxt* som anses påverka positivt på transitionen till demokrati och på demokratins konsolidering (Diamond, 1999, s. 88). För att få en överblick om hur den ekonomiska tillväxten har sett ut över tid, har ländernas bruttonationalinkomst (BNI) per capita, för tidsperioden 1970–2010 studerats. BNI är detsamma som bruttonationalprodukten (BNP)''... minus primär inkomst som inhemska enheter betalar till utländska enheter plus primär inkomst som inhemska enheter erhåller via utlandet''⁸. Världsbankens (WBG) definition och klassificering av världens länder enligt deras BNI/per capita (mätt i amerikanska dollar) kommer att ligga som grund för avhandlingens operationella definition på ekonomisk tillväxt. Till WBG:s första kategori *Low – Income Economies* hör länder vars BNI/per capita är 995\$ eller lägre.

⁸ https://www.stat.fi/meta/kas/bktl_sv.html (22.11.2018)

Följande kategori *Lower – Middle – Income Economies* är för länder vars BNI/ per capita är över 996\$ och max 3895\$. Världsbankens tredje kategori i anseende till länders BNI/ per capita, *Upper – Middle – Income Economies*, har den lägre gränsen vid 3896\$ och högre gränsen vid 12 055\$. Till den fjärde och sista kategorin, *High – Income Economies* hör länder vars BNI/ per capita är över 12 056\$⁹.

Eftersom jag har valt att studera ländernas ekonomiska tillväxt under en 40 års period så förekommer det variationer till vilken WBG kategori länderna hör till, i och med att ländernas ekonomiska ställning har utvecklats under den studerade tidsperioden. Därför har jag valt att dela upp ländernas ekonomiska tillväxt i följande tre subkategorier: 1) *kraftig och fortlöpande* 2) *trevande* 3) *frånvarande*.

Tabell 2, kommer att illustrera hur avhandlingens samtliga länders BNI/per capita mätt i amerikanska dollar (\$) såg ut vid varje årtionde under tidsperioden 1970–2010. Världsbankens datainsamling för BNI/per capita i världens länder börjar från 1962 men berör inte alla länder. Till exempel är WBG:s första tillgängliga data för Kambodja från år 1995. Därför valde jag att använda data som Förenta Nationernas (FN) databas erbjuder, databasen har information om länders BNI/per capita från år 1970 framåt¹⁰. Data angående BNI/per capita i Taiwan under tidsperioden 1970–2010 är insamlat från landets nationella statistikcentral¹¹. Detta, eftersom, FN inte har data angående Taiwan p.g.a. landets kontroversiella politiska status. Det är såklart en nackdel att data angående studiens länders BNI/per capita inte är insamlat från samma källa. Därmed kan man inte utesluta att det kan förekomma skillnader mellan hur FN och den taiwanesiska statistikcentralen har räknat och sammanfattat ländernas BNI/per capita under den studerade tidsperioden.

⁹ <https://datahelpdesk.worldbank.org/knowledgebase/articles/906519-world-bank-country-and-lending-groups> (26.03.2019)

¹⁰ <http://data.un.org/Data.aspx?d=SNAAMA&f=grID%3A103%3BcurrID%3AUSD%3BpcFlag%3A1> (04.12.2018)

¹¹ <https://eng.stat.gov.tw/point.asp?index=1> (04.12.2018)

Tabell 2 – Den ekonomiska tillväxten mätt i BNI/per capita för åren 1970-2010

BNI/per capita \$	1970	1980	1990	2000	2010
Sydkorea	284	1691	6498	11767	22110
Taiwan	396	2386	8431	15142	19864
Indonesien	93	572	732	804	3139
Filippinerna	213	794	824	1218	2567
Thailand	200	699	1539	1964	4863
Kambodja	103	101	178	258	750

Tabell 2, illustrerar hur ländernas BNI/per capita mätt i amerikanska dollar såg ut vid varje årtionde under tidsperioden 1970-2010.

I tabell 2, framgår det att både Sydkorea och Taiwan har utifrån WBG:s gruppering av länder, år 1980 hört till kategorin Lower-Middle-Income Economies. Båda länderna berördes av demokratiska transitioner i slutet på 1980-talet och år 1990 p.g.a. en *kraftig och fortlöpande* ekonomisk tillväxt befann sig länderna i kategorin Upper-Middle Income Economies. Sedan dess har ländernas ekonomiska tillväxt fortsatt öka och år 2010 betraktades länderna utifrån WBG:s gruppering som High – Income-Economies. Indonesiens, Filippinernas, och Thailands ekonomiska tillväxt har varit mera *trevande*. Thailand befann sig år 1990 i kategorin Lower-Middle -Income Economies, enligt FN:s data dröjde det till 1994 innan Filippinerna nådde kategorin och tills 2003 för Indonesien. Det måste dock uppmärksammas att Filippinernas, Indonesiens och Thailands ekonomiska tillväxt har varit kraftig under 2000–2010-talet. År 2010 var Thailand det enda landet av de tre, som hörde till gruppen Upper-Middle-Income Economies. Kambodja har haft den svagaste ekonomiska tillväxten av avhandlingens länder och landet betraktades år 2010 fortfarande som en Low-Income Economy. Därmed kommer kategorisering i enlighet med ländernas ekonomiska tillväxt att se ut som följande, i Sydkorea och i Taiwan har den ekonomiska tillväxten varit *kraftig och fortlöpande*. Däremot har den ekonomiska tillväxten i Indonesien, Filippinerna och i Thailand varit *trevande* medan den ekonomiska tillväxten under den studerade tidsperioden har varit *frånvarande* i Kambodja.

4.3.2 Variabeln eliternas uppgörelse och dess operationalisering

Avhandlingens andra oberoende variabel är *eliternas uppgörelse*. Transitioner till demokrati har sedan 1980 - 1990-talet allt mer börjat betraktas som en process som startas inom den autokratiska regimen (Case, 2002, s. 22; Ekman, m.fl. 2014, s. 78). Med *eliternas uppgörelse* avses den splittring inom elitgrupperna i den autokratiska

regimen som ger upphov till soft-liners och hard-liners. *Soft-liners* och *hard-liners* kommer att fungera som variabelns två operationella subkategorier i denna studie. Kategoriseringen av variabeln *eliternas uppgörelse* för studiens länder utgår ifrån kapitel 6 som behandlar ländernas politiska utveckling. Kapitlet beskriver hur elitgrupperna och dess splittring har påverkat ländernas politiska utveckling. Med hänsyn till kapitel 6, blir *eliternas uppgörelse* i länderna följande: i Sydkorea, Taiwan, Indonesien och i Filippinerna, var det de reformvänliga eliterna (soft-liners) som tog till bruk politiska reformer och inledde därmed en transition till demokrati. I Kambodja och Thailand har däremot de reformfientliga eliterna (hard-liners) bidragit till ländernas misslyckade demokratiseringsprocesser och trevande politiska utveckling.

Eliternas uppgörelse	
Soft-liners	Hard-liners
Sydkorea	Kambodja
Taiwan	Thailand
Filippinerna	
Indonesien	

4.3.3 Variabeln politisk kultur och dess operationalisering

Att operationalisera *politisk kultur* är problematiskt, eftersom det är svårt att erhålla ett värde som gör variabeln jämförbar. Jag hittade inga tidigare studier som skulle ha bidragit med en inblick i hur man kan operationalisera politisk kultur. Joakim Ekman m.fl. (2014) skriver att forskningsfältet som har studerat länders politiska kulturer har ägnat mycket tid till att studera invånarnas beteendemönster och attityder i olika samhällsliga frågor (Ekman m.fl., 2014, s. 92). Denna forskning har huvudsakligen bedrivits genom opinionsundersökningar var man har bl.a. samlat in information om hur invånare i ett land förhåller sig till demokrati och till andra alternativa statskick. Det är dock väsentligt att understryka att enkätstudier som undersöker människors attityder och uppfattningar om demokrati berörs av vissa brister. Det största problemet med den här typens enkätstudier är det faktum att demokratins innebörd som begrepp varierar bland människor. Med andra ord, kan respondenter svara annorlunda på frågor

om hur t.ex. de upplever att demokratin fungerar, eftersom, deras definition på demokrati varierar (Ferrin & Kriesi, 2016, ss. 11-13).

För att underlätta operationaliseringen av variabeln för denna studie, redogör jag till näst för två opinionsundersökningar. Opinionsundersökningarna tar båda till beaktan attityder gentemot icke-demokratiska statsskick istället för ett demokratiskt statsskick i avhandlings länder. Med resultaten vill jag markera att det förekommer skillnader bland länderna angående stödet för och emot autokrati.

Enligt en omfattande gallupundersökning av *Center for East Asia Democratic Studies* förekommer det stora skillnader bland de asiatiska ländernas attityder i olika samhällsliga frågor. Gallupundersökningen, *Asian Barometer Wave4 Survey*, som bedrevs i fyra olika omgångar under åren 2001–2016, samlade in information bl.a. om hur asiatiska länders befolkning förhåller sig till ett eventuellt icke-demokratiskt statsskick. De nedanförda resultaten är baserade på data som den tredje omgången resulterade i under åren 2010–2012. Detta eftersom data från den fjärde och senaste opinionsundersökningen saknar material för Indonesien och Kambodja. Till respondenterna ställdes det tre frågor: 1) En stark ledare som styr är att föredra gentemot parlamentariska val 2) bara ett politiskt parti borde få ställa upp i val och erhålla politiskt mandat 3) militären borde styra landet. I Sydkorea och i Taiwan motsatte sig över 70 % av respondenterna alla tre former av ett alternativt icke-demokratiskt statsskick som ersättande för det nuvarande demokratiska statsskicket. I Filippinerna motsatte sig enbart 45 % av respondenterna alla tre former av icke-demokratiska styrelseskick medan motsvarande siffra var 44 % i Indonesien. I Thailand motsatte sig 51 % av respondenterna alla tre autokratiska statsformer, medan motsvarande siffra var 44 % i Kambodja¹². Att över 70 % av respondenterna i både Sydkorea och i Taiwan motsatte sig alla tre alternativa icke-demokratiska statsformer, indikerar på att demokrati är det enda tänkbara styrelseskicket för majoriteten av befolkningen i länderna (Chang, Chen-chia Wu, & Weatherall, 2012, s. 14).

Den amerikanska tankesmedjan *Pew Research Center* studie *Globally, Broad Support for Representative and Direct Democracy* genererade liknande resultat. Studien insamlade enkätsvar av drygt 41 000 respondenter från 38 länder under året 2017. Studien undersökte på en globalnivå stödet för den representativa demokratin gentemot

¹² <http://www.asianbarometer.org/survey/key-findings> (16.01.2019)

icke-demokratiska alternativ. Studien frågade bl.a. respondenterna om ett icke-demokratiskt system var en diktator fattar beslut utan parlamentets eller domstolsväsendets samtycke vore ett bra statssystem. I Sydkorea tyckte 74 % av respondenterna att ett sådant system vore dåligt, medan motsvarande siffra var 47 % i Filippinerna och 43 % i Indonesien. I Sydkorea åtnjöt ett sådant statssystem enbart 23 % stöd, samtidigt som motsvarande siffra var 50 % i Filippinerna och 52 % i Indonesien¹³. Tyvärr ingick inte Taiwan i studien. Resultaten korrelerar med gallupundersökningen *Asian Barometer Wave4 Survey* resultat. Stödet för ett eventuellt autokratiskt statskick är betydligt lägre i avhandlingens konsoliderade demokratier.

Med opinionsundersökningarna som bakgrund, har jag valt att dela upp avhandlingens oberoende variabel, *politisk kultur*, i två operationella subkategorier i analyskedet: *autokratiskt stödande attityder* och *demokratiskt stödande attityder*.

Politisk kultur	
Demokratiskt - stödande attityder	Autokratiskt - stödande attityder
Sydkorea	Filippinerna
Taiwan	Indonesien
	Kambodja
	Thailand

4.3.4 Variabeln civila-militära relationer och dess operationalisering

Den fjärde oberoende variabeln är *civila-militära relationer* och dess operationella definition observerar om avhandlingens länders militärer är under civil kontroll. Larry Diamond har hävdad att ifall civil kontroll över militären inte uppnås i ett tidigt skede av demokratiseringen resulterar det till föga chanser för demokratins konsolidering (Diamond, 1999, ss. 67,74,113). Det förekommer dock olika uppfattningar och åsikter

¹³ <http://www.pewglobal.org/2017/10/16/democracy-widely-supported-little-backing-for-rule-by-strong-leader-or-military/> (17.01.2019)

om vad som menas med civil kontroll inom forskning som berör de civila – militära relationerna. Med civila – militära relationer menas interaktionen och samspelet som förekommer mellan ett lands politiska och militära ledare. En mycket minimalistisk definition på civil kontroll som är förekommande inom forskningsområdet har definierat civil kontroll som avsaknaden av militärkupper. Denna definition ger en mycket snäv bild av civil kontroll, eftersom, den bara tar till beaktan ifall det förekommer/inte förekommer militärkupper eller andra typer av beväpnade militära ingripanden (Croissant, Kuehn, Chambers, & O.Wolf, 2010, s. 950). Enligt den minimalistiska definitionen är de civila-militära relationerna inom ett samhälle välmående ifall det inte förekommer militärkupper eller beväpnade militära ingripanden. Studier som använder sig av denna definition kan inte studera mer ingående de komplexa omständigheter som tangerar de civila- militära relationerna. Richard Kohn förklarar att civil kontroll förekommer när alla samhällsliga angelägenheter t.o.m. säkerhetspolitiska frågor beslutas av folkvalda ämbetsmän som inte är anknyta eller hör till militären (Chambers, 2015, s. 181).

I och med att det saknas en mer djupgående definition på de civila-militära relationerna har Aurel Croissant med flera i artikeln *Beyond the fallacy of coup-ism: conceptualizing civilian control of the military in emerging democracies* (2010) och i rapporten *Breaking With the Past ? Civil – Military Relations in the Emerging Democracies of East Asia* (2012), utvecklat en definition på de civila-militära relationerna för att erhålla ett mera jämförbart koncept. Författarna har valt att analysera länders civila – militära relationer genom att studera fem policyområden inom samhället. Dessa policyområden är: *elite recruitment*, *public policy*, *internal security*, *national defence* och *military organization*. *Elite recruitment* tar till beaktan hur valprocessen angående olika politiska ämbeten går till och tar till hänsyn ifall valen är konkurrenskraftiga och hur nivån på deltagandet ser ut. Den civila kontrollen undergrävs ifall valen inte präglas av en öppen konkurrens och om militären försöker påverka valprocessen. Civil kontrollen undergrävs ytterligare om militären har mandat inom parlamentet eller ministerposter i regeringen eller rätten att utse olika politiska ämbeten. Med *public policy* menas här, hur det politiska beslutfattandet går till och hur olika politiska agendor antas och implementeras. Den civila kontrollen betraktas som bristfällig ifall militären har inflytande eller även beslutandemakt i olika ekonomiska, politiska och sociala policyfrågor. *Internal security* tar till beaktan ifall de civila myndigheterna inom ett

land har auktoritet att besluta om militärens angelägenheter och målsättningar, nivån på civil kontroll angående policyområdet utgår ifrån att de civila myndigheterna skall ha total kontroll gällande militärens befogenheter. *National defence* är policyområdet inom vilken militären har haft sin största roll traditionellt. Policyområdet uppmärksammar ett lands gränssäkerhet och säkerhetspolitik. Militären har p.g.a. sin kunskap och expertis ofta stort inflytande inom policyområdet och de politiska beslutfattarna brukar konsultera med militären angående frågor som berör säkerhetspolitiken. För att civil kontroll skall existera måste ändå det slutliga beslutfattandet vad gäller ett lands säkerhetspolitik ligga hos de politiska beslutfattarna. Det sista policyområdet *military organization* berör beslutfattandet över militärens personal, utrustning, träning och struktur. Militären har ofta en stor grad av suveränitet gällande dessa angelägenheter men dessa bör vara givna åt militären av de civilt valda beslutfattarna (Croissant, Kuehn, & Lorenz, 2012, s.5-7).

Tabell 3 – De civila-militära relationerna i studiens länder år 2010

	Sydkorea	Taiwan	Filippinerna	Indonesien	Thailand	Kambodja
Elite recruitment						X
Public policy						X
Internal security						X
National defence						X
Military organization						X

Källa: 1) Croissant, Kuehn, Lorenz (2012) *Breaking With the Past? Civil – Military Relations in the Emerging Democracies of East Asia*. 2) Chambers (2015) *‘Neo – Sultanistic Tendencies:’ The Trajectory of Civil - Military Relations in Cambodia*.

Tabell 3, illustrerar hur de civila-militära relationerna såg ut i avhandlingens länder år 2010. Ifall rutan i tabellen är vit, betyder det att nivån på civil kontrollen inom det specifika policyområdet är högt och att militären inte har några maktbefogenheter. Den gråa färgen symboliserar en medium nivå av civil kontroll var varken de civila beslutfattarna eller militären har monopol på beslutfattandet. Den svarta färgen betecknar total militär kontroll inom policyområdet. Kambodjas civila-militära relationer är ett intressant fall. Landets militär har betraktats vara under civil kontroll p.g.a. Premiärministerns Hun Sen totala kontroll över militären (Chambers, 2015, s. 199). Denna variant av civil kontroll är dock annorlunda än den som förekommer i

konsoliderade demokratier var folkvalda institutioner övervakar militären och var kontrollen över militären är institutionaliserad. I Kambodja är militären under Hun Sens personifierade kontroll och inte under en lagligt institutionaliserad övervakning som fallet är i konsoliderade demokratier (Chambers, 2015, ss. 183,188).

Tabell 4 - Ländernas indelning enligt de civila-militära relationerna

Civila – militära relationer	Graden av demokrati i avhandlingens länder		
	Konsoliderad demokrati	Icke - konsoliderad demokrati	Icke - demokrati
Civil kontroll	Sydkorea Taiwan		
Militärt inflytande (<i>Conditional military subordination</i>)		Indonesien Filippinerna	Kambodja
Militärt styre			Thailand

Källa: Croissant, Kuehn, Lorenz (2012) *Breaking With the Past? Civil – Military Relations in the Emerging Democracies of East Asia*

För att jämföra de civila-militära relationerna i studiens länder kommer variabeln att delas in tre operationella subkategorier, som presenteras i tabell 4, dessa är: *civil kontroll*, *militärt inflytande* och *militärstyre*. Indelningen är baserat på tabell 3, och på ländernas politiska utveckling som framkommer i kapitel 6. Civil kontroll förutsätter att de civila myndigheterna har full kontroll över beslutfattandet inom samhället. Militärt inflytande indikerar på att militären har maktbefogenheter inom samhället och att det finns en risk för militära ingripanden. Militärstyre förekommer ifall militären har kontroll över beslutfattandet inom samhället. Militärerna i Sydkorea och i Taiwan är under civil kontroll. De civila-militära relationerna i Kambodja, Filippinerna och i Indonesien har kallats för *conditional military subordination* (militärt inflytande). Denna variant av de civila-militära relationerna betecknar ett samhällsligt tillstånd var militären övervakar olika civila institutioner och beslutfattare för att skydda sina egna intressen och var risken för ett militärt ingripande existerar (Hart & Rhodes, 2014, s. 634). Thailand har präglats av ett militärt styre sedan år 2014 militärkupp.

4.3.5 Variabeln civilsamhällets roll och dess operationalisering

Civilsamhället har hävdats vara en faktor som påverkar positivt på en demokratiseringsprocess (Case, 2002, s. 14; Diamond, 1999, s. 233; Linz & Stepan, 1996, s. 17). Därmed är *civilsamhällets roll* avhandlingens femte oberoende variabel. V-Dems databas gör det möjligt att operationalisera civilsamhället och gör det möjligt att jämföra hur engagerade och robusta avhandlingens länders civilsamhällen har varit under de senaste årtiondena. V-Dem erbjuder två olika mått angående civilsamhället, dessa är: *Civil society participation index (CSPI)* och *Core civil society index (CCSI)*. Den första indikatorn CSPI tar till hänsyn hur stort deltagandet är inom civilsamhället, dvs. Hur aktivt och engagerat är ett lands civilsamhälle. Indikatorn betraktar också ifall det förekommer en dialog och konsultering mellan de stora organisationerna inom civilsamhället och landets beslutfattare och ifall kvinnor får delta och vara aktiva inom civilsamhället. Den andra indikatorn, CCSI, tar till hänsyn och utgör ett mått på hur robust ett lands civilsamhälle är, och ifall civilsamhället åtnjuter självstyre från staten, var medborgarna kan fritt driva sina civila och politiska frågor¹⁴. Båda indikatorerna antar ett värde mellan 0 och 1, var 1 är det högsta värdet indikatorn kan erhålla.

Till näst, kommer jag att tillämpa mig av båda indikatorerna för att studera hur aktiva och robusta ländernas civilsamhällen har varit under tidsperioden 1980–2010. I tabell 5 och 6, kommer länderna och de värden de erhåller från indikatorerna att redogöras för vid varje årtionde under den studerade tidsperioden. Därefter, kommer ett totalvärde att räknas ut för varje land för att underlätta en jämförelse mellan länderna.

Tabell 5: Civil society participation index

	1980	1990	2000	2010	Totalvärde
Sydkorea	0.21	0.67	0.86	0.79	2.53
Taiwan	0.43	0.70	0.92	0.93	2.98
Indonesien	0.12	0.12	0.78	0.78	1.80
Filippinerna	0.23	0.85	0.85	0.84	2.77
Kambodja	0.17	0.17	0.49	0.48	1.31
Thailand	0.54	0.63	0.79	0.74	2.70

Tabell 5, illustrerar de värden länderna erhåller från indikatorn civil society participation index under tidsperioden 1980–2010¹⁵.

¹⁴ https://www.v-dem.net/media/filer_public/e0/7f/e07f672b-b91e-4e98-b9a3-78f8cd4de696/v-dem_codebook_v8.pdf (22.11.2018)

¹⁵ <https://www.v-dem.net/en/analysis/VariableGraph/> (12.02.2019)

Tabell 6: Core civil society index

	1980	1990	2000	2010	Totalvärde
Sydkorea	0.20	0.72	0.84	0.77	2.53
Taiwan	0.36	0.63	0.93	0.91	2.83
Indonesien	0.28	0.28	0.87	0.85	2.28
Filippinerna	0.16	0.93	0.93	0.93	2.95
Kambodja	0.09	0.16	0.58	0.56	1.39
Thailand	0.44	0.57	0.81	0.58	2.40

Tabell 6, illustrerar de värden länderna erhåller från indikatorn core civil society index under tidsperioden 1980–2010¹⁶.

Som kan tolkas ur tabellerna har civilsamhället växt och dess aktivitet ökat kraftigt i Sydkorea och Taiwan under 1980–1990-talet. Därefter har civilsamhället fortsatt vara aktivt i båda länderna. Civilsamhället i Filippinerna får under den studerade tidsperioden ett högt totalvärde på båda indikatorerna, medan Indonesien får ett medelhögt totalvärde på indikatorn CSPI och ett högt totalvärde från indikatorn CCSI. Thailand får också ett förvånansvärt högt och ett högre totalvärde på bägge indikatorerna jämfört med Indonesien. Det civila samhällets utveckling angående graden av aktivitet och robusthet är betydligt lägst i Kambodja. Därmed kommer följande subkategorier att tillämpas för att göra variabeln, *civilsamhällets roll*, jämförbar: 1) aktivt och etablerat 2) semi – aktivt och semi-etablerat 3) icke- aktivt och icke-etablerat.

Tabell 7 - Ländernas totalvärde från bägge indikatorerna

Land	Totalvärdet från CSPI & CCSI
Sydkorea	5,06 → Aktivt och etablerat
Taiwan	5,81 → Aktivt och etablerat
Indonesien	4,08 → Semi- aktivt och semi-etablerat
Filippinerna	5,72 → Aktivt och etablerat
Kambodja	2,70 → Icke- aktivt och icke-etablerat
Thailand	5,10 → Aktivt och etablerat

Som tabell 7 illustrerar, förekommer det en klar skillnad mellan Kambodja och resten av avhandlingens länder med hänsyn till totalvärdet från CSPI och CCSI indikatorn. Landets civilsamhälle har varit klart minst aktivt och etablerat. Indonesiens

¹⁶ <https://www.v-dem.net/en/analysis/VariableGraph/> (12.02.2019)

civilsamhälle avviker från Sydkoreas, Taiwans, Filippinernas och Thailands och får ett klart lägre totalvärde.

4.3.6 Alternativa variabler som har lyfts fram inom demokratiseringslitteraturen

Diffusion och den så kallade snöbollseffekten som t.ex. var betydande under arabvåren 2011, då idéer om en politisk liberalisering spred sig som en löpeld på den Arabiska halvön åtnjuter inte förklarande kraft i avhandlingens fall. Den tidigare forskningen och studier som präglar den politiska utvecklingen i Ost – och Sydostasien har inte heller fokuserat eller diskuterat mera ingående om snöbollseffekten, eller lyft upp det som en förklarande faktor. Den tidigare forskningen har dock påpekat att Ferdinand Marcos fall i Filippinerna 1986, resulterade i att de dåvarande autokratiska regimerna i Sydkorea och i Taiwan kände sig mer pressade att liberalisera ländernas politik (Jacobs, 2007, s. 247). Som avhandlingen kommer att redogöra för i kapitel 6, så berördes Sydkorea och Taiwan under samma tidpunkt av demokratiska transitioner och ländernas politiska utveckling delade flera likheter, ländernas demokratisering har dock inte ansetts bero på diffusion, utan på interna faktorer.

Kolonial bakgrund är likaså en faktor som ofta lyfts fram i demokratiseringsstudier. Länder som har varit före detta brittiska kolonier anses ha ett kolonialt arv som gynnat demokrati (Hadenius, 1992, ss. 128-129). Eftersom det dåtida brittiska imperiet bl.a. tillät sina kolonier representation i koloniernas olika beslutandeorgan och byggde upp fungerande administrativa system har det lämnat ett kolonialt arv som har betraktats främja demokrati (Hadenius, 1992, s. 129). Inte en enda av avhandlingens länder har varit brittiska kolonier och t.ex. Thailand saknar en kolonial bakgrund. Däremot som avhandlingens genomgång av ländernas politiska utveckling kommer att lyfta fram har både Sydkorea och Taiwan under ländernas japanska ockupation upplevt förekomsten av val och valröstande. Detta har framförts resultera i att länderna berörs av en kulturell-politisk tradition som gynnat den politiska utvecklingen. Sydkoreas och Taiwans kulturella-politiska tradition sammankopplas i denna studie till ländernas politiska kultur. Detta eftersom det har anförts att ländernas demokratiskt främjande kulturer har gynnats av ländernas tidigare erfarenhet av valprocesser och valröstande. Det japanska inflytandet varade endast 35 år i Sydkorea och 50 år i Taiwan, medan t.ex. Indien var under ett brittiskt inflytande i cirka 200 år. Axel Hadenius (1992) har poängterat att längden på det koloniala väldet har en direkt effekt på demokratins

förutsättningar. Hadenius (1992) skriver att Indien som präglas av en lång kolonial bakgrund är idag klart mera demokratiskt än de forna brittiska kolonierna i t.ex. Afrika (Hadenius, 1992, s. 131). Detta tyder på att en längre tidsperiod av kolonialt förflutet (speciellt brittiskt) korrelerar med en högre nivå av demokrati. Hadenius förklarar att kolonialmakternas statsskick har också en betydelse. Kolonialmakter som var demokratier har haft en större effekt på demokratiska transitioner än kolonialmakter som var icke-demokratiska (Hadenius, 1992, s. 132). I och med att Sydkorea och Taiwan var så kort tid under ett främmande styre så är det tveksamt om man kan tala om ett betydelsefullt kolonialt förflutet. Kejsardömet Japan var dessutom autokratiskt som ytterligare pekar på att kolonial bakgrund inte är en faktor som erhåller förklarande kraft i denna studie. Jan Teorells (2010), studie som studerade 165 staters regimförändringar under tidsperioden 1972–2006, ifrågasatte den förklaringskraft som tidigare forskning har gett åt kolonial bakgrund. Teorell hittade inget systematiskt samband mellan ett kolonialt förflutet och demokrati. Därtill tyckte Teorell att tidigare studier har överskattat kolonialismens betydelse i tredje världens utveckling (Teorell, 2010, s. 8). Eftersom den litteratur som jag har använt mig av inte har lyft fram kolonial bakgrund som en förklarande faktor bakom demokrati och p.g.a. att Thailand saknar ett kolonialt förflutet, uteslöts faktorn från denna studie.

En växande medelklass har betraktats ha en positiv effekt på demokratins framryckning inom demokratiseringslitteraturen (Karvonen, 1997, s. 66). Karl Marx hävdade att demokrati inte kunde uppstå utan ett växande borgerskap (Karvonen, 1997, s. 66). Den politiska sociologen Barrington Moore och hans kända verk *Social Origins of Dictatorship and Democracy* (1966) poängterade lika som Marx borgerskapets roll och framhöll att medelklassen var den drivande aktören bakom demokrati (de Leon, 2008, s. 40). Francis Fukuyama har däremot poängterat att Kinas och Thailands växande medelklass har påverkat negativt på ländernas politiska utveckling. En stor del av medelklassen har stött autokratiska regimer vilka har motarbetat krav på samhällseliga reformer som har förespråkats av ländernas fattiga invånare, eftersom, det har gynnat medelklassens intressen (Fukuyama, 2012, s.5). Medelklassen studeras inte som en enskild aktör i denna studie. Däremot betraktas den växande medelklassen i studien som ett resultat av ekonomisk tillväxt. Detta grundar sig på Seymour Martin Lipsets moderniseringsteori som observerade ett samband mellan ekonomisk tillväxt och en

växande medelklass. Larry Diamonds empiriska analys betraktade också medelklassens växande som en konsekvens av ekonomisk tillväxt (Diamond, 1999, s. 88).

Externa aktörers påverkan i en demokratiseringsprocess är en faktor som har behandlats inom demokratiseringslitteraturen (Denk & Silander, 2007, ss. 74-80; Ekman, m.fl. 2014, ss. 202-210). Det finns flera internationella aktörer som har strävat och strävar till att styra och stöda länders politiska utveckling mot demokrati. Som avhandlingen kommer att visa, försökte USA implementera demokratiska grunder i Filippinerna under det tidiga 1900-talet, men initiativet misslyckades. Sydkorea och Taiwan fick under kalla krigets tidsepok finansiellt stöd av USA som har hävdats gynna ländernas dåtida ekonomiska tillväxt. Amerikanerna som var oroliga för kommunismens frammarsch i Asien, erbjöd finansiellt stöd till Sydkorea, Taiwan och till dåtida Sydvietnam. Det amerikanska ekonomiska stödet gav dock inte upphov till en ekonomisk tillväxt i Sydvietnam. Landet saknade en fungerande statlig apparatur som det japanska kejsardömet hade uppbyggt och utvecklat i Sydkorea och i Taiwan. Därmed, var Sydkorea och Taiwan bättre anpassade för det ekonomiska stödet och kunde utnyttja de på ett effektivt sätt (Gray, 2014, s. 56). De Förenta Nationerna försökte genom storskaliga finansieringar driva Kambodja mot en mer demokratisk utveckling i landets parlamentsval 1993, men även i detta fall misslyckades försöket. Tidigare studier som har studerat om externa aktörers påverkan i demokratiseringsprocesser har betonat betydelsen av eliternas stöd. Ifall den externa aktören, inte vinner eliterna på sin sida är transitionen till demokrati så gott som omöjlig (Grimm, 2008, s. 545). I både Kambodjas och Filippinernas fall, var det eliterna som utgjorde det största hindret för en demokratisk transition. I Filippinerna lyckades USA aldrig ändra på eliternas position inom de traditionella maktfamiljerna, tvärtom så förstärktes eliternas ställning som ett resultat av amerikanernas politiska reformer¹⁷. Som avhandlingens kommande kapitel kommer att redogöra för, var inte eliterna inom den politiska arenan i Kambodja villiga att stöda demokratiseringsprocessen som finansierades av de Förenta Nationerna 1993 och därmed misslyckades den demokratiska transitionen. I och med eliternas agerande har inte externa aktörer haft en effekt på länders politiska utveckling och därmed utslöts faktorn från denna studie.

¹⁷ <https://www.britannica.com/place/Philippines/The-period-of-U-S-influence> (07.04.2019)

4.4 Material och metod

4.4.1 Material

Det huvudsakliga materialet som jag har använt mig av har bestått av böcker och av vetenskapliga artiklar som har berört tidigare studier om demokratisering. Som tidigare nämnts, var det meningen att Vietnam och Laos skulle ingå i min studie men p.g.a. förekommande statlig censur och brist på pålitligt material beslöt jag att utesluta länderna från min studie. Förutom uteslutandet av Vietnam och Laos p.g.a. brist på material, gick material sökandet relativt bra. Tidvis var det besvärligt att hitta material om Taiwan p.g.a. landets kontroversiella politiska status. Då jag redogjorde för ländernas ekonomiska tillväxt utgick jag från data från FN:s databas, eftersom, deras data sträckte sig längre bak i tiden än WBG:s. Taiwan ingick inte i FN:s data och då var jag tvungen att komplettera med data från landets statistikcentral. Insamlingen av information för att kunna jämföra ländernas nivå av demokrati har gjorts med hjälp av data som den politiskt obundna organisationen *Freedom House* erbjuder. Dessutom har jag använt mig av databasen *V-Dem* som är Göteborg universitets forskningsprojekt.

4.4.2 Metod

4.4.3 Komparativa analysmetoder

Thomas Denk (2002) skriver att studier som använder sig av en komparativ metod möjliggör prövning samt utvecklandet av teorier. Dessutom möjliggörs hypotesprövning samt möjligheten att upptäcka samband mellan faktorer. I en studie som använder sig av en komparativ metod är det inte ovanligt att undersökningsobjekten är länder var skillnader och likheter mellan länderna är av intresse (Denk, 2002, s. 7). Dessa politiska skiljaktigheter och likheter som studeras berör ofta variationer i ländernas statssystem. Den komparativa analysmetoden, *Joint Method of Agreement and Difference*, är analysmetoden som jag kommer att tillämpa mig av. Analysmetoden är en kombination av de två följande komparativa analysmetoderna: *Most Different System Design* (MDSD) och *Most Similar System Design* (MSSD).

Most Different System Design, används i studier var fallen som studeras avviker från varandra i de flesta aspekter (bakgrundsfaktorerna) förutom i en aspekt (oberoende faktorn) som förväntas förklara likheten i den beroende faktorn. Eftersom fallen avviker från varandra i anseende till bakgrundsfaktorerna kan de inte förklara likheten i den

beroende faktorn (Denk, 2012, s. 43). Den beroende faktorn måste vara konstant i studier som tillämpar sig av MDSD, eftersom det är likheten i den beroende faktorn som är av intresse.

I en studie som använder sig av Most Similar System Design är fallens beroende variabler olika och då förväntas skillnaden i den oberoende variabeln förklara skillnaden i den beroende variabeln (Denk, 2012, s. 45). Fall som jämförs med MSSD kräver att fallen delar liknande egenskaper i bakgrundsfaktorerna. MSSD används för att förklara olikheter i den beroende variabeln mellan de fall som undersöks. Detta görs genom att undersöka ifall fallen skiljer sig åt i den oberoende variabeln och ifall eventuella skillnader i den oberoende variabeln kan förklara variationen i den beroende variabeln.

Avhandlingens länder är mycket olika och därför uteslöts användandet av MSSD i denna studie. MSSD största begränsning är att de länder som analyseras måste vara så lika varandra som möjligt och det är få länder som delar likheter i flera avseenden. MSSD och MDSD delar samma nackdel när det kommer till antalet fall de kan analysera, vilket inte är stort. Det har också poängterats att MSSD och MDSD inte kan analysera komplexa relationer samt samspel mellan olika faktorer (Denk, 2012, s. 58).

Qualitative Comparative Analysis (QCA) är en annan variant på en komparativ analysmetod. QCA jämfört med MSSD och MDSD kan analysera flera fall och ta till beaktan samspelet och komplexa relationer mellan faktorer. Som med alla analysmetoder har QCA även nackdelar, den beroende variabeln bör vara konstant och det är ibland svårt att tolka ifall sambandet i analysen är svagt eller starkt (Denk, 2012, ss. 84,89). Eftersom den beroende variabeln bör vara konstant vid användandet av QCA uteslöts analysmetoden för denna studie.

I och med att denna studie har sex fall som studeras och fem oberoende variabler beslöt jag mig för att använda *Joint Method of Agreement and Difference*.

4.4.4 Joint Method of Agreement and Difference

Som redan nämnts, är *Joint Method of Agreement and Difference* en sammansättning av MDSD och MSSD. Grundidén bakom analysmetoden är att den skall kunna hantera de restriktioner som MDSD och MSSD berörs av när analysmetoderna används enskilt. Grundproblemet med MDSD och MSSD och varför jag uteslöt att använda någondera är att MDSD kräver att bakgrundsfaktorerna mellan de fall som undersöks är olika

medan MSSD kräver att bakgrundsfaktorerna är lika. På grund av detta präglas både MDSD och MSSD av betydande begränsningar när det kommer till val av fall. Speciellt problematiskt är det för studier som denna, vars undersökningsobjekt är länder. Att hitta länder som är så olika som möjligt gällande bakgrundsfaktorerna men som har en likhet (oberoende variabeln) som förklarar likheten i den beroende variabeln är lättare sagt än gjort. Det är likaledes besvärligt att hitta länder som är så lika som möjligt varandra gällande bakgrundsfaktorerna men som delar en olikhet som förklarar skillnaden i den beroende variabeln.

Thomas Denk (2012) illustrerar genom två exempel hur Joint Method of Agreement and Difference tillåter forskaren att utföra analyser som tar till beaktan flera eventuella förklarande faktorer. Dessutom tillåter Joint Method of Agreement and Difference forskaren att analysera flera än två fall samtidigt, som gör valet av analysmetoden för denna studie mer motiverande (Denk, 2012, s. 51). MDSD och MSSD i analysmetodernas grundform tar inte till beaktan interaktion mellan olika faktorer, eftersom den oberoende variabeln antas självständigt påverka den beroende variabeln. Eftersom Joint Method of Agreement and Difference tillåter analys av flera fall, kan flera faktorer med eventuell förklaringskraft prövas och komplexa samband mellan faktorer studeras. Denk skriver dock att väljandet av faktorerna skall motiveras, eftersom flera faktorer resulterar till att analysen blir mera komplex (Denk, 2012, s. 52). Väljandet av faktorerna och deras relevans för studien skall motiveras utifrån tidigare studiers resultat och utifrån teoretiska argument skriver Denk (Denk, 2012, s. 51). Med andra ord, skall de valda faktorerna korrelera med studiens teoretiska referensram (Denk, 2012, s. 40). Som med alla komparativa analysmetoder, är det svårt att säga vilken oberoende faktor som åtnjuter störst förklaringskraft, ifall ett positivt samband hittas mellan den beroende faktorn och mellan fler än en oberoende faktorer. Ifall ett positivt samband hittas mellan flera oberoende variabler och den beroende variabeln, kan forskaren baserat på tidigare studier och empiriska belegg diskutera och framföra vilken faktor/faktorer som hen tycker åtnjuter störst förklaringskraft (Denk, 2012, s. 56).

En förekommande begränsning som berör MDSD, MSSD och Joint Method of Agreement and Difference är det begränsade antalet fall som kan undersökas. Samtliga komparativa analysmetoder är tillämpade för studier som studerar ett litet antal fall. Joint Method of Agreement and Difference kan dock som tidigare nämnts, studera ett större antal fall än MDSD och MSSD. Slutsatserna från studier som använder sig av

någon av dessa tre analysmetoder blir beroende på vilka fall som har studerats. Detsamma gäller eventuella hypoteser som antingen bekräftas eller förkastas. Med andra ord kan inte en studie som tillämpar sig av MDSD, MSSD eller av Joint Method of Agreement and Difference frambringa generella resultat eller hypoteser som skulle kunna hävdas gälla ett större antal fall (Denk, 2012,s. 47-49).

5 Politisk historia

5.1 Sydkorea

Den koreanska halvön blev ockuperat av Japan år 1905 som en följd av det ryska - japanska kriget som inträffade 1904–1905 och resulterade i vinst för Japan. År 1910 tog Japan kontroll över hela halvön och därmed blev Korea under japanskt välde.

Efter andra världskrigets (WW2) slut blev Korea självständigt men landet delade sig i två delar. Den södra delen av halvön tog namnet Republiken Korea (Sydkorea). Den södra delen styrdes av en regim som utgick från demokratiska grunder, var bl.a. medborgarna valde hälften av medlemmarna till den dåvarande lagstiftande församlingen¹⁸. Den norra delen av halvön, Demokratiska Folkrepubliken Korea (Nordkorea), präglades av ett kommunistiskt styre¹⁹.

De nuvarande spända relationerna mellan de två regimerna på den koreanska halvön har sitt ursprung från inbördeskriget som drabbade regionen under åren 1950–1953. USA som var dåtidens största stormakt stödde tillsammans med de Förenta Nationernas trupper den sydkoreanska regimen. Medan Sovjetunion och Kina stödde den nordkoreanska regimen som anföll Sydkorea. År 1953 tog inbördeskriget slut, som slutligen delade upp halvön i två skilda delar som fortfarande skiljs åt av en demilitariserad zon²⁰.

År 1961 tog Park Chung-hee genom en militärkupp kontroll över landet och Sydkorea blev under ett militärt undertagstillstånd. Det var under Chung-hees ledarskap som Sydkorea präglades av en kraftig ekonomisk tillväxt. Detta resulterade i anspråk på en politisk liberalisering av det sydkoreanska folket. År 1980, demonstrerade en stor grupp studenter och andra civila grupper i Sydkorea för demokratiska reformer. Demonstrationerna slogs ner av landets militär, som bannlyste all politisk aktivitet i landet. Chung Doo-Hwan blev president år 1980 och det militära undantagstillståndet i Sydkorea upphävdes. Landets politiska arena öppnades och nya politiska partier formades²¹.

¹⁸ <https://www.britannica.com/place/Korea#ref35025> (09.11.2018)

¹⁹ <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/ks.html> (07.11.2018)

²⁰ <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/ks.html> (09.11.2018)

²¹ <https://www.britannica.com/place/South-Korea/History> (07.11.2018)

År 1987 höll landet sitt första fria presidentval som landets före detta militära general Roh Tae-woo vann och landet tog tillbruk en demokratisk grundlag. År 1993 fick landet sin första civila president Kim Young-sam, som anses belysa landets nya demokratiska epok. Young-sam var president i Sydkorea tills år 1998 och efterträddes av president Kim Dae-jung som var president mellan åren 1998 - 2003 och blev tilldelad nobelpriset för sin kontribution till landets demokrati och diplomati med Nordkorea.

År 2013 markerade ett nytt kapitel för Sydkoreas demokrati då Park Geun-hye blev landets första kvinnliga president. Park Geun-hyes tid som president slutade med en storskalig skandal när presidenten blev år 2016 beskyldd för korruption och fick därmed avgå. År 2017 ordnades nyval och Moon Jae-in blev landets nya president.

Den koreanska halvön har sedan dess uppdelning och inbördeskrig präglas av osäkerhet. År 2010 anföll Nordkorea sydkoreanska skepp och år 2015 besköt länderna varandra med artilleri. Sydkorea och omvärlden har också hårt fördömt Nordkoreas flertaliga atomvapens tester som har resulterat i sanktioner för Nordkorea. Under de senaste åren har det dock skett en förbättring i relationerna mellan den norra och södra delen av den koreanska halvön. År 2018 ordnade Sydkorea Vinter Olympiaderna var Nordkorea deltog. Ländernas ledare och delegationer har därefter diskuterat och försökt samarbetat för mera fredliga förhållanden mellan de två länderna. En ny milstolpe mellan ländernas förbättrade relationer kunde skönjas när ländernas första toppmöte ordnades vid halvöns gräns 27 april 2018. Toppmötet var det första mötet mellan ländernas ledare på 11 år²².

5.2 Taiwan

Taiwan som tillhörde Kina under 1800-talet blev under japanskt styre år 1895, som en följd av Kinas förlust i dåtidens krig mot Japan som bestreds p.g.a. ländernas motstridiga intressen på den koreanska halvön. Efter WW2 slut och efter det japanska kejsardömets kollaps tog det nationalistiska kinesiska partiet Kuomintang kontroll över Taiwan. Kuomintang som hade varit det ledande politiska partiet i Kina tvingades avgå och dess medlemmar fly till Taiwan år 1949, som en följd av det kommunistiska upproret som resulterade i en vinst för det kommunistiska partiet lett av Mao Zedong i Kina.

²² <https://www.cia.gov/library/publications/resources/the-world-factbook/geos/ks.html> (06.11.2018)

Det nationalistiska partiet och två miljoner av dess anhängare som flydde till Taiwan hävdade sig vara den lagliga och legitima regimen av Kina. Taiwan, likaledes som Sydkorea, berördes av en kraftfull ekonomisk tillväxt som fick sin början under 1960-talet. Den ekonomiska tillväxten resulterade i krav på en grundlig politisk liberalisering av Taiwan som tills dess hade varit under ett militärt undantagstillstånd²³.

Landet fick sitt första lagliga oppositionsparti Demokratiska framstegspartiet (DDP) år 1986, som innan dess inte hade fått delta i landets politik. Dessutom tog Kuomintang tillbruk demokratiska reformer, vilket anses markera landets övergång till demokrati. Det var ledarskapet inom Kuomintang som tog som mål att liberalisera landets politik och öppna upp den politiska arenan för andra aktörer. Chiang Chiang-kuo (CCK) som var Kuomintangs ledare strävade att lungna ner de dåtida demonstrationerna som förespråkade demokratiska reformer (Laothamatas, 1997, s. 216-217). CCK insåg att en transition till demokrati skulle främja Taiwans diplomatiska band till omvärlden och gynna den pågående ekonomiska tillväxten²⁴. CCK dog år 1988, men den före detta presidenten och hans regim är ihåg kommen som aktörerna bakom Taiwans demokratiska utveckling.

Taiwans ekonomi blomstrade under 1980-talet och blev en av Ost-Asiens starkaste ekonomier och landet började investera stora summor i Kinas fastland, vilket ledde till att relationerna mellan Taiwan och Kina förbättrades. Lee Teng-hui, som efterträdde CCK år 1988 var Taiwans president t.o.m. år 2000. President Lee spelade en central roll i Taiwans fortsatta politiska liberalisering och fick smeknamnet ”Mr. Democracy”²⁵. Under president Lees sista år som Taiwans president försämrades relationerna mellan Taiwan och Kina. Lee Teng-hui beskylldes av Kinas regim för att lagligt försökt separera Taiwan från Kina, någonting Kina hade hårt bestritt. President Lee väckte ilska hos den kinesiska regimen ett flertal gånger, när han bl.a. hävdade att Taiwan är en suverän stat som borde erkännas som självständig av omvärlden²⁶.

År 2000, markerade en ny milstolpe för Taiwans demokrati när landet fick sin första president som inte hörde till det politiska partiet Kuomintang. Chen Shui-bian från oppositionspartiet DDP vann valet och var president till år 2008. President Chen vann

²³ <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/tw.html> (06.11.2018)

²⁴ <https://www.britannica.com/place/Taiwan/Cultural-life#ref337518> (06.11.2018)

²⁵ <https://www.britannica.com/place/Taiwan/Cultural-life#ref337518> (07.11.2018)

²⁶ <https://www.britannica.com/place/Taiwan/Cultural-life#ref337518> (06.11.2018)

mycket röster bland de unga genom sitt förespråkande om att Taiwan borde lagligt åtskiljas från Kina och erkännas som en självständig stat. President Chen mandatperiod berördes dock av förekommande problem när hans parti, DDP, aldrig fick majoritet inom den lagstiftande församlingen och politiska dödlägen inträffade ett flertal gånger.

År 2004 valdes Chen Shui-bian för en ny mandatperiod i ett dramatiskt presidentval. Ett mordförsök på president Chen Shui-bian inträffade dagen före valet och presidenten befallde militären och polisen att trappa upp säkerheten i landet. Detta hindrade individerna inom militären och polisen att rösta, vilka majoriteten av hade enligt uppskattningar röstat på Chen Shui-bians motkandidat. Chen Shui-bian vann valet, men beskylldes för att stulit vinsten och det politiska dödläget förvärrades och den politiska korruptionen i Taiwan ökade. Chen Shui-bians tid som president för Taiwan slutade i skandal, presidentens regering beskylldes för korruption och Chen sågs som aktören bakom Taiwan och Kinas försämrade relationer²⁷. År 2009 dömdes Chen för livstid till fängelse p.g.a. korruption och mottagandet av mutor under hans tid som president.

Kuomintang återtog den politiska makten i Taiwan efter Chen Shui-bians tid som president och partiet vann presidentvalet och majoriteten av mandaten i parlamentsvalen år 2008. Ma Ying-jeou blev landets nya president och utlovade bl.a. ekonomisk tillväxt, en hedersam regering och förbättrade relationer med Kina. President Ma var president t.o.m. år 2016. Regimen i Kina godkände President Mas politik och ländernas relationer förbättrades betydligt. Taiwans ekonomiska tillväxt ökade under Mas mandatperiod och p.g.a. presidentens framgångsrika diplomati med Kina, minskade den kinesiska regimen på tullarna som landet hade satt upp mot Taiwan. År 2011 började den ekonomiska tillväxten avta som resulterade i kritik mot Ma och presidentens regering, därtill såg många landets närmande med Kina som slutet på Taiwans suveränitet²⁸.

År 2016 fick Taiwan sin första kvinnliga president Tsai Ing-wen från oppositionspartiet DDP. DDP vann parlamentsvalen samma år, vilket resulterade i att Kuomintang blev ett svagt oppositionsparti. President Tsai förespråkade en större separation mellan Taiwan och Kina, vilket visade sig vara populärt bland röstarna i presidentvalet 2016.

²⁷ <https://www.britannica.com/place/Taiwan/Cultural-life#ref337518> (07.11.2018)

²⁸ <https://www.britannica.com/place/Taiwan/Cultural-life#ref337518> (07.11.2018)

Därutöver utlovade president Tsai att de ekonomiska ojämlikheterna som präglade Taiwan skulle bekämpas och att Taiwan skulle bli lagligt självständigt²⁹.

5.3 Filippinerna

Filippinerna blev en spansk koloni i slutet av 1500-talet och blev överlåtna åt USA år 1898 som en följd av det Spanska-Amerikanska kriget. Under USA:s övervakning präglades Filippinerna av en explosiv tillväxt i antalet utbildade medborgare och möjligheterna till utbildning i Filippinerna på 1920-talet var bäst i hela Asien. USA:s regim planerade att ge självstyre åt Filippinerna och försökte därmed införa demokratiska grunder i landet. Landets dåvarande eliter, som redan besatt politisk och ekonomisk makt, var dock inte villiga att stöda en process som skulle ha inneburit jämlika möjligheter för den större massan. Flera av de amerikanska införda politiska – och demokratiska reformerna under denna tid har också antagits förstärka eliternas position inom det filippinska samhället. Den växande medelklassen i Filippinerna under denna tid valde också att anpassa sig till de redan förekommande maktstrukturerna i det filippinska samhället³⁰.

År 1935 åtnjöt Filippinerna självstyre och Manuel Quezon blev vald till landets president. År 1942 invaderades landet av kejsardömet Japan och förblev ockuperat tills år 1946, när landet återtog, med hjälp av USA, sin självständighet. Efter att landet hade återtagit sin självständighet med hjälp av USA, assisterade USA med att resturea upp det krigsdrabbade landet genom ekonomiska bistånd. I gengäld fick USA upprätta ett antal militära baser i landet och fick rätten att förbruka och utvinna naturresurser i Filippinerna. Sergio Osmena var landets president vid självständigheten. Osmena efterträddes av Manuel Roxas som var president åren 1946-1948. Efter Roxas blev Elpidio Quirino landets nya president och efterträddes år 1953 av Ramon Magsaysay som var president tills år 1957. President Magsaysay gynnade den politiska utvecklingen i Filippinerna, den politiska arenan öppnades upp för allmänheten. Carlos Garcia blev president för Filippinerna år 1957 och efterträddes av Diosdado Macapagal som var president t.o.m. år 1965. Under president Macapagals tid berördes Filippinerna

²⁹ <https://www.britannica.com/place/Taiwan/Cultural-life#ref337518> (07.11.2018)

³⁰ <https://www.britannica.com/place/Philippines/The-period-of-U-S-influence> (07.11.2018)

av flera politiska reformer. Macapagal har betraktats som en politisk reformator som gynnade den politiska utvecklingen i Filippinerna³¹.

Ferdinand Marcos som blev president för Filippinerna år 1965 styrde landet i 20 år tills han tvingades avgå p.g.a. en storskalig ekonomisk kris år 1986. Marcos var den första presidenten i Filippinerna som blev omvald för en till mandatperiod. Marcos styre karaktäriserades av autokratiska drag, var presidenten kontrollerade samhället. Krav på ekonomiska, politiska och sociala reformer var förekommande inom det filippinska samhället under 1970-talet. Marcos gjorde motsatsen, han ändrade om det politiska regelverket och såg till att hans position som landets ledare inte hotades³². Under Marcos tidsepok som landets president gick den politiska utvecklingen bakåt och de framsteg landet hade gjort tidigare gentemot ett demokratiskt styrelseskick suddades ut. Corazon Aquino blev president efter Marcos, och landet präglades av demokratiska reformer. Under Aquinos tid som president fick landet en ny grundlag som begränsade presidentens makt betydligt och gav mera politiska befogenheter åt parlamentet. Under Aquinos styre började Filippinerna betraktas som en demokrati (Fukuyama, 1995, s. 1; Laothamatas, 1997, s. 77). Trots att Filippinerna genomgick en politisk liberalisering under Aquinos tid som president led landets politiska och ekonomiska utveckling av ett flertal militära ingripanden och misslyckade kupp försök³³.

Fidel Ramos blev landets nya president efter Aquino år 1992 och under hans styre berördes landet av en förbättrad politisk stabilitet och av ekonomiska reformer. Ramos var president tills år 1998 och efterträddes av Joseph Estrada, som blev avsatt och beskylld för korruption. Gloria Macapagal-Arroyo som var vice president åt Estrada blev president år 2001. President Arroyo beskylldes också ett flertal gånger för korruption och utsattes för ett par militära kupper som misslyckades. Benigno Aquino III blev Filippinernas följande president efter Arroyo år 2010 och efterträddes av Filippinernas nuvarande president Rodrigo Duterte år 2016³⁴.

5.4 Indonesien

Holländarna grundade handels rutter i Indonesien under tidiga 1600-talet och koloniserade landet under 1800-talet. Indonesien försökte ett flertal gånger under deras

³¹ <https://www.britannica.com/biography/Diosdado-Macapagal> (07.11.2018)

³² <https://www.britannica.com/place/Philippines/The-early-republic> (07.11.2018)

³³ <https://www.britannica.com/place/Philippines/The-early-republic> (07.11.2018)

³⁴ <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/rp.html> (07.11.2018)

tid som en holländsk koloni få mera självstyre, men Holland förhindrade detta. Indonesien blev under japansk ockupation åren 1942–1945 och kejsardömet gav mer självstyre åt landet, eftersom japanerna ville undvika en revolt³⁵.

Indonesien utlyste sig som en självständig stat år 1945 i samband med Japans kapitulation och förlust i WW2. Den indonesiska politikern Sukarno som hade varit en hård förespråkare för en nationalistisk identitet i Indonesien redan innan landets självständighet, blev landets första president. Sukarnos makt och stöd var beroende på presidentens förmåga att förhandla och hantera Indonesiens kommunistparti (PKI), muslimska aktörer och landets militär. Kommunismen, som under tidsperioden hade en frammarsch inom det indonesiska samhället, skyddades från militären av Sukarno. I gentjänst stödde PKI Sukarnos styre. Landet åtog en grundlag, som följde presidentiella principer. Holland försökte återfå sitt kolonialvälde över Indonesien men misslyckade, och år 1949 erkände holländarna Indonesien som en suverän stat³⁶.

År 1950 fick Indonesien en ny grundlag som följde parlamentariska grunder, men var presidenten fortfarande förblev en viktig galjonsfigur. Landet präglades av flera regeringar och statsministrar under 1950-talet vilket bidrog med politisk instabilitet i Indonesien. Detta resulterade i att president Sukarno började ingripa mer i landets politik. Sukarno kritiserade den västerländska formen av demokrati och ansåg att Indonesien behövde en demokrati som präglades av presidentens vägledning och av en klar styrning. Sukarno var överlag kritisk inställd mot västvärlden. Sukarno hävdade att Indonesien behövde en demokrati som genom diskussion och konsensus fattade politiska beslut. År 1959 ändrade Sukarno på landets grundlag och implementerade ett statsskick baserat på presidentialism. Således, fick Sukarno stora maktbefogenheter inom landets politik³⁷.

År 1965 bröt en våldsamt militärkupp ut i Indonesien, lett av generalen Suharto, vilket resulterade i att Sukarnos regims stöd rubbades och det politiska partiet PKI och dess kommunistiska medlemmar dödades eller tvingades fly. Sukarno var tvungen att ge betydliga maktbefogenheter åt Suharto. Suharto bannlyste PKI från den politiska arenan. Generalen tog stegvis mera makt åt sig och år 1967 blev han president över Indonesien. Indonesien berördes av politisk stabilitet under Suhartos styre, eftersom

³⁵ <https://www.britannica.com/place/Indonesia/The-Ethical-Policy#ref22817> (08.11.2018)

³⁶ <https://www.britannica.com/place/Indonesia/The-Ethical-Policy#ref22821> (08.11.2018)

³⁷ <https://www.britannica.com/place/Indonesia/The-Ethical-Policy#ref22821> (08.11.2018)

presidenten hade landets militär på sin sida. Den ekonomiska tillväxten tilltog kraftigt under Suhartos tid som president, när Indonesiens ekonomi öppnades upp för omvärlden och för extern investering. De ekonomiska eliterna i Indonesien som hade starka band till Suharto, blev tilldelade olika privilegier. Suhartos familj hade bl.a. monopol inom flera ekonomiska branscher. Detta bidrog till att de indonesiska medborgarna började kritisera Suhartos styre³⁸. Demonstrationer som kritiserade den statliga korruptionen inom landets ekonomiska och politiska sfär slogs ner av Suharto.

Det politiska livet i Indonesien under Suhartos styre var överlag stabilt tack vare den ekonomiska tillväxten och militärens stöd. Under tidsperioden 1967–1998 omvaldes Suharto till president i val som presidenten och hans regim kontrollerade. År 1997 drabbades Indonesien av en allvarlig ekonomisk kris. Trots att Suharto och presidentens regim kritiserades allt hårdare i samband med den ekonomiska krisen omvaldes Suharto år 1998 för en ny mandatperiod. Demonstrationerna mot Suhartos styre blev allt större och våldsamheterna mellan demonstranterna och Suhartos regim resulterade i tusentals döda och landet befann sig i kaos. Suharto tvingades avgå som president år 1998 och hans vice president B.J. Habibie blev landets nya president. I samband med att Habibie blev Indonesiens president igångsattes en transition mot demokrati³⁹.

Indonesien berördes av en fortsatt politisk instabilitet efter Suharto och landet hade fyra olika presidenter under åren 1998–2004. Landet genomgick trots detta en politisk liberalisering under Megawati Sukarnoputri, som blev landets president år 2001 efter Abdurrahman Wahid som efterträdde Habibie, men Megawati ersattes efter bara två år. Landet präglades av en ökad pressfrihet under Megawatis tid som president och allt flera medborgare gjorde anspråk för införandet av en stark demokrati i landet. Trots att Indonesien genomgick en politisk liberalisering under Megawatis tid som president fortsatte landets ekonomiska problem att existera. Megawati efterföljdes av Susilo Bambang Yudhoyono. President Yudhoyono förbättrade betydligt Indonesiens ekonomi och landets politiska liv och presidenten blev omvald för en ny mandatperiod år 2009. Det indonesiska samhället blev mera välmående och fredligt under Yudhoyonos styre. Efter en kraftig ökning av landets BNP/per capita under åren 2010–2012, avtog den

³⁸ <https://www.britannica.com/place/Indonesia/Indonesia-from-the-coup-to-the-end-of-the-New-Order>
(08.11.2018)

³⁹ <https://www.britannica.com/place/Indonesia/Indonesia-from-the-coup-to-the-end-of-the-New-Order>
(08.11.2018)

ekonomiska tillväxten i Indonesien och Yudhoyono och hans regering beskylldes för korruption. Joko Widodo, som är Indonesiens nuvarande president, blev vald år 2014⁴⁰.

5.5 Kambodja

År 1863 blev Kambodja under franskt styre, och åtnjöt till en början en hög nivå av självstyre under det franska kolonialväldet. Frankrike började under 1870-talet föra en striktare kolonialpolitik över Kambodja och började blanda mera in sig i landets interna ärenden.

Under WW2 omkullkastade Japan den franska administrationen i Kambodja, vilket resulterade i mera suveränitet för landet. Kambodja utlyste sig som en självständig stat år 1945. Efter WW2 slut som resulterade i japansk förlust, återtog Frankrike sin kontroll över Kambodja. Kambodja genomgick flera politiska reformer fr.o.m. krigets slut till att landet igen återtog sin självständighet 1953 då Frankrike slutligen förlorade kontrollen över kolonin⁴¹.

Norodom Sihanouk var Kambodjas monark vid landets självständighet. Kambodja präglades under denna tid av både demokratiska och kommunistiska grupperingar som hade inflytande i samhället. Båda grupperna stödde Sihanouks styre i början, men kungens agerande började uppfattas som autokratiskt, vilket resulterade i att monarken tvingades abdikera år 1955. Sihanouks far Norodom Suramarit blev landets följande monark. Sihanouk förblev dock den centrala aktören inom landets politik. Under Sihanouks tid som landets centrala politiska figur försämrades Kambodjas relation med USA och all kontakt bröts med amerikanerna år 1965. Sihanouk sökte stöd utomlands och en allians med Kina och med den kommunistiska regimen i Nordvietnam⁴².

Eliten i Kambodja började allt mer kritisera Sihanouk och hans politik. Sihanouk kritiserades för landets politiska dödliga med USA och för Kambodjas närmande med kommunistiska aktörer. År 1970 omkullkastades Sihanouk, och den militära generalen Lon Nol, som hade lett statskuppen mot Sihanouk, blev landets nya ledare. Lon Nol, som var fientligt inställd mot kommunistiska grupper, bröt landets band till den kommunistiska regimen i Vietnam, vilket förargade de kommunistiska grupperna i Kambodja. Detta resulterade i ett fem-årigt inbördeskrig mellan Lon Nols regim och

⁴⁰ <https://www.britannica.com/place/Indonesia/Indonesia-after-Suharto> (08.11.2018)

⁴¹ <https://www.britannica.com/place/Cambodia/Tai-and-Vietnamese-hegemony#ref52485> (15.11.2018)

⁴² <https://www.britannica.com/place/Cambodia/Independence> (15.11.2018)

mellan de kommunistiska grupperna i Kambodja, som stöddes av den kommunistiska regimen i norra Vietnam. De kommunistiska grupperna tvingade Lon Nol regim att retirera. USA delade ut stora bistånd till Lon Nol och hans regim för att bekämpa den kommunistiska framryckningen. Lon Nols regim besegrades år 1975 och de kommunistiska styrkorna tog kontroll över Kambodja⁴³.

Under ett nytt kommunistiskt styre genomgick Kambodja en snabb och radikal samhällelig förändring. Privata egendomar, skolor, sjukhus och kyrkor plundrades och stängdes. Pol Pot blev landets följande statsminister och var ledaren för den kommunistiska rörelsen som är känt under namnet Röda khmererna. Under en modell av Maos Kina genomgick Kambodja stora förändringar under Pol Pots styre som varade under åren 1975–1979. Landets befolkning led enormt och det har uppskattats att över 1,5 miljoner av befolkningen dog p.g.a. avrättningar, sjukdomar, svält och överansträngning⁴⁴.

År 1977 försämrades Kambodjas och Vietnams relationer betydligt vilket resulterade i att Vietnam invaderade Kambodja år 1978. Vietnam, som var militärt överlägset, tog snabbt kontroll över Kambodja och Pol Pots regim tvingades fly till Thailand. Vietnam grundade en marionett regim i Kambodja, som bestod av kambodjanska kommunistiska aktörer (som senare blev kända som det Kambodjanska Folkpartiet) som hade övergett Pol Pot. Under de följande åren med hjälp av den kommunistiska regimen i Vietnam började Kambodja sakta återhämta sig från Pol Pots regims tyranni. År 1989 p.g.a. internationella påtryckningar drog Vietnam sina trupper och tjänstemän från Kambodja.

År 1993 höll landet sitt första fria parlamentsval, som övervakades och finansierades till en stor del av de Förenta Nationerna. Det Kambodjanska Folkpartiet (KFP), som leddes av Hun Sen, vägrade acceptera valresultatet, vilket hade betytt en storskalig politiskförslut för Hun Sen och hans parti. KFP har sina politiska rötter från tiden då Kambodja var under vietnamesisk kontroll, åren 1979–1989 och var då det enda lagligt tillåtna politiska partiet. Hun Sen har varit landets statsminister sedan år 1985. Efter att det vietnamesiska inflytandet tog slut i Kambodja 1989, bildades nya politiska partier i

⁴³ <https://www.britannica.com/place/Cambodia/Civil-war> (15.11.2018)

⁴⁴ <https://www.britannica.com/place/Cambodia/Civil-war#ref52489> (16.11.2018)

landet. Hun Sen och KFP kontrollerade landets militär och domstolsväsende vilket resulterade till att KFP i princip styrde hela den politiska processen i Kambodja⁴⁵.

Efter Pol Pots tyranni och sedan slutet av 1900-talet har Kambodja präglats av en stagnerande ekonomi och av ett oroligt politiskt klimat p.g.a. KFP ovillighet att dela med sig på den politiska makten. Dessutom har KFP och landets militär haft en nära relation, vilket har resulterat i större möjligheter för KFP att dra igenom sitt politiska program. Dock har landet sedan 2000-talets början genomgått samhällsliga reformer och öppnat sig mer mot det internationella samfundet och blev t.ex. medlem i Världshandelsorganisationen 2004. Ekonomin började sakta återhämta sig när landet öppnade sig för extern investering, samtidigt som turismen ökade. KFP har fortsättningsvis ett hårt grepp över den politiska makten. KFP klarade sig dåligt i parlamentsvalet 2013 och vägrade acceptera valresultaten, vilket resulterade i storskaliga demonstrationer. Det oroliga politiska tillståndet fick sitt slut år 2014, när KFP valde att godkänna valresultaten från år 2013, vilket gav landets största oppositionsparti Cambodia National Rescue Party (CNRP) betydande politisk makt. År 2017 beskyllde KFP, CNRP för att ha konspirerat tillsammans med USA för att omkullkasta landets parlament. CNRP förlorad därmed sina 55 mandat i landets parlament. Följande parlamentsval ordnades 2018 i vilka CNRP inte fick delta i och KFP återtog sin majoritet inom den lagstiftandemakten⁴⁶.

5.6 Thailand

Thailand är det enda landet i Sydostasien som aldrig blev ockuperat eller koloniserat. Däremot var kungadömet Ayutthaya på 1500–1600-talet i Thailand en viktig och central ekonomisk mötesplats för européerna. Under sent 1700-talet föll kungadömet, när grannlandet Burma anföll Ayutthaya.

Under Chakridynastin, som har sina rötter från 1700-talet och som är det härskande kungahuset än idag, blev Bangkok landets nya huvudstad. Bangkok växte från att varit en liten by till en storstad under det tidiga 1800-talet och ett handelsavtal med det brittiska kungadömet slöts. Liknande avtal slöts med andra europeiska länder vilket

⁴⁵ <https://www.britannica.com/place/Cambodia/Civil-war#ref52489> (15.11.2018)

⁴⁶ <https://www.britannica.com/place/Cambodia/Cambodia-since-2000> (15.11.2018)

minskade på landets suveränitet. Thailand präglades överlag under denna tidsepok av ett ökat inflytande från västvärlden och flera europeiska tjänstemän flyttade till landet⁴⁷.

Under det tidiga 1900-talet med ledningen av Chakridynastins femte kung, Chulalongkorn, fick landet en modern militär, skolväsende- och järnvägsnätverk. Thailand fick även en fungerande byråkrati och domstolsväsende. Dessutom förbjöds slaveriet i Thailand. Det moderna thailändska samhället har betraktats vara arvet från Chulalongkorns tid som landets monark. Under 1930-talet berördes landet av ekonomiska svårigheter och den växande medelklassen började protestera mot monarkin och mot den trevande politiska utvecklingen i landet. År 1932 avsattes den absoluta monarkin i landet genom en kupp, som leddes av militära och politiska radikala aktörer som var missnöjda med landets trevande politiska utveckling. Kungen intalades att skriva på ett avtal, som placerade monarken under landets grundlag och de före detta officerarna inom militären fängslades. Militären och dess nya officerare åtnjöt en kraftig maktökning, som ändrade på maktstrukturen inom landet. Under de följande åren växte militären kraftigt och den militära budgeten steg tre dubbelt under åren 1933–1938⁴⁸.

År 1938 blev Thailand under en militär diktatur och nationalismen inom landet ökade. Under WW2 blev Thailand tvungen att ingå i allians med Japan och förklarade därmed krig mot Storbritannien och mot USA. Landets ekonomi led kraftigt som en konsekvens. Efter krigets slut blev Thailand förlåtna av det internationella samfundet, som insåg att landet hade varit tvunget att gå i allians med Japan för att undvika öppet krig. Efterkrigstiden var en kaotisk tid för Thailand, som präglades av ett flertal olika statsministrar med olika politiska bakgrunder. År 1958 utförde militären under ledningen av Sarit Thanarat en kupp och en militärregim upprättades. Sarit och hans militära regim satt vid makten tills år 1963. Under 1950-talet fick Thailand storskaliga ekonomiska bistånd av USA som ville försäkra att Thailand inte berördes av dåtidens kommunistiska frammarsch i Asien. Den ekonomiska tillväxten tilltog under 1950-talet och varade enda in till slutet på 1990-talet. Under 1960-talet förbättrades relationerna

⁴⁷ <https://www.britannica.com/place/Thailand/The-Thon-Buri-and-Early-Bangkok-periods> (16.11.2018)

⁴⁸ <https://www.britannica.com/place/Thailand/Chulalongkorn-and-the-foundations-of-modern-Thailand> (16.11.2018)

mellan militären och den kungliga familjen som igen blev en betydande institution inom Thailand⁴⁹.

Under 1970-talet förekom det flera demonstrationer som krävde demokratiska reformer och ett slut på det militära styret. Som en följd åtog en ny grundlag, som baserade sig på parlamentariska principer. Landets politiska liberalisering blev dock snabbt förhindrat av landets militär, som med stöd från landets kungliga familj tog återkontroll över landet och slopade den nya grundlagen. Det politiska klimatet blev som en följd mera kaotiskt och militären såg sig tvungen att införa vissa demokratiska reformer i Thailand. Under slutet på 1970-talet fick landet en ny regim, var militären delade makten med parlamentet under kungahusets förmedling. År 1976 fick landet sin första folkvalda regering som inte bestod av militära officerare. År 1991 omkullkastades regeringen av militären. Detta resulterade i storskaliga demonstrationer i Thailand, vilket resulterade i nyval år 1992. Åren 1992–2006 markerar den mest demokratiska tidsepoken i Thailands politiska historia, under vilken landet styrdes av folkvalda parlament. År 1997 fick landet sin mest liberala grundlag någonsin, vilken innebar förbättrade civila rättigheter åt de thailändska medborgarna. Det civila samhället inom Thailand växte också kraftigt under tidsperioden och har betraktats medverkat positivt på landets tillfälliga upplevelse av mera demokratiska styrelseformer⁵⁰.

Den ekonomiska entreprenören Thaksin Shinawatra och hans parti Thai Rak Thai vann parlamentsvalet år 2001. Thaksin, som hade goda nätverk till de ekonomiska eliterna inom Thailand, kunde med sina enorma ekonomiska resurser finansiera partiets politiska kampanj. År 2005 berördes Thaksins regering av en politisk kris, när Thaksin och hans familj beskylldes bl.a. för skattefusk. Oppositionspartiet Folkalliansen för demokrati (PAD), de s.k. ”gula skjortorna”, var huvudaktören bakom protesterna som krävde Thaksin att avgå. De gula skjortorna bestod av en urban medelklass, som förespråkade konservativa ideal och vars ledare stödde landets militär och kungliga familj. Militären med kungens stöd tog återkontroll över landet år 2006 och en tillfällig regering, som leddes av militär generalen Surayud Chulanont grundades. Det nya partiet Folkmaktspartiet (PPP), som bestod av Thaksins partis före detta medlemmar, vann valet. PAD kritiserade hårt valresultatet och hävdade att det var fortfarande

⁴⁹ <https://www.britannica.com/place/Thailand/The-postwar-crisis-and-the-return-of-Phibunsongkhram> (16.11.2018)

⁵⁰ <https://www.britannica.com/place/Thailand/The-postwar-crisis-and-the-return-of-Phibunsongkhram#ref52685> (16.11.2018)

Thaksin som hade den politiska makten i Thailand. Demonstrationerna blev allt våldsammare, när Thaksins svåger Somchai Wongsawat blev landets nya statsminister. Regeringen hamnade avgå och Abhisit Vejjajiva, från oppositionspartiet det Demokratiska partiet, blev statsminister. Detta resulterade i en motreaktion hos Thaksins anhängare, de s.k. ”röda skjortorna”, som ordnade stora demonstrationer i Bangkok år 2010. De röda skjortorna bestod mest av fattiga människor från landsbygden, som såg militären och monarkin som ett hot mot demokratin. År 2011 vann röd skjortorna med ledningen av Thaksins syster Yingluck Shinawatra majoriteten av mandaten i landets parlament. Shinawatra blev därmed den första kvinnliga statsministern i Thailands historia. Det politiska kaoset fortsatte drabba Thailand efter att Shinawatra blev landets nya statsminister och militären utförde en militärkupp år 2014, och ett militärt undantagstillstånd upprättades i landet. Den nya grundlagen som antogs genom en folkomröstning år 2016 gav betydande maktbefogenheter åt militären⁵¹.

⁵¹ <https://www.britannica.com/place/Thailand/Attempts-to-institute-populist-democracy> (16.11.2018)

6 Genomgång av studiens länders politiska utveckling

Som tidigare nämnts, i avhandlingens inledning har det konstaterats att det inte finns en eller ett fåtal faktorer som ensamma åtnjuter förklarande kraft bakom Ost- och Sydostasiens varierande politiska utveckling (Peou, 2014, s. 40). Till näst följs en genomgång av avhandlingens sex länders politiska utveckling.

6.1 Sydkoreas och Taiwans politiska utveckling

6.1.1 Sydkorea

Studier om Sydkoreas demokratisering har hävdad, att landets kraftiga ekonomiska tillväxt under 1960–1990-talet främjade den politiska utvecklingen (Laothamatas, 1997, s. 238). Efter det koreanska inbördeskriget, som varade åren 1950–1953, började ekonomin utvecklas och efter bara några årtionden betraktades Sydkorea som en avancerad ekonomi och som ett hög-inkomstland (Fleckenstein & Lee, 2018, s. 1). Landets ekonomiska tillväxt och industrialisering bidrog med de politiska och sociala element som en demokratisk process och utveckling anses kräva (Laothamatas, 1997, s. 242). Landets ekonomiska tillväxt gav upphov till en växande medelklass, som pressade staten att liberalisera politiken (Laothamatas, 1997, s. 243). Den ekonomiska tillväxten gynnade framryckningen av det sydkoreanska civilsamhället, som utkristalliserade sig i sociala rörelser (Laothamatas, 1997, s. 246).

Att civilsamhällets framryckning i Sydkorea spelade en betydande roll för landets politiska utveckling måste uppmärksammas. Idag, uppvisar landet ett av Ostasiens mest livliga och politiskt starkaste civilsamhällen (He, 2010, s. 267). Enligt ett flertal studier gynnade de sociala rörelserna inom det sydkoreanska civilsamhället landets transition till demokrati under 1980-talet (He, 2010, s. 274; Peou, 2014, s. 36; Laothamatas, 1997, s. 243). Det var de sociala rörelserna som kraftigt demonstrerade för politiska rättigheter och demokrati som pressade den autokratiska regimen (He, 2010, s. 283).

Demonstranterna vägrade godkänna det stora gapet som förekom mellan den ekonomiska och den politiska utvecklingen i Sydkorea. Den politiska ställningen hade inte i samband med den ekonomiska tillväxten blivit bättre för de sydkoreanska medborgarna (Laothamatas, 1997, s. 238). Detta förorsakade att den autokratiska regimen i Sydkorea berördes av en legitimitetskris (Laothamatas, 1997, s. 220). Slutligen blev demonstrationerna så omfattande att en stor del av eliterna inom den

autokratiska regimen förlorade sitt förtroende, vilket anses ha lagt grunden för landets demokratiska transition (Laothamatas, 1997, s. 247).

En del av elitgrupperna inom den autokratiska regimen började inse att en transition till demokrati skulle bidra med stabilitet i samhället, som i andra hand skulle skydda deras intressen. Den politiska osäkerheten i landet hade bidragit med att vissa elitgrupper började frukta över sina ekonomiska samt politiska intressen. Därmed började vissa elitgrupper inom den autokratiska regimen stöda en demokratisk transition (Laothamatas, 1997, ss. 221,231). Att eliterna inom den autokratiska regimen i Sydkorea hade en påfallande betydelse för landets transition till demokrati 1987 kan inte förbises. En stor del av elitgrupperna i Sydkorea stödde en politisk liberalisering för det främjade och skyddade deras politiska hegemoni (Jacobs, 2007, s. 238).

Sydkorea anses präglas av en kulturell-politisk tradition, som har haft en effekt på landets politiska kultur. Sydkorea har ett ursprung av japanskt inflytande och välde från början av 1900-talet t.o.m. WW2 slut 1945. Det dåtida japanska kejsardömet ville demonstrera till västvärlden att imperiet präglades av en hög grad av välfärd och modernisering. Därmed utvecklade japanerna administrativa system i Sydkorea och utvecklade landets utbildningsystem. Därutöver, utbyggde och utvecklade japanerna landets byråkratiska system, jordbruk och infrastruktur (Gray, 2014, s. 48). Sydkorea fick även uppleva olika lokala val, men valen var kontrollerade av japanerna. Detta anses ha bidragit till att Sydkoreas medborgare blev bekanta redan i ett tidigt skede med hur olika val och valprocesser gick till. Detta gynnande framväxten av en demokratisk stödande kultur (Jacobs, 2007, ss. 242-245). Som de två opinionsundersökningarna i kapitel 4 belyste, är Sydkoreas och Taiwans medborgare betydligt mer negativt inställda mot ett alternativt icke-demokratiskt statskick i jämförelse med studiens övriga länder. För majoriteten av medborgarna i Sydkorea och i Taiwan är demokrati den enda tänkbara statsformen (Chaibong, 2008, s. 129).

I Sydkorea uppnådde landet i ett tidigt skede av demokratiseringsprocessen civil kontroll över landets militär (Kuehn, 2008, s. 870; Moon & Rhyu, 2011, s. 250). Detta har betraktats främjat demokratins konsolidering i Sydkorea. Alla politiska maktskiftningar har sedan 1987 följt de demokratiska spelreglerna, samt varit fridfulla och konkurrenskraftiga, vilket tyder på demokratins konsolidering i landet (Ginsburg, 2008, s. 95; Johnsson, 2014, s. 110). Den kraftiga ekonomiska tillväxten i Sydkorea,

som började under 1960-talet och fortgick i flera decennier, har gynnat demokratis konsolidering (Diamond, 1999, s. 88).

6.1.2 Taiwan

Taiwans demokratiseringsprocess delar flera likheter med Sydkoreas. Taiwan präglades också av en explosiv ekonomisk tillväxt under slutet av 1900-talet (Rodrik, 1994, ss. 1-2). Detta ledde till samma medborgerliga krav på civila och politiska rättigheter som i Sydkorea. Detta förorsakade att landets autokratiska regim drabbades i likhet med Sydkoreas av en legitimitetskris (Laothamatas, 1997, s. 220). Som i Sydkorea, ansågs transitionen till demokrati av vissa eliter som en lösning på statens problem och som ett medel för att få slut på de storskaliga demonstrationerna som förespråkade demokratiska reformer. Eliterna inom den autokratiska regimen insåg som i Sydkorea, att en demokratisk transition som tillbringar fred och lugn i samhället skyddade bäst deras intressen. Således, kan man framhålla att Sydkoreas och Taiwans transition till demokrati stöddes till stor del av landets autokratiska regimers eliter (Laothamatas, 1997, s. 221).

Även det civila samhällets medverkan i Taiwans transition till demokrati måste uppmärksammas. I samband med landets ekonomiska tillväxt började landet präglas av allt mer politiska kunniga människor, som satte press på staten att demokratisera och liberalisera politiken (Laothamatas, 1997, s. 224). Taiwan, likaledes som Sydkorea, berördes av en snabbt växande medelklass, som landets ekonomiska tillväxt gav upphov till. Den nya medelklassen som växte fram i landet, var orsaken bakom det civila samhällets frammarsch och den sociala mobiliseringen, som satte stor press på den autokratiska regimen att genomföra politiska reformer (Laothamatas, 1997, s. 231). Demonstrationerna i Taiwan eftersträvade, likaså som i Sydkorea, att balansera den framgångsrika ekonomiska utvecklingen i landet med den trevande politiska utvecklingen (Laothamatas, 1997, s. 224).

Både Sydkoreas och Taiwans politiska utveckling präglades av omfattande demonstrationer som ländernas student - och civila grupper organiserade. Den sociala mobiliseringen som krävde demokratiska reformer, resulterade i att eliterna inom ländernas autokratiska regimer splittrades. De så kallade soft-liners ansåg att en transition till demokrati skulle skydda deras intressen och försäkra deras position i samhället (Laothamatas, 1997, s. 231). Bägge ländernas autokratiska regim beslöt sig

för att använda transitionen till demokrati som ett hjälpmedel för att skydda deras intressen och för att lugna ner de omfattande demonstrationerna i länderna. Eliterna i Taiwan betraktade den demokratiska transitionen 1986 som ett medel för att upprätthålla sin politiska hegemoni (Laothamatas, 1997, s. 233).

Taiwan, likaledes som Sydkorea, var under japansk ockupation fr.o.m. 1895 t.o.m. WW2 slut 1945. Landet präglas av samma kulturella-politiska tradition och demokratiskt stödande attityder som Sydkorea, vilket anses ha gynnat landets politiska utveckling (Jacobs, 2007, ss. 242-245). Militären hamnade också i ett tidigt skede av demokratiseringsprocessen under civil kontroll, vilket gynnade demokratins konsolidering i Taiwan (Kuehn, 2008, s. 870; Moon & Rhyu, 2011, s. 250). Även i Taiwans fall har det påpekats att landets kraftiga ekonomiska tillväxt som pågick i flera årtionden under slutet av 1900-talet främjade demokratins konsolidering (McAllister, 2016, s. 57).

6.2 Filippinernas och Indonesiens politiska utveckling

6.2.1 Filippinerna

Filippinernas politiska liv har sedan landets självständighet kraftigt präglats av eliters agerande och beteende. USA försökte under tidiga 1900-talet införa demokratiska grunder i Filippinerna, men processen misslyckades p.g.a. landets elit inte var villiga att stöda processen. Den filippinska militären har sedan landets självständighet haft ett inflytande inom landets politik. Landets historia har visat att sittande presidenter som inte har erhållit militärens stöd, har ofta råkat ut för militärkupper. Likaledes har militären stött landets presidenter som gynnat militärens intressen (Laothamatas, 1997, ss. 96,98).

Filippinerna har under olika tidsperioder präglats av politiska – och demokratiska reformer (Case, 2002, s. 201). Nivån och kvaliteten på demokratin har dock alltid betraktats som svag, trots att demokratin överlag har varit stabil. På grund av detta, har landet inte betraktats som en fullbordad demokrati. Landets tradition av presidenter och deras nätverk av elit anses av många vara en bidragande orsak till landets svaga nivå av demokrati (Case, 2002, s. 204). Eliterna inom de före detta filippinska regimerna var historiskt sätt relativt enade, trots att maktkamper om resurser förekom. Eliterna och deras enade karaktär har ansetts främja den politiska stabiliteten i Filippinerna (Case, 2002, ss. 205,215). Efter WW2, som följdes av återuppbyggandet av det krigsdrabbade

landet och åren som följde därpå, upplevde Filippinerna en politisk liberalisering. Eliterna inom den byråkratiska och ekonomiska sektorn insåg att ifall de stödde den politiska processen så kunde de säkerställa att deras intressen bevakades och att de fick tillgång till statliga positioner och resurser (Case,2002, ss. 213-214).

Den filippinska presidentens relation till landets eliter kan bäst framvisas genom att diskutera den före detta filippinska presidenten, Ferdinand Marcos, relation till regimens eliter. Marcos var president i Filippinerna under åren 1965–1986. Ferdinand Marcos har enligt tidigare studier framförts som aktören bakom landets dalande politiska utveckling efter de framsteg som erhöles i samband med den politiska liberaliseringen efter WW2 (Laothamatas, 1997, s. 84). Eftersom Marcos på ett strategiskt sätt kontrollerade och höll landets dåtida elitgrupper nöjda, så motarbetade de inte hans politiska program (Case,2002, s. 215). De som vågade stå upp mot Marcos, bekämpades av landets militär, som Marcos hade nära samband till. Militären gynnades av deras relation med presidenten och erhöles olika privilegier. Ferdinand Marcos ändrade på landets politiska regim, hans autokratiska makt försöktes täckas med att måla upp en bild av demokratiskt styre. Därmed har man talat om att Filippinerna kännetecknades av en pseudo-demokrati under Marcos regim (Case, 2002, ss. 217,218). Eliterna inom Marcos regim hade dock inte räknat med att deras godkännande och stöd som de gav Marcos skulle skada deras intressen. Detta skedde i samband med att Marcos började förstärka sina egna intressen på eliternas bekostnad. Presidenten försökte också dela upp på eliterna och på detta sätt underminera deras enhetlighet. Marcos började allt mer agera som en diktator, och godkände lagar som gav honom ensam rätten att utse viktiga statliga positioner (Case, 2002, s. 218).

Presidentens agerande och behandling av landets eliter resulterade i att flera elitgrupper började bekämpa Marcos styre. Den politiska situationen blev mycket turbulent i Filippinerna på 1970-talet, vissa elitgrupper började bekämpa Marcos styre med terror. Den slutliga smällen, som tvingade Marcos att avgå, var den ekonomiska krisen som drabbade Filippinerna i början på 1980-talet och varade i flera år, vilket resulterade i storskaliga demonstrationer (Case, 2002, ss. 220-222). Det har framhållits att Marcos fall p.g.a. de storskaliga demonstrationerna möjliggjordes, när militärens eliter övergav presidenten och beordrade sina undersåtar att inte använda våld mot demonstranterna (Fukuoka, 2015, s. 425). Corazon Aquino, som efterträdde Marcos som Filippinernas president 1986, uppmärksammade eliternas intressen, då mål att förbättra och höja på

landets ekonomiska och politiska nivå och civila rättigheter togs i bruk. Aquinos regims svar på landets ekonomiska kris var implementeringen av demokratiska reformer i Filippinerna. Under Aquinos tid som president började ekonomin återhämta sig långsamt, vilket gav Aquinos styre legitimitet (Laothamatas, 1997, ss. 80-81). I samband med att Aquino blev president började Filippinerna betraktas som en demokrati (Fukuyama, 1995, s. 1; Laothamatas, 1997, s. 77). President Aquino försäkrade också landets elitgrupper att deras intressen skulle skyddas.

Filippinernas politiska verksamhet och utveckling präglas fortfarande av flera dilemman. Militären har i över 30 år varit inblandad i landets politik (Peou, 2014, s. 30). Det civila samhället i Filippinerna under 1980-talet har betraktats spelat en roll i landets transition från pseudo-demokrati till mera demokratiska styrelseformer. Det filippinska civila samhället är också en av regionens största och väl organiserade, men har trots detta inte gett upphov till demokratins konsolidering i Filippinerna (Peou, 2014, ss. 35-36). Landets trevande ekonomiska tillväxt har också påverkat demokratins låga nivå i Filippinerna. På grund av en ojämlig fördelning av landets ekonomiska medel som har djupa historiska rötter så har en liten del av befolkningen (eliterna) tillgång till storskaliga ekonomiska – och politiska resurser, medan majoriteten av befolkning lever i fattigdom (Sherrill, 2010, ss. 227-228). Demokratins svårigheter att konsolidera sig anses bland annat bero på militärens starka roll i samhället och på presidenters svårigheter att fullt ut kontrollera militären (Peou, 2014, s. 38).

Det finns flera kulturella aspekter i asiatiska länder som motarbetar de ideal och värden, som förespråkas inom den västerländska formen av demokrati. Dessa kulturella aspekter har namngetts i tidigare forskning som *asiatiska värden*. Enligt flera asiatiska värden och tankesätt, kommer det kollektiva alltid före individen (Laothamatas, 1997, s. 30). Filippinernas kulturella tradition som berör deras ”beskyddarskaps kultur” är ett exempel på en social hierarki som missgynnar demokratiska element och främjar eliternas position i samhället. Den så kallade beskyddaren bidrar med arbete, skydd och även finansiellt stöd för bröllop åt sina undersåtar. I utbyte röstar undersåtarna i politiska val enligt beskyddarens samtycke. Denna kulturella tradition har sitt ursprung från landsbygden, var en herre ägde ett stort område av mark och styrde och kontrollerade sina arbetstagare genom ett hårt herradöme. Traditionen är än idag förekommande i landet, men har i samband med landets urbanisering modifierats och anpassat sig i de filippinska städerna (Case, 2002, ss. 212-213). Därutöver, som kapitel 4 belyste, är

autokratiskt stödande attityder allmänna bland landets befolkning. Filippinernas sociala hierarki och de förekommande autokratiskt stödande attityderna har missgynnat demokratins konsolidering (Case, 2002, ss. 212-213).

6.2.2 Indonesien

Den politiska utvecklingen har överlag varit tämligen långsam i Indonesien, trots att landet präglades av en ekonomisk tillväxt som medförde att den politiska aktiviteten ökade i landet under 1980-talet (Laothamatas, 1997, ss. 21,25). Landet har dock kategoriserats som en icke-konsoliderad demokrati, eftersom landet fortfarande inte uppfyller de kriterier som en liberal och etablerad demokrati bör göra (Peou, 2014, s. 31). Den javanska kulturen i Indonesien likaledes som beskyddarskaps kulturen i Filippinerna uppmuntrar en social hierarki och ett så kallat ” *patron-client relationship* ” (Case, 2002, s. 212 ; Laothamatas, 1997, s. 36). Ett centralt element inom den javanska kulturen är kravet på fullständig respekt för de äldre och för sina överordnade. Lydnad samt lojalitet är det mest essentiella inom den javanska kulturen, medan olydnad samt kritik inte tolereras. Den javanska kulturen har gynnat eliternas position i samhället och resulterat i ogynnsamma förhållanden för framväxten av en demokratisk kultur (Laothamatas, 1997, s. 37). Den javanska kulturen och de autokratiskt stödande attityderna som är förekommande bland landets befolkning, har missgynnat landets politiska utveckling och demokratins konsolidering.

Eliterna inom det indonesiska samhället och deras relation till landets före detta president, Haji Mohammed Suharto, delar stora likheter med Marcos styre i Filippinerna. Haji Mohammed Suharto som var president i Indonesien under åren 1967–1998, delade upp landets eliter i olika rivaliserande grupper. På detta sätt lyckades Suharto kontrollera och stabilisera deras inflytande i samhället (Case, 2002, s. 29). Den ekonomiska tillväxten under 1980-talet gav också Suhartos styre legitimitet, trots att hans politiska verksamhet uppvisade minimala former av demokrati. Det som karakteriserade Suhartos tid som president var hans märkvärdigt höga nivå av politisk makt, som hjälpte presidenten att kontrollera landets eliter. Suharto delade ut olika privilegier åt eliterna, men genom att dela upp på eliterna i olika rivaliserande grupper så höll han ett stadigt grepp om makten (Case, 2002, ss. 36-38). Suhartos kontroll över landets eliter bidrog med stabilitet i samhället och gav hans styre legitimitet. Suharto såg även fördelar med införandet av vissa demokratiska element och därmed talar man

om en pseudo-demokrati i Indonesien, under Suhartos styre. De civila och politiska rättigheterna var av låg kvalité och trots att landet präglades av regelbundna val, var valen kontrollerade av staten (Case, 2002, s. 47).

Efter 30 år av stabilt styre började Suhartos styre ifrågasättas och utmanas i samband med den ekonomiska krisen som drabbade landet 1998 (Peou, 2014, s. 31). Den ekonomiska krisen försvårade Suhartos förmåga att kontrollera landets eliter, vilket bidrog till en splittring i hans stöd. Den ekonomiska krisen och dess medförda samhällsliga problem resulterade i omfattande demonstrationer som krävde politiska reformer. Allt flera eliter anslöt sig till den växande gruppen, som krävde Suhartos avgång (Case, s. 56,58). I samband med att allt flera eliter anslöt sig till oppositionen, som krävde en politisk liberalisering, försämrades Suhartos möjligheter att upprätthålla sin maktposition (Fukuoka, 2015, ss. 428-430). Det hela kulminerade i att Suharto tvingades avgå i maj 1998. Eliterna som stödde landets nya president, Jusuf Habibie, som efterträdde Suharto, möjliggjorde landets demokratiska transition 1998. Dock behöll eliterna sin maktposition i samhället. Detta har antagits missgynna nivån på demokratin i landet, men samtidigt har det resulterat i politisk stabilitet, eftersom, eliterna enades över landets politiska utveckling (Case, 2002, s. 30). Det har framhållits att många eliter som anslöt sig till oppositionen som krävde en politisk liberalisering gjorde det främst för att fälla Suharto från makten (Fukuoka, 2015, s. 430).

Att eliternas maktposition behölls resulterade till att de civila samt politiska rättigheterna i landet fortfarande var av låg nivå (Case, 2002, s. 80). Den sociala hierarkin, som har gynnat eliternas ställning i Indonesien, är även idag starkt förekommande. Militären har fått ett starkare inflytande efter Suhartos fall 1998 vilket har missgynnat demokratins konsolidering i Indonesien. Landets ekonomi har aldrig heller helt återhämtat sig efter den ekonomiska krisen som drabbade Indonesien åren 1997–1998 (Webber, 2006, s. 397). Dock måste det uppmärksammas att både Filippinerna och Indonesien har sedan Marcos och Suhartos styre uppvisat förbättringar när det kommer till de civila och politiska rättigheterna, men bägge länderna är långt ifrån att kunna betraktas som konsoliderade demokratier (Peou, 2014, s. 32). En intressant iakttagelse från Indonesiens transition till demokrati var det civila samhället. Det civila samhället i Indonesien var större och starkare under 1950 och 1960-talet, än det var under 1990-talet, när Suharto tvingades avgå. Det civila samhället har överlag blivit svagare och mindre betydande efter Suhartos avgång (Peou, 2014, s. 36). Trots

detta har det påpekats att sociala rörelser spelade en roll i händelserna som resulterade i Suhartos avgång och igångsatte en demokratisk transition (Mercer, 2002, s. 9; Webber, 2006, s. 402).

6.3 Kambodjas och Thailands politiska utveckling

6.3.1 Kambodja

Trots att Kambodja idag präglas av ett flerpartisystem, så har det politiska partiet Kambodjanska Folkpartiet (KFP) styrt landet sedan 1979. Partiet har flera gånger blivit beskyllda för valfusk. Överlag betraktas landets statliga regim som icke-demokratiskt och de civila rättigheterna i landet är av svag kvalitet (Peou, 2014, s. 28).

Landets politiska kultur är en förklarande orsak bakom landets politiska utveckling. Eliterna i Kambodja har format landets politiska kultur genom att avslå centrala demokratiska element. Dessa demokratiska element som aldrig har förekommit i landet är bl.a. en delning av den politiskamakten och en politisk betydelsefull opposition. Istället har eliterna bidragit och stött en utveckling som gynnat den autokratiska regimen och dess politik (St John, 2005, s. 406). Landets politiska historia har visat, att den politiska eliten inom landet, det vill säga, KFP, har aldrig varit engagerade för eller stött demokratiska reformer (St John, 2005, s. 409). Internationella aktörer har hävdade att landets politiska kultur måste ändras ifall demokratin skall blomstra i landet. Att ändra på landets politiska kultur är dock problematiskt, eftersom landets byråkratiska, ekonomiska och politiska elitgrupper starkt motsätter en politisk förändring (St John, 2005, s. 416). Därtill är autokratiskt stödande attityder allmänna bland det kambodjanska folket. Landets premiärminister Hun Sen som är den viktigaste gestalten inom KFP har styrt Kambodja sedan 1985. Hun Sen har monopol på landets politiska makt och upprätthåller sitt styre genom sin kontroll över landets militär, som skyddar premiärministern och partiet (St John, 2005, s. 423). Militären har ett stort inflytande i Kambodja och har flera gånger ingripit i landets politiska verksamhet och direkt påverkat olika valresultat (Chambers, 2015, s. 190). Militären är ett inbyggt maktmedel, som förstärker Hun Sens maktposition och bidrar till landets icke-demokratiska statsskick. Kambodjas lagstiftandeförsamling och domstolsväsende har inte maktbefogenheter att övervaka militären, som enbart bevakas av den verkställandemakten som KFP befogar över (Chambers, 2015, s. 190).

Parlamentsvalen 1993, i Kambodja fick mycket externt finansiellt stöd. De Förenta Nationerna (FN) tog som uppgift att styra landet i en mer demokratisk riktning och tog som mål att ändra på landets politiska kultur. Men trots FN:s försök på att implementera en kultur som skulle ha gynnat demokratiska reformer i Kambodja och trots stora finansiella investeringar i landets politiska verksamhet, blev resultaten ogynnsamma för en demokratisk transition (St John, 2005, ss. 423-424). Landets politiska kultur, eliternas värderingar och de autokratiskt stödande attityderna bland befolkningen, har bidragit till föga chanser för demokratins förutsättningar i landet. Istället understödjer de politiska eliterna en politisk miljö som stöder ett oemotsagt ledarskap. Med detta i beaktan kan man konstatera att, den politiska eliten i Kambodja aldrig haft viljan att ändra på landets politik (Karbaum, 2011, ss. 136, 137).

Kambodjas politiska liv har aldrig präglats av politisk konsensus. Landets blodiga historia har resulterat i en ”vinnaren tar allt” - mentalitet, som missgynnar kraftigt demokratins förutsättningar i landet. Landets politiska kultur som upprätthålls av KFP och partiets relation till landets militär har missgynnat civil samhällets frammarsch i landet och möjligheterna för en politisk opposition att etablera sig (Karbaum, 2011, s. 116,117). Som tabell 2 illustrerade, har landets ekonomiska tillväxt i jämförelse med studiens övriga länder varit frånvarande. Detta har anförts bero på landets politiska regims ovillighet och oförmåga att generera ekonomisk tillväxt (Karbaum, 2011, s. 124).

6.3.2 Thailand

Trots ett flertal försök på demokrati har Thailand inte uppnått en lyckad och varaktig demokratisk regim. Den thailändska politiken har präglats av en ständig växling mellan civilt och militärt styre sedan den absoluta monarkins kollaps år 1932 (Peou, 2014, s. 29). Militären har åtnjutit i flera år en central roll i Thailand och varit en av huvudaktörerna bakom landets trevande politiska utveckling. År 2010, då landet fortfarande styrdes av ett folkvalt parlament, åtnjöt militären betydliga maktbefogenheter (se tabell 3). Militärens inflytande i Thailand har ökat sedan dess och fr.o.m. 2014 har landet präglats av ett militärstyre (Farrelly, 2013, s. 281 ; Peou, 2014, s. 29).

Landets historia av militärkupper illustrerar hur stor roll militären har i landet, och idag talar man om 19 moderna inträffade militärkupper (Farrelly, 2013, s. 281). Militären har

haft i årtionden en mycket stark och nära relation till landets kungliga familj, och därpå erhållit nätverk till landets byråkratiska- och ekonomiska eliter. Ett relativt modernt exempel på militärens relation till den kungliga familjen kunde skönjas, när militären utförde en kupp mot landets valda parlament och statsminister år 2006. Militärkuppen 2006, motiverades av militären som en manöver att skydda den kungliga familjens inflytande i samhället och därmed beskydda det sekulära livet i Thailand (Farrelly, 2013, s. 282). Överlag har militära ingripanden, motiverats som nödvändiga av militären för försvarandet av det sekulära livet i Thailand. Flera ledande aktörer inom landets byråkratiska – och ekonomiska sfär har visat under de gånga åren att de är ovilliga att stöda och ansluta sig till demokratiska reformer (Farrelly, 2013, s. 282). Detta har bidragit med föga chanser för en varaktig demokratisk transition (Peou, 2014, s. 40).

Thailand har påvisat betydande svårigheter med att konsolidera sin demokrati och därmed har landets före detta demokratiska regimer haft problem att erhålla politisk legitimitet. Avsaknaden av politisk legitimitet anses missgynna demokratins chanser att etablera sig (Bunbongkan, 2015, s. 359). Landets brist på politisk konsensus mellan olika politiska grupper har visat sig vara en grund till landets svaga nivå av politisk legitimitet (Bunbongkan, 2015, s. 360 ; Laothamatas, 1997, s. 150). Landet är uppdelat i två politiska läger, de gula skjortorna som stöder konservativa ideal, militären och den kungliga familjen, och de röda skjortorna som består av fattiga människor från landsbygden, som förespråkar demokrati och ser militären och den kungliga familjen som de två främsta hindren för en demokratisk utveckling. Landets politiska historia har visat att avsaknaden av politisk konsensus har kraftigt missgynnat demokratiska transitioner i Thailand (Laothamatas, 1997, ss. 164-165).

Landets politiska historia har utmärkts av tidsperioder, då landet uppvisat demokratiska styrelseformer. Dock har militären under dessa demokratiska tidsperioder bevarat sin starka roll i det thailändska samhället (Farrelly, 2013, s. 285). Regimer som åtnjutit stöd från militären och av den kungliga familjen har trots hårda demonstrationer lyckats hålla sig vid makten. Militärens roll i samhället och landets historia av militärkupper har bidragit till att det politiska livet präglas till en stor grad av osäkerhet (Farrelly, 2013, s. 292). Thailands elitgruppers accepterande av militärkupper och militärens nära relation till den kungliga familjen anses ha förklarande kraft bakom landets trevande försök på demokrati. Thailand har betraktats präglas av en så kallad *elite coup culture*, var det förekommer en samhällelig acceptans för militära ingripanden (Farrelly, 2013, s. 281).

Därtill är autokratiskt stödande attityder allmänna bland den thailändska befolkningen. Militären och den kungliga familjens ambitioner att upprätthålla sin starka status i samhället missgynnar demokratins möjligheter att etablera sig i samhället (Farrelly, 2013, s. 293).

Det civila samhället i landet har inte kunnat hindra militären och dess verksamhet (Peou, 2014, ss. 29,36). En avgörande fråga för civilsamhällets positiva effekt på ett lands politiska utveckling är hur starka de civila aktörerna är jämfört med de politiska eliterna och militären (Peou, 2014, s. 37). Det har dock betraktats att det civila samhället i Thailand medverkade som en positiv faktor, när landet upplevde åren 1992–2006 sin mest demokratiska tidsperiod någonsin (Peou, 2014, s. 36). Emellertid kunde inte det thailändska civilsamhället hindra militärkuppen år 2006, som återupprättade ett militärt undantagstillstånd och avslutade den demokratiska tidsepoken i Thailand.

6.4 Sammanfattning och diskussion av ländernas politiska utveckling

Följande stycke är en sammanfattning och diskussion av den ovanförda genomgången av avhandlingens länders politiska utveckling och hur det förhåller sig till tidigare studier och teorier om demokratisering.

Sydkoreas och Taiwans lyckade utfall av demokrati har ansetts bero i hög grad på ländernas kraftiga ekonomiska tillväxt som pågick under 1960–1990-talet (Rodrik, 1994, ss. 1-2). Men även i dessa två fall av lyckade demokratiska transitioner och demokratisk konsolidering, erhåller den ekonomiska tillväxten inte ensam förklaringskraft. Den ekonomiska tillväxten i länderna bidrog med en växande medelklass som krävde civila och politiska rättigheter (Laathamatas, 1997, ss. 224,243). Detta bidrog till det civila samhällets framryckning i länderna. Civilsamhällets framväxt är inte en grundläggande förutsättning för en transition till demokrati, som framkom i kapitel 3. Civilsamhällets framväxt, anses dock gynna och öka på förutsättningarna för demokrati, eftersom de sociala rörelserna inom det civila samhället igångsätter social mobilisering. Som kapitlet teori och tidigare forskning om demokratisering diskuterade, är civilsamhället enligt vissa studier mer betydande för demokratins konsolidering och mindre betydande i själva inledandet av en demokratiseringsprocess (Fioramontia & Fiori, 2010, s. 86).

I samband med omfattande demonstrationer, som krävde demokratiska reformer, präglades ländernas regimer av en legitimitetskris. Legitimitetskrisen och den politiska

turbulenta omgivningen resulterade i att en del av ländernas elitgrupper började bli nervösa över upprätthållandet av sina privilegier i samhället. Därmed började de stöda en transition till demokrati, som eliterna önskade att skulle bidra med fred och stabilitet i samhället (Laothamatas, 1997, ss. 221,231,247).

I Sydkorea och i Taiwan var det de reformvänliga elitgrupperna som växte i styrka på de reformfientliga eliternas bekostnad. Därmed inleddes en transition till demokrati i bägge länderna. Det som *Functional theory of democratization* förespråkar kunde skönjas både i Sydkoreas och i Taiwans politiska utveckling. Teorin förklarar hur eliterna i ett krisläge ser transitionen till demokrati som ett hjälpmedel för att skydda sina samhälleliga intressen och för att bevara deras inflytelserika position. Dessa kriser, som pressar eliterna och styr deras beteende, brukar vanligtvis vara ekonomiska- eller politiska kriser, som resulterar i att regimen drabbas av en legitimitetskris (Laothamatas, 1997, ss. 220-221). Som tabell 3 illustrerade, har civil kontroll över militären uppnåtts inom samtliga policyområden i Sydkorea och i Taiwan. Som tidigare nämnts, har uppnåendet av civil kontroll över militären i ett tidigt skede av ett lands demokratiseringsprocess hävdats vara essentiellt för demokratins konsolidering (Croissant, m.fl., 2011, s.76 ; Droz, 2014, ss. 698-699). Därtill präglas båda länderna av en kulturell-politisk tradition och av samhälleliga attityder, vilka har främjat ländernas demokratier (Jacobs, 2007, ss. 242-245). Tidigare forskningen, som har behandlat kulturella faktors betydelse i demokratiska processer har betonat att demokratins konsolidering kräver att en betydande majoritet av befolkningen betraktar demokrati som den bästa regeringsformen (Linz & Stepan, 1996, s. 15). Uppnåendet av civil kontroll över ländernas militärer och de demokratiskt stödande attityderna i Sydkorea och i Taiwan har gynnat demokratins konsolidering i båda länderna. Likaså, har ländernas fortsatta ekonomiska tillväxt främjat demokratins konsolidering (Diamond, 1999, s. 88 ; McAllister, 2016, s. 57).

Filippinerna och Indonesien delar båda ett ursprung av två presidenter, vars långvariga styre har betraktats som icke-demokratiskt. Demokratiska element som regelbundna val var förekommande i länderna. Valen har dock kontrollerats av presidenternas regim som har använt valen som en täckmantel för att dölja sitt autokratiska styre (Case, 2002, ss. 47, 217,218). Bägge ländernas före detta presidenter har även haft omfattande kontaktnät med ländernas eliter som har åtnjutit privilegier av presidenten. I samband med att länderna drabbades av en ekonomisk kris började omfattande demonstrationer

förekomma som krävde politisk förändring (Case, 2002, ss. 220-222 ; Peou, 2014, s. 31). Detta resulterade i att presidenten och deras autokratiska regim präglades av en legitimitetskris, som medförde att de förlorade en betydande del av eliternas stöd. Det hela kulminerade i att både Marcos och Suharto tvingades avgå och en ny president efterträdde som utlovade demokratiska reformer. Även i Filippinernas och i Indonesiens politiska utveckling åtnjuter *Functional theory of democratization* och den demokratiska elitteorin förklaringskraft. Båda ländernas autokratiska regimers legitimitet hotades när de drabbades av en ekonomisk kris (Case, 2002, s. 23).

Trots ländernas nya presidenter har Filippinernas och Indonesiens demokrati fortsatt betraktas som bristfällig (Peou, 2014, s. 31). Till följd av detta, klassificeras båda länderna idag av Freedom House som delvis-fria. Både Filippinernas och Indonesiens demokratiska konsolidering har lidit av ländernas civila-militära relationer, och p.g.a. olika elitgrupper, som underminerar civilt styre genom att kontrollera diverse viktiga statliga poster (Peou, 2014, s. 37). Eliterna stödde den demokratiska processen i Filippinerna och i Indonesien så länge det gynnade deras intressen. Eliternas agerande möjliggjorde dock ländernas demokratiska transitioner, eftersom, både Marcos och Suharto förlorade de resurser som krävdes för att upprätthålla deras autokratiska regimer (Fukuoka, 2015, ss. 411-413). Länderna präglas än idag av omfattande elitnätverk, som har betydande makt inom samhällets olika sfärer (Case, 2009, s.264 ; Sherrill, 2010, s. 224). Till skillnad från konsoliderade demokratier som Japan, Sydkorea och Taiwan var militären är under civil kontroll har både Filippinerna och Indonesien misslyckats i denna aspekt. Ländernas militär är politisk aktiv och inflytelserik, vilket har påverkat negativt på demokratinivån (Peou, 2014, s. 38). Därtill anses båda länderna präglas av kulturella aspekter, som missgynnar demokratiska värden och demokratis konsolidering. Francis Fukuyamas (1995) artikel angående sambandet mellan konfucianismen och demokrati, redogör på ett utförligt sätt hur somliga asiatiska värden och normer bestrider centrala element som förespråkas inom den västerländska formen av demokrati (Fukuyama, 1995). I Filippinerna och i Indonesien har ländernas sociala hierarkier och autokratiskt stödande attityder missgynnat demokratis konsolidering och motverkat element som anses vara essentiella för en fungerande demokrati (Case, 2002, ss. 212-213 ; Laothamatas, 1997, s. 37).

Indonesiens ekonomiska tillväxt under Suhartos styre är ett fall bland flera som motsäger moderniseringsteorin. Under Suhartos styre präglades landet av en kraftig

ekonomisk tillväxt, speciellt under 1970–1980 – talet (tabell 2) som resulterade i att Världsbanken klassificerade landets ekonomiska utveckling som ett ekonomiskt mirakel (Gellert, 2010, s. 39 ; Laothamatas, 1997, s. 42). Indonesien under Suhartos regim utgör ett exempel var ekonomisk tillväxt har bidragit till att en icke-demokratisk regim har åtnjutit en hög nivå av legitimitet bland befolkningen. Dessutom var det indonesiska civilsamhället som starkast och mest etablerat under 1950–1960-talet, när landet var under ett autokratiskt styre (Peou, 2014, s. 36). Landets civilsamhälle har betraktats främjat landets demokratiska transition men överlag var det civila samhället i Indonesien betydligt mindre och svagare under 1990-talet när landet berördes av demokratiska reformer (Webber, 2006, s. 402). Filippinerna däremot har idag ett av regionens starkaste och mest väletablerade civilsamhällen, men trots detta är nivån på demokratin i landet fortfarande av låg kvalitet (Peou, 2014, s. 36).

Kambodja och Thailand betraktas idag som icke-demokratiska. Kambodjas politiska kultur anses medföra ogynnsamma förhållanden för en demokratisk transition (St John, 2005, ss. 406,409,416). Kambodjas politiska omgivning och KFP:s nära relation till landets militär har bidragit med dåliga förutsättningar för det civila samhällets framrykning (Karbaum, 2011, ss. 116-117). Den kambodjanska militären har stött premiärministern och KFP, som understöder en politisk kultur som stöder ett obestritt ledarskap. KFP ovillighet att ta i bruk demokratiska reformer och de civila-militära relationerna resulterar med föga chanser för en transition till demokrati (Chambers, 2015, s. 190 ; Karbaum, 2011, ss. 136-137).

Thailand har upplevt flera försök på demokrati men landets militär och kungliga familj har varit huvudaktörerna bakom de misslyckade försöken på en grundlig demokratisering (Farrelly, 2013, ss. 281-282). Som Larry Diamond skrev angående militärens roll i demokratiska processer, försvåras etableringen av demokratin i ett land var militären innan transitionen till demokrati har haft en betydande roll (Diamond, 1999, s. 113). Det thailändska civila samhället har aldrig kunnat hindra militären från att ingripa i landets politiska liv (Peou, 2014, ss. 29,36). Eftersom militärkupper har varit förekommande i Thailand har det hävdats att landet präglas av en så kallad *elite coup culture*. De militära ingripandena har understötts av en stor del av befolkningen eftersom de har ansetts som nödvändiga för försvarandet av landets monarki (Farrelly, 2013, s. 281). Som konstaterats i den tidigare forskningen angående de civila-militära relationerna i demokratiska processer har det framhållits att militärkupper är mer

förekommande ifall det råder en samhällelig acceptans över dem (Valenzuela, 1990, s. 33). Den thailändska *elite coup culture* anses ha bidragit och fortsättningsvis resulterar till att landets politiska sfär präglas av en hög nivå av osäkerhet (Farrelly, 2013, s. 292). Avsaknaden av politisk konsensus och samarbete mellan olika politiska grupperingar i Thailand har missgynnat demokratins förutsättningar betydligt. De före detta demokratiska regimerna i Thailand har också haft betydande svårigheter att erhålla politisk legitimitet, eftersom de inte har lyckats konsolidera demokratin (Bunbongkan, 2015, s. 359).

7 Analys och resultat

7.1 Analys med Joint Method of Agreement and Difference

Avhandlingens variabler och deras operationalisering presenterades i kapitel 4. I kapitel 6 presenterades en genomgång av ländernas politiska utveckling. Till näst följer en tillämpning av analysmetoden *Joint Method of Agreement and Difference*. Den första tillämpningen av *Joint Method of Agreement and Difference* (analys 1) strävar att besvara studiens första forskningsfråga: ”*Vilka faktorer har möjliggjort demokratiska transitioner i Ost- och Sydostasien?*”. Medan analys 2 berör avhandlingens andra forskningsfråga: ”*Vilka faktorer har främjat demokratins konsolidering i Ost- och Sydostasien?*”. I analys 1 bekräftas eller förkastas hypoteserna (A) baserat på deras inverkan på avhandlingens första forskningsfråga. I analys 2 bekräftas eller förkastas hypoteserna (B) baserat på deras inverkan på avhandlingens andra forskningsfråga.

Analys 1

Forskningsfråga (1): *Vilka faktorer har möjliggjort demokratiska transitioner i Ost- och Sydostasien?*

Faktorer	Sydkorea	Taiwan	Filippinerna	Indonesien	Kambodja	Thailand
Ekonomisk tillväxt	Kraftig och fortlöpande	Kraftig och fortlöpande	Trevande	Trevande	Frånvarande	Trevande
Eliternas uppgörelse	Soft-liners	Soft-liners	Soft-liners	Soft-liners	Hard-liners	Hard-liners
Politisk kultur	Demokratiskt stödande attityder	Demokratiskt stödande attityder	Autokratiskt stödande attityder	Autokratiskt stödande attityder	Autokratiskt stödande attityder	Autokratiskt stödande attityder
Civila-militära relationer	Civil kontroll	Civil kontroll	Militärt inflytande	Militärt inflytande	Militärt inflytande	Militärstyre
Civilsamhällets roll	Aktivt och etablerat	Aktivt och etablerat	Aktivt och etablerat	Semi-aktivt och semi-etablerat	Icke-aktivt och icke-etablerat	Aktivt och etablerat
Demokratins utfall	Demokrati	Demokrati	Demokrati	Demokrati	Icke – demokrati	Icke - demokrati

7.2 Presentation av analys 1 resultat och hypotesprövning

I följande avsnitt diskuteras och sammanfattas de resultat som följdes av tillämpningen av Joint Method of Agreement and Difference i analys 1. Hur förhåller sig resultaten angående det som tidigare forskning och teorier har poängterat inom demokratiseringsforskningen? Får avhandlingens hypoteser (A) bekräftelse eller förkastas de?

7.2.1 Ekonomisk tillväxt

Den oberoende variabeln, *ekonomisk tillväxt*, och dess subkategori *trevande*, är konstant för Filippinerna, Indonesien och Thailand i analys 1. Därmed finns det inte ett samband mellan den oberoende variabeln *ekonomisk tillväxt* och den beroende variabeln *demokratins utfall* i analys 1. Filippinerna och Indonesien undergick en demokratisk transition när länderna drabbades av en ekonomisk kris, vilket bestyrker att *ekonomisk tillväxt* inte åtnjuter förklarande kraft i analys 1. Dessutom har Thailand haft en starkare ekonomisk tillväxt mätt i BNI/per capita än Indonesien sedan 1980 – talet och en starkare tillväxt än Filippinerna sedan 1990-talet (se tabell 2) och trots detta inte demokratiserats. Till följd av detta förkastas hypotes 2 (A): *ekonomisk tillväxt har haft en positiv effekt på transitionen till demokrati i studiens länder* i analys 1. Detta strider emot Lipsets moderniseringsteori och Larry Diamonds empiriska analys (1992), som lyfte fram ekonomisk tillväxt som den främsta faktorn bakom demokrati (Diamond, 1992, ss. 125-127 ; Ekman, m.fl. 2014, s. 69).

7.2.2 Eliternas uppgörelse

Analys 1, som berör avhandlingens första forskningsfråga, ”*Vilka faktorer har möjliggjort demokratiska transitioner i Ost – och Sydostasien?*”, korrelerar med det som den tidigare forskningen har poängterat. Det finns ett samband mellan *eliternas uppgörelse* och för *demokratins utfall* i avhandlingens länder. I analys 1, är den oberoende variabelns subkategori *soft-liners* konstant vid varje utfall av *demokrati*. Emellertid, är variabelns subkategori *hard-liners*, konstant vid varje utfall av *icke-demokrati*. Den tidigare forskningen och teorierna angående eliternas roll i demokratiseringsprocesser framförde att eliterna spelar en betydande roll i transitionen till demokrati och överlag för länders politiska utveckling (Ekman,

m.fl.,2014, s. 84 ; Diamond, 1999, s. 66). Som tidigare konstaterat, var det de reformvänliga eliterna som banade vägen för en transition till demokrati i Filippinerna, Indonesien, Sydkorea och i Taiwan. I Kambodja har de styrande politiska aktörerna bidragit till landets misslyckade försök på en transition till demokrati. I Thailand har landets styrande elit inom den byråkratiska, ekonomiska och militära sfären samt den kungliga familjen hindrat demokratin från att etablera sig. Därmed får hypotes 1 (A): *eliternas uppgörelse har haft en effekt på transitionen till demokrati i studiens länder* bekräftelse i analys 1.

7.2.3 Politisk kultur

I analys 1, finns det inte ett samband mellan den oberoende variabeln *politisk kultur* och *demokratins utfall*. Variabelns subkategori *autokratiskt stödande attityder*, är konstant för avhandlingens icke-konsoliderade demokratier och icke-demokratier. Trots att *autokratiskt stödande attityder* är allmänna i Filippinerna och i Indonesien är länderna demokratier. Därmed, förkastas hypotes 5 (A): *demokratiskt stödande attityder har haft en positiv effekt på transitionen till demokrati i studiens länder* i analys 1. Detta motstrider Ekman m.fl. (2014), som hävdade att en demokrati förutsätter en kultur var medborgerliga attityder stöder demokrati (Ekman m.fl. 2014, s. 96).

7.2.4 Civila-militära relationer

I analys 1, finns det inte ett samband mellan den oberoende variabeln *civila-militära relationer* och *demokratins utfall*. Som kan observeras i analys 1, är variabelns subkategori *militärt inflytande*, konstant för studiens två icke-konsoliderade demokratier, Filippinerna och Indonesien. Variabelns subkategori är också förekommande för studiens ena icke-demokrati: Kambodja. Till följd av detta får hypotes 3 (A): *uppnåendet av civil kontroll över militären har haft en positiv effekt på transitionen till demokrati i studiens länder* inte bekräftelse i analys 1. Detta motstrider tidigare studier som har framhållit att en grundläggande förutsättning för att en transition till demokrati skall lyckas är upprätthållandet av civil kontroll över militären (Croissant, m.fl. 2011, s.76 ; Droz, 2014, s. 697).

7.2.5 Civilsamhällets roll

Som kan observeras i analys 1, har den oberoende variabeln, *civilsamhällets roll*, subkategori *aktivt och etablerat* varit konstant för Sydkorea, Taiwan, Filippinerna och Thailand. Thailand fick därtill ett högre totalvärde än Indonesien från CSPI och från CCSI indikatorn (se tabell 7), men trots detta betraktas landet som en icke-demokrati. Därmed finns det inte ett samband mellan *civilsamhällets roll* och *demokratins utfall* i analys 1. Till följd av detta och p.g.a. Indonesiens svaga civilsamhälle vid landets transition till demokrati förkastas hypotes 4 (A): *ett aktivt och etablerat civilsamhälle har haft en positiv effekt på transitionen till demokrati i studiens länder* i analys 1. Resultatet korrelerar positivt med de studier som har hävdat att civilsamhället inte erhåller förklarandekraft bakom demokratiska transitioner (Karvonen, 1997, s. 96 ; Fioramontia & Fiori, 2010, s. 86 ; Mahajan, 1999, s.1192).

Analys 2

Forskningsfråga (2): *Vilka faktorer har främjat demokratins konsolidering i Ost- och Sydostasien?*

Faktorer	Sydkorea	Taiwan	Filippinerna	Indonesien
Ekonomisk tillväxt	Kraftig och fortlöpande	Kraftig och fortlöpande	Trevande	Trevande
Eliternas uppgörelse	Soft-liners	Soft-liners	Soft-liners	Soft-liners
Politisk kultur	Demokratiskt stödande attityder	Demokratiskt stödande attityder	Autokratiskt stödande attityder	Autokratiskt stödande attityder
Civila-militära relationer	Civil kontroll	Civil kontroll	Militärt inflytande	Militärt inflytande
Civilsamhällets roll	Aktivt och etablerat	Aktivt och etablerat	Aktivt och etablerat	Semi-aktivt och semi-etablerat
Demokratins utfall	Konsoliderad demokrati	Konsoliderad demokrati	Icke-konsoliderad demokrati	Icke-konsoliderad demokrati

7.3 Presentation av analys 2 resultat och hypotesprövning

I följande avsnitt diskuteras och sammanfattas de resultat som följdes av tillämpningen av Joint Method of Agreement and Difference i analys 2. Hur förhåller sig resultaten angående det som tidigare forskning och teorier har poängterat inom demokratiseringsforskningen? Får avhandlingens hypoteser (B) bekräftelse eller förkastas de?

7.3.1 Ekonomisk tillväxt

I analys 2 är den oberoende variabelns, *ekonomisk tillväxt*, subkategori *kraftig och fortlöpande* konstant vid varje utfall av konsoliderad demokrati. Emellertid är variabelns subkategori *trevande* konstant vid varje utfall av icke-konsoliderad demokrati. Till följd av detta får hypotes 2 (B): *ekonomisk tillväxt har haft en positiv effekt på demokratins konsolidering i studiens länder* bekräftelse i analys 2. Detta

korrelerar positivt med Larry Diamonds studier (1992 & 1999), som betonade den positiva effekten ekonomisk tillväxt har på demokratins konsolidering (Diamond,1992, s. 125-127 ; Diamond,1999, s. 88).

7.3.2 Eliternas uppgörelse

I analys 2, är variabelns subkategori *soft-liners* konstant för samtliga länder, dock finns det inte ett samband mellan *eliternas uppgörelse* och för demokratins utfall i analys 2. Trots att de reformvänliga eliterna (*soft-liners*), som stödde en transition till demokrati, växte på de reformfientligas (*hard-liners*) bekostnad i Filippinerna och i Indonesien har demokratin inte konsoliderat sig i länderna. Hypotes 1 (B): *eliternas uppgörelse har haft en effekt på demokratins konsolidering i studiens länder* förkastas därmed i analys 2. Litteraturen som berör eliternas roll i demokratiska processer har huvudsakligen fokuserat på eliternas effekt i transitionsfasen. Eliterna har inte framhållits som en förklarande faktor bakom demokratins konsolidering. Emellertid, har studier framhållit att eliternas attityder och beteende har en effekt på ett lands politiska kultur, som däremot har en effekt på konsolideringen av demokratin (Case, 2002, s.22 ; Diamond , 1999, s.174-175 ; Schedler, 2001, s.70)

7.3.3 Politisk kultur

I analys 2, förekommer det ett samband mellan den oberoende variabeln, *politisk kultur* och den beroende variabeln. Den oberoende variabelns subkategori *demokratiskt stödande attityder*, är konstant för avhandlingens två konsoliderade demokratier. Därutöver som redan konstaterats, är variabelns subkategori *autokratiskt stödande attityder*, konstant för avhandlingens två icke-konsoliderade demokratier. Därmed bekräftas hypotes 5 (B): *demokratiskt stödande attityder har haft en positiv effekt på demokratins konsolidering i studiens länder* i analys 2. Analysens resultat korrelerar med de tidigare studier som har påpekat att samhällsliga attityder och beteende spelar en roll för demokratins konsolidering (Diamond, 1999, ss. 173-174 ; Linz & Stepan, 1996, s. 15).

7.3.4 Civila-militära relationer

I analys 2, finns det ett samband mellan de civila-militära relationerna och den beroende variabeln *demokratins utfall*. I studiens två utfall av konsoliderad demokrati är variabelns subkategori *civil-kontroll* konstant. Däremot är variabelns subkategori *militärt inflytande*, konstant i avhandlingens två utfall av icke-konsoliderade demokratier. Det finns således ett samband mellan variabelns subkategori *civil kontroll* och konsoliderad demokrati i analys 2. Detta korrelerar med det som tidigare studier om konsolideringsfasen av demokratin har poängterat, var uppnåendet av civil kontroll över militären har betraktats som en central förutsättning för demokratins konsolidering (Croissant, Kuhn, Chambers, & Völkel, 2011, s. 77 ; Diamond, 1999, s. 74,113). Därmed får hypotes 3 (B): *uppnåendet av civil kontroll över militären har haft en positiv effekt på demokratins konsolidering i studiens länder* bekräftelse i analys 2.

7.3.5 Civilsamhällets roll

Det finns inte ett samband mellan den oberoende variabeln, *civilsamhällets roll*, och *demokratins utfall* i analys 2. Som redan nämnts, är variabelns subkategori, *aktivt och etablerat*, konstant för Sydkorea, Taiwan och Filippinerna. Samtidigt som variabelns subkategori, *semi-aktivt och semi-etablerat*, förekommer i Indonesien. Filippinerna fick höga värden från CSPI och CCSI indikatorn och ett högre totalvärde än Sydkorea från båda indikatorerna. Trots detta är nivån på demokratin i Filippinerna (se tabell 1) betydligt lägre än Sydkoreas som underminerar civilsamhällets positiva påverkan på demokratins konsolidering. Till följd av detta förkastas hypotes 4 (B): *ett aktivt och etablerat civilsamhälle har haft en positiv effekt på demokratins konsolidering i studiens länder* i analys 2. Att den fjärde hypotesen förkastas i analys 2, motsäger de studier som har påstått att ett etablerat och aktivt civilsamhälle är viktigt för konsolideringen av demokratin (Denk & Silander, 2007, s. 54 ; Diamond, 1999, s. 233 ; Fioramontia & Fiori, 2010, s. 86 ; Linz & Stepan, 1996, s. 17).

7.4 Sammanfattning av hypotesprövningen

Studiens hypoteser	Resultat av hypotesprövningen
1 (A): eliternas uppgörelse har haft en effekt på transitionen till demokrati i studiens länder	Bekräftas
1 (B): eliternas uppgörelse har haft en effekt på demokratins konsolidering i studiens länder	Förkastas
2 (A): ekonomisk tillväxt har haft en positiv effekt på transitionen till demokrati i studiens länder	Förkastas
2 (B): ekonomisk tillväxt har haft en positiv effekt på demokratins konsolidering i studiens länder	Bekräftas
3 (A): uppnåendet av civil kontroll över militären har haft en positiv effekt på transitionen till demokrati i studiens länder	Förkastas
3 (B): uppnåendet av civil kontroll över militären har haft en positiv effekt på demokratins konsolidering i studiens länder	Bekräftas
4 (A): ett aktivt och etablerat civilsamhälle har haft en positiv effekt på transitionen till demokrati i studiens länder	Förkastas
4 (B): ett aktivt och etablerat civilsamhälle har haft en positiv effekt på demokratins konsolidering i studiens länder	Förkastas
5 (A): demokratiskt stödande attityder har haft en positiv effekt på transitionen till demokrati i studiens länder	Förkastas
5 (B): demokratiskt stödande attityder har haft en positiv effekt på demokratins konsolidering i studiens länder	Bekräftas

8 Avslutande diskussion

I denna avhandling har jag studerat vilka faktorer som har haft förklarande kraft bakom den varierande politiska utvecklingen som har förekommit i Ost- och Sydostasien. Som nämndes i avhandlingens inledning, utgör regionen en utmaning för teoretiska studier som handlar om regimförändringar eftersom länderna i regionen uppvisar en av de största variationerna i världen när det kommer till nivån av demokrati och regimtyper (Croissant, Kuehn, & Lorenz, 2012, s. 9). Avhandlingens syfte var att undersöka vilka faktorer som har bidragit till att vissa länder i Ost- och Sydostasien kategoriseras som konsoliderade demokratier, medan andra klassificeras som icke-konsoliderade demokratier och icke-demokratier. Därmed blev studiens forskningsfrågor följande: ”*Vilka faktorer har möjliggjort demokratiska transitioner i Ost- och Sydostasien?*” och ”*Vilka faktorer har främjat demokratins konsolidering i Ost- och Sydostasien?*”.

För att besvara avhandlingens två forskningsfrågor tog jag stöd av tidigare forskning som tangerade demokratisering och studiens sex länders politiska utveckling. Utifrån den tidigare forskningen valde jag ut fem oberoende variabler. Dessa variabler låg som grund för avhandlingens jämförande analys som genomfördes med den komparativa analysmetoden *Joint Method of Agreement and Difference*.

Att faktorerna *civila-militära relationer*, *eliternas uppgörelse*, *ekonomisk tillväxt* och *politisk kultur* åtnjöt förklaringskraft i denna studie som tangerar demokratisk transition och demokratisk konsolidering överensstämmer med tidigare litteratur inom området. Dessa faktorer är allmänt förekommande i demokratiseringsstudier. Hur avhandlingens faktorer har påverkat och i vilket skede av demokratiseringsprocessen är dock intressant.

Utifrån studiens teoretiska referensram var det inte oväntat att *eliternas uppgörelse* erhöll förklarande kraft bakom avhandlingens första forskningsfråga. Det korrelerar med det elitperspektiv som har blivit allt mer dominerande sedan 1980-talet i studier som berör demokratiska transitioner (Case, 2002, s. 22 ; Ekman, m.fl. 2014, s. 80). Däremot var det ett oväntat och intressant resultat att *eliternas uppgörelse* var den enda oberoende variabeln som hade ett samband med den beroende variabeln i analys 1. Att den oberoende variabeln *ekonomisk tillväxt* inte åtnjöt förklarandekraft bakom avhandlingens första forskningsfråga i denna komparativa studie av sex länders politiska utveckling avviker från en av huvudteserna inom

demokratiseringsforskningen. Moderniseringsteorin, sambandet mellan demokrati och ekonomisk tillväxt, som började med Seymour Martin Lipsets kända artikel ‘*Some Social Requisites of Democracy*’ (1959), är fortfarande idag en central teori inom demokratiseringsforskningen (Hadenius, 1992, s. 77 ; Karvonen, 1997, s. 44). En mera omfattande redogörelse om hur denna studies resultat förhöll sig till tidigare studiers resultat och till avhandlingens hypoteser redogjordes för i delkapitlen 7.2 och 7.3.

Som tidigare nämnts, kan man inte dra generella slutsatser utifrån en studie som denna som präglas av så få studerade fall (Landman, 2008, s. 69). Jag hävdar dock att studien tyder på att det är viktigt att studera och betrakta demokratisk transition och demokratisk konsolidering som två skilda processer. Exempelvis har Joakim Ekman, Jonas Linde, Thomas Sedelius, Juan J. Linz och Alfred Stepan konstaterat att övergången till demokrati och konsolideringsfasen av demokratin bör ses som två skilda processer (Ekman, m.fl. 2014, s. 28 ; Linz & Stepan, 1996, s. 15). Studiens resultat tyder på att det är viktigt att skilja på transitionen till demokrati och på konsolideringen av demokratin. Eftersom de faktorer som åtnjuter förklarande kraft bakom en lyckad demokratisk transition och bakom lyckad demokratisk konsolidering i denna studie avviker från varandra.

Det intressantaste resultatet som studien genererade var det faktum att ingen av avhandlingens fem oberoende variabler åtnjöt förklarande kraft i studiens båda analyser. Det vill säga, de faktorer som åtnjöt förklarande kraft bakom demokratins konsolidering åtnjöt inte förklarande kraft bakom transitionen till demokrati. Detsamma gäller för den oberoende variabeln, *eliternas uppgörelse*, som åtnjöt förklarande kraft i analys 1, men saknade förklaringskraft i analys 2. I konsolideringsfasen av demokratin har flera faktorer påverkat på demokratins utfall (analys 2), vilket indikerar på en mera mångfacetterad process än själva transitionen från autokrati till demokrati. Studiens resultat kan givetvis enbart gälla i de fall som har studerats, emellertid, betraktas konsolideringsfasen av demokratin som en mera komplex process inom demokratiseringslitteraturen än transitionen från autokrati till demokrati (Ekman, m.fl. 2014, s.24,91; Linz & Stepan, 1996, s. 15).

Att studiens faktorer som åtnjöt förklarande kraft bakom demokratisk transition och demokratisk konsolidering avvek från varandra kan bidra till demokratiseringsforskningen. Resultaten kan ge en inblick till varför ett flertal

nyblivna demokratier i samband med den tredje demokratiseringsvågen i Afrika och i Latinamerika har haft problem med konsolideringen av demokratin. Baserat på data från Freedom House och av V-Dem, kan man konstatera att de länder som är fullständigt konsoliderade demokratier idag i Afrika och i Latinamerika är Kap Verde, Chile, Costa Rica, Uruguay och Mauritius. I Latinamerika har demokratin anförts vara i kris, eller så tyder den senaste rapporten av barometern: *Latinobarometro* (2018). Demokratins legitimitet har sjunkit besynnerligt under de senaste åren och missnöjdheten med demokratin steg i regionen från 51 % till 71 % under tidsperioden 2009–2018. Detta har antagits vara ett resultat över att en överväldigande del av regionens medborgare (84 %) är missnöjda med den ekonomiska situationen. Därtill har stödet ökat för ett alternativt autokratiskt statskick, speciellt bland unga (16–26 åringar). Dessutom har militären ett stort inflytande i flera latinamerikanska länder och är tillsammans med kyrkan de institutioner som latinamerikanerna litar mest på⁵². Studier som har betraktat demokratins tillstånd i Afrika har hävdats att den ekonomiska tillväxtens frånvaro på kontinenten har resulterat i ogynnsamma förhållande för demokratins konsolidering. Därtill har studier skrivit att kontinenten saknar en demokratiskt främjande kultur. Militären som institution har mycket influens i flera afrikanska länder och är ofta en framträdande aktör inom politiken (Ngoma, 2006 ; Ng'oma, 2016). Resultaten från analys 2, påvisade att demokratiskt stödande attityder, en kraftig och fortlöpande ekonomisk tillväxt och civila-militära relationer var militären är under civil kontroll hade en positiv effekt på demokratins konsolidering. Dessa faktorerens frånvaro i flera latinamerikanska och afrikanska demokratier, kan åskådliggöra de problem demokratierna har haft med konsolideringsfasen.

Studiens resultat från analys 1, det vill säga, eliternas uppgörelse och dess förklarande kraft bakom demokratisk transition delar likheter med de demokratiska transitionerna i Latinamerika på 1970–1980-talet. Demokratiseringsprocesserna i Latinamerika har betraktats som elitdrivna processer (Ekman, m.fl. 2014, s. 87). Däremot har inte de demokratiska transitionerna under 1980–1990-talet i Afrika betraktats som elitdrivna processer. Personalistiska styren med en liten grupps innercirkel i de före detta icke-demokratiska regimerna, hindrade bildandet av klyftor mellan reformvänliga – och reformfientliga eliter och därmed en elitsplittning i Afrika. Övergången till demokratiska styrelseformer i Afrika har huvudsakligen betraktats som en så kallad bottom - up

⁵² <https://www.idea.int/news-media/news/latin-american-democracy-faces-its-midlife-crisis> (11.03.2019)

process där den sociala mobiliseringen har varit den avgörande faktorn (Bratton & van de Walle, 1997, s. 117). I en lyckad bottom – up transition resulterar den sociala mobiliseringen i den icke-demokratiska regimens kollaps. Denna typs transition från autokrati till demokrati avviker från den top-down elitdrivna demokratiseringsprocessen, som har varit förekommande i denna studies länder. I en top-down transitionsprocess är eliternas uppgörelse avgörande för en transition till demokrati (della porta & Rossi, 2013, s. 1). Gränsdragningen mellan en bottom-up och top-down process, kan ibland uppfattas som diffus, speciellt i denna studie var den sociala mobiliseringen har spelat en betydande roll i samtliga utfall av demokrati. Dock baserat på de källor och tidigare studier som jag har tagit stöd av och på basen av denna studies resultat, framhåller jag att eliternas uppgörelse slutligen har varit avgörande för ländernas demokratiska transitioner. Den demokratiska elitteorin, *Functional theory of democratization* och Jan Teorell (2010) uppmärksammar den sociala mobiliseringens betydelse i demokratiseringsprocesser, eftersom det rubbar den autokratiska regimens legitimitet. Slutligen framhåller teorierna att eliternas uppgörelse är avgörande för en eventuell transition till demokrati (Case, 2002, s. 23 ; Teorell, 2010, ss. 70-71).

Det vore både intressant och välkomnade med flera studier som präglar demokratins konsolidering i Asien. Givetvis har studier som undersökt demokratiska transitioner i regionen varit viktiga, men tidigare studiers fokus har huvudsakligen legat på övergångsperioden från autokrati till demokrati. Det var betydligt lättare att få tag på studier som berörde transitionen till demokrati i avhandlingens länder än att hitta material som berörde demokratins konsolidering. En logisk förklaring till detta är det faktum att flera forskare anser att det inte finns konsoliderade demokratier i Asien och att regionen med dess asiatiska värden inte är förenliga med de omständigheter som en konsoliderad demokrati anses kräva (Ginsburg, 2008, s. 92 ; Morlino, Dressel, & Pelizzo, 2011, s. 504). Följaktligen, finns det betydligt färre studier som berör demokratins konsolidering i Asien. Emellertid, som bl.a. Freedom House och V-Dems data och omdöme antyder på, finns det konsoliderade demokratier i Asien som förtjänar mera uppmärksamhet.

I en eventuell fortsättning på denna studie skulle fokuset ligga enbart på demokratins konsolidering i Ost- och Sydostasien. I studien skulle jag analysera mer djupgående hur Sydkoreas och Taiwans politiska utveckling har skiljt sig från Filippinernas och Indonesiens. I en sådan komparativ studie med enbart fyra fall, vore det möjligt att dela

in den oberoende variabeln *eliternas uppgörelse* i flera subkategorier för att undersöka variabelns samband till demokratins konsolidering. Joakim Ekman m.fl. (2014) skriver att i konsolideringsforskningen har elitperspektivet hamnat i den politiska kulturens och medborgarnas attityders skugga (Ekman. m.fl., 2014, s.220–221).

Därmed, vore det intressant att operationalisera och kategorisera eliternas uppgörelse i flera subkategorier. Som tidigare nämnts, har eliterna stött den politiska utvecklingen i Filippinerna och i Indonesien så länge det har gynnat deras intressen. Tidigare studier har dock lyft fram att eliternas maktställning i Filippinerna och i Indonesien har missgynnat demokratins möjligheter att konsolidera sig (Peou, 2014, s. 37). Därför vore det intressant att undersöka mera ingående hur eliterna har påverkat demokratins konsolidering i länderna. Hur en sådan operationalisering av variabeln skulle se ut i praktiken vet jag inte, den förekommande indelningen inom forskningsområdet är som tidigare presenterats: *soft-liners* och *hard-liners*. I samtliga fyra länder var det de reformvänliga eliterna som möjliggjorde ländernas demokratiska transition. De reformvänliga eliterna i Sydkorea och i Taiwan har dock varit mera ”soft” gentemot demokratiska reformer som främjat demokratins konsolidering än de reformvänliga eliterna i Filippinerna och i Indonesien.

8.1 Kritiska kommenterar mot den egna studien

Avhandlingen kunde kritiserar för de antalet fall som har valts att studera, eftersom, en studie med flera fall skulle frambringa mer generella resultat till forskningsområdet. Emellertid, som redan nämnts, tyder resultaten på att skilda faktorer förklarar demokratiska transitioner och demokratisk konsolidering. Resultaten kan bidra till att förklara varför en stor del av de nyblivna demokratierna som uppstod i samband med den tredje demokratiseringsvågen har haft problem med konsolideringsfasen.

Studiens länders kategorisering i konsoliderade demokratier, icke-konsoliderade demokratier och i icke-demokratier kunde tillika kritiserar. Inom demokratiseringsforskningen förekommer det varierande benämningar på olika demokratiska statsskick. En vanlig uppdelning av demokratiska länder är att skilja på så kallade valdemokratier och liberala demokratier. Freedom House och V-Dem använder bland annat denna indelning. Valdemokratier är statssystem som är demokratiska men som uppvisar brister i både sina civila och politiska rättigheter, medan liberala demokratier är länder som får höga betyg i båda kategorierna.

Kategoriseringen av studiens länder i de tre ovannämnda grupperna gjordes på basen av avhandlingens två forskningsfrågor och baserat på de argument som har hävdats att det är viktigt att skilja på transitionen till demokrati och på demokratins konsolidering (Ekman, 2014, m.fl. s. 28 ; Linz & Stepan, 1996, s. 15). Således, kändes det mer passande för denna studie att använda den redan presenterade terminologin.

Avhandlingen och dess resultat med hänsyn till den tillämpade analysmetoden kan även kritiserats. Som med alla komparativa metoder kan *Joint Method of Agreement and Difference* enbart upptäcka samband mellan faktorer. De komparativa metoderna anger inte ifall sambandet mellan den oberoende variabeln och beroende variabeln är starkt eller svagt (Denk, 2012, s. 56).

Därutöver är det slutligen viktigt att poängtera att demokratisering som forskningsämne är mångfacetterat. Med hänsyn till den litteratur som studien har tagit stöd av, har jag valt de faktorer som jag har ansett att är mest relevanta för det som studien ämnar undersöka. Emellertid kan man inte utesluta möjligheten att eventuella faktorer som inte har ingått i studiens analys har eventuellt inverkat på studiens resultat.

Källförteckning

Tryckta källor:

- Adam, P., Avarez, M. E., Cheibub, J. A. & Fernando, L. (2000) *Democracy and Development: Political Institutions and Well-Being in the world, 1950-1990*. New York: Cambridge University Press.
- Anckar, C., Bengtsson, Å., Denk, T. & Karvonen, L. (2013) *Komparativ politik - Institutioner och beteende*. Lund: Studentlitteratur AB.
- Bratton, M. & van de Walle, N. (1997) *Democratic Experiments in Africa – Regime Transitions in Comparative Perspective*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Bryman, A. (2001) *Samhällsvetenskapliga metoder*. Malmö: Liber.
- Bunbongkan, S. (2015) What went wrong with the Thai democracy? . *Southeast Asian Affairs Vol.1*, 359-368.
- Case, W. (2002) *Politics in Southeast Asia*. Great Britian: Curzonpress.
- Case, W. (2009) Low-quality democracy and varied authoritarianism: elites and regimes in Southeast Asia today. *The Pacific Review Vol.22*, 255-269.
- Chaibong, H. (2008) South Korea's Miraculous Democracy. *Journal of Democracy Vol.19* , 129-142.
- Chambers, P. (2015) "Neo-Sultanistic Tendencies:" The Trajectory of Civil-Military Relations in Cambodia. *Asian Security Vol.11*, 179-205.
- Chang, Y.-t., Chen-chia Wu, J. & Weatherall, M. (2012) *How Taiwanese Citizens View Democracy: Change and Continuity in Democratic Attitudes and Values in Taiwan's Democratic Consolidation*. Taipei: Globalbarometer.
- Chang, Y.-T., Chu, Y.-H. & Huang, M.-H. (2006) The Uneven Growth of Democratic Legitimacy in East Asia. *International Journal of Public Opinion Research Vol.18* , 246-255.
- Chou, Y. & Nathan, A. (1987) Democratizing Transition in Taiwan. *Contemporary Asian Studies*, 1-24.
- Chu, Y.-h., Chang, Y.-t., Huang, M.-H. & Weatherall, M. (2016) *Re-assessing the popular foundation of Asian Democracies: Findings from Four Waves of the Asian Barometer Survey*. Taipei: Globalbarometer.

- Cocozzelli, F. (2013) *Between Democratisation and Democratic Consolidation: The Long Path to Democracy in Kosovo. Perspectives on European Politics and Society Vol. 14*, 1-19.
- Coppedge, Michael, John Gerring, Carl Henrik Knutsen, Staffan I. Lindberg, Svend-Erik Skaaning, Jan Teorell, David Altman, Michael Bernhard, M. Steven Fish, Agnes Cornell, Sirianne Dahlum, Haakon Gjerløw, Adam Glynn, Allen Hicken, Joshua Krusell, Anna Lührmann, Kyle L. Marquardt, Kelly McMann, Valeriya Mechkova, Juraj Medzihorsky, Moa Olin, Pamela Paxton, Daniel Pemstein, Josefine Pernes, Johannes von Römer, Brigitte Seim, Rachel Sigman, Jeffrey Staton, Natalia Stepanova, Aksel Sundström, Eitan Tzelgov, Yi-ting Wang, Tore Wig, Steven Wilson, and Daniel Ziblatt (2018) "V-Dem [Country-Year/Country-Date] Dataset v8" Varieties of Democracy (V-Dem) Project.
- Croissant, A., Kuehn, D. & Lorenz, P. (2012) *Breaking With the Past ? Civil-Military Relations in the Emerging Democracies of East Asia*. Honolulu: East- West Center.
- Croissant, A., Kuehn, D., Chambers, P. & O.Wolf, S. (2010) Beyond the fallacy of coup-ism: conceptualizing civilian control of the military in emerging democracies. *Democratization Vol.17*, 950-975.
- Croissant, A., Kuhn, D., Chambers, P. & Völkel, P. (2011) Theorizing civilian control of the military in emerging democracies: agency, structure and institutional change. *Zeitschrift für Vergleichende Politikwissenschaft Vol.5*, 75-98.
- Dahl, R. A. (1989) *Democracy and its Critics*. Michigan: Yale University Press.
- Dahl, R. A. (1998) *On Democracy*. Michigan: Yale University Press.
- de Leon, C. (2008) " No bourgeois mass party, no democracy": The missing link in Barrington Moore's American civil war. *Political Power and Social Theory, Vol. 19*, 39-82.
- della porta, D. & Rossi, M. (2013) Democratization and Democratic Transition. i A. D. Snow, D. della porta, B. Klandermans, & D. McAdam, *Encyclopedia of Social and Political Movements* (s. 1544). New Jersey: The Wiley-Blackwell.
- Denk, T. (2002) *Komparativ metod - förståelse genom jämförelse* . Lund: Studentlitteratur AB.
- Denk, T. (2012) *Komparativa Analysmetoder*. Lund: Studentlitteratur AB.
- Denk, T. & Silander, D. (2007) *Att studera demokratisering*. Stockholm: Santerus Förlag.

- Diamond, L. (1992) *Reexamining democracy : essays in honor of Seymour Martin Lipset*. Newbury Park : Sage cop.
- Diamond, L. (1999) *Developing Democracy - Towards Consolidation*. Baltimore: The Johns Hopkins University Press .
- Droz, P. V. (2014) Prospects for "Democratic Control of the Armed Forces"? . *Armed Force & Society Vol. 40*, 696-723.
- Ekman, J., Linde, J., Sedelius, T. (2014) *Demokratiseringsprocesser - Nya Perspektiv och utmaningar*. Lund: Studentlitteratur AB.
- Farrelly, N. (2013) Why democracy struggles: Thailand's elite coup culture. *Australian Journal of International Affairs Vol.67* , 281-296.
- Ferrin, M. & Kriesi, H. (2016) *How Europeans View and Evaluate Democracy*. New York: Oxford University Press.
- Fioramontia, L. & Fiori, A. (2010) The Changing Roles of Civil Society in Democratization: Evidence from South Africa (1990-2009) and South Korea (1987-2009). *African and Asian studies Vol.9*, 83-104.
- Fleckenstein, T. & Lee, S. C. (2018) The political economy of education and skills in South Korea: democratisation, liberalisation and education reform in comparative perspective. *The Pacific Review*, 1-20.
- Fukuoka, Y. (2015) Who brought down the dictator? A critical reassessment of so-called "people power" revolutions in the Philippines and Indonesia. *The Pacific Review Vol.28*, 411-433.
- Fukuyama, F. (1995) Confucianism and Democracy. *Journal of Democracy Vol.6* , 1-7.
- Fukuyama, F. (2012) The Future of History - Can Liberal Democracy Survive the Decline of the Middle Class? *Foreign Affairs Vol.91*, 53-61.
- Gellert, P. K. (2010) Extractive Regimes: Toward a Better Understanding of Indonesian Development. *Rural Sociology Vol. 75* , 28-57.
- Ginsburg, T. (2008) *Lessons from Democratic Transitions: Case Studies from Asia*. Philadelphia: Foreign Policy Research Institute's Asia Study Group Vol.52, 91-105.
- Gray, K. (2014) U.S. Aid and Uneven Development in East Asia. *The ANNALS of the American Academy of Political and Social Science Vol.656*, 41-58.

- Grimm, S. (2008) External Democratization after War: Success and Failure. *Democratization Vol.15*, 525-549.
- Hadenius, A. (1992) *Democracy and development*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Hart, P. & Rhodes, R. (2014) *The Oxford Handbook of Political Leadership*. Oxford: Oxford University Press .
- He, L. (2010) Social Movement Tradition and the Role of Civil Society in Japan and South Korea. *East Asia, Vol.27* , 267-287.
- Hyug, B. I. (2011) Better democracy, better economic growth? South Korea. *International Political Science Review Vol.32* , 579-597.
- Jacobs, J. B. (2007) Taiwan and South Korea : Comparing East Asia's Two "Third Wave" Democracies. *Issues & Studies Vol. 43*, 227-260.
- Johnsson, G. (2014) *Consolidation of democracy in South Korea*. Stockholm: Stockholm University.
- Karbaum, M. (2011) Cambodia's Facade Democracy and European Assistance . *Journal of Current Southeast Asian Affairs Vol.30*, 111-143.
- Karvonen, L. (1997) *Demokratisering*. Lund: Studentlitteratur.
- Kohn, R. (1997) How Democracies Control the Military. *Journal of Democracy Vol.8*, 140-153.
- Kuehn, D. (2008) Democratization and Civilian Control of the Military in Taiwan. *Democratization Vol. 15*, 870-890.
- Landman, T. (2008) *Issues and Methods in Comparative Politics - An introduction*. New York: Routledge.
- Laothamatas, A. (1997) *Democratization in Southeast and East Asia*. Singapore: Institute of Southeast Asian Studies .
- Linz, J. & Stepan, A. (1996) Toward Consolidated Democracies. *Journal of Democracy Vol.7*, 14-33.
- Mahajan, G. (1999) Civil Society and Its Avatars- What Happend to Freedom and Democracy? *Economic and Political weekly Vol.34*, s. 1188-1196.
- McAllister, I. (2016) Democratic consolidation in Taiwan in comparative perspective. *Asian Journal of Comparative Politics Vol. 1*, 44-61.

- Mercer, C. (2002) NGOs, civil society and democratization: a critical review of the literature. *Progress in Development Studies Vol.2* , 5-22.
- Moon, C.-i. & Rhyu, S.-y. (2011) Democratic Transition, Persistent Civilian Control over the Military, and the South Korean Anomaly. *Asian Journal of Political Science Vol. 19*, 250-269.
- Morlino, L., Dressel, B. & Pelizzo, R. (2011) The Quality of democracy in Asia-Pacific: Issues and findings. *International Political Science Review Vol.32*, 491-511.
- Ng'oma, A. M. (2016) Challenges of Democratic Consolidation in Africa: Implications for India's Investment Drive. *Inda Quarterly Vol. 72*, 107-119.
- Ngoma, N. (2006) Civil-military relations in Africa: Navigating uncharted waters. *African Security Review Vol.15*, 98-111.
- Peou, S. (2014) The Limits and Potential of Liberal Democratization in Southeast Asia. *Journal of Current Southeast Asian Affairs Vol.33*, 19-47.
- Przeworski, A., Alvarez, M., Cheibub, J. A. & Limongi, F. (2000) *Democracy and Development - Political Institutions and Well-Being in the World, 1950-1990*. New York: Cambridge University Press.
- Putnam, R. D. (1996) *Den fungerande demokratin: Medborgarandans rötter i Italien*. Stockholm: SNS.
- Reisman, D. (2005) *Democracy and Exchange* . Cheltenham: Edward Elgar Publishing.
- Rodrik, D. (1994) *Getting interventions right: how South Korea and Taiwan grew rich*. Massachusetts: National Bureau of Economic Research.
- Sangmook, L. (2007) Democratic Transition and the Consolidation of Democracy in South Korea. *Taiwan Journal of Democracy Vol.3*, 99-125.
- Saxer, C. J. (2002) *From Transition to Power Alternation - Democracy in South Korea, 1987-1997* . New York: Routledge.
- Schedler, A. (2001) Measuring Democratic Consolidation. *Studies in Comparative International Development Vol.36*, 66-92.
- Schumpeter, J. A. (1994) *Capitalism, Socialism and Democracy*. London: Routledge.
- Sherrill, C. (2010) Promoting Democracy: Results of Democratization Efforts in the Philippines . *Asian Affairs: An American Review Vol.32* , 211-230.
- St John, R. B. (2005) Democracy in Cambodia - One Decade, US\$5 Billion Later: What Went Wrong? *Contemporary Southeast Asia Vol.27*, 406-428.

Teorell, J. (2010) *Determinants of Democratization - Explaining Regime Change in the World, 1972-2006*. New York: Cambridge University Press.

Tocqueville, A. d. (1997) *Om demokratin i Amerika Bok 1*. Lund: Wallin& Dahlholm, Boktryckeri AB.

Tocqueville, A. d. (1997) *Om demokratin i Amerika Bok 2*. Lund: Wallin&Dahlholm Boktryckeri AB.

Valenzuela, J. (1990) *Democratic consolidation in post-transitional settings: notion, process, and facilitating conditions*. Indiana, USA: Kellogg Institute.

Webber, D. (2006) A consolidated patrimonial democracy? - Democratization in post-Suharto Indonesia . *Democratization Vol.13* , 396-420.

Wong, J. (2003) Deepening Democracy in Taiwan. *Pacific Affairs Vol.76*, 235-256 .

Wong, J. (2005) Adapting to Democracy: Societal Mobilization and Social Policy in Taiwan and South Korea. *Studies in Comparative International Development Vol.40*, 88-111.

Internet källor:

Asian Barometer – Center for East Asia Democratic Studies

<http://www.asianbarometer.org/survey/key-findings>

Encyclopedia Britannica

<https://www.britannica.com/place/Korea#ref35025>

<https://www.britannica.com/place/South-Korea/History>

<https://www.britannica.com/place/Taiwan/Cultural-life#ref337518>

<https://www.britannica.com/place/Philippines/The-period-of-U-S-influence>

<https://www.britannica.com/biography/Diosdado-Macapagal>

<https://www.britannica.com/place/Philippines/The-early-republic>

<https://www.britannica.com/place/Indonesia/The-Ethical-Policy#ref22821>

<https://www.britannica.com/place/Indonesia/Indonesia-from-the-coup-to-the-end-of-the-New-Order>

<https://www.britannica.com/place/Indonesia/Indonesia-after-Suharto>

<https://www.britannica.com/place/Cambodia/Tai-and-Vietnamese-hegemony#ref52485>

<https://www.britannica.com/place/Cambodia/Independence>

<https://www.britannica.com/place/Cambodia/Civil-war>

<https://www.britannica.com/place/Cambodia/Cambodia-since-2000>

<https://www.britannica.com/place/Thailand/The-Thon-Buri-and-Early-Bangkok-periods>

<https://www.britannica.com/place/Thailand/Chulalongkorn-and-the-foundations-of-modern-Thailand>

<https://www.britannica.com/place/Thailand/The-postwar-crisis-and-the-return-of-Phibunsongkhram>

<https://www.britannica.com/place/Thailand/The-postwar-crisis-and-the-return-of-Phibunsongkhram#ref52685>

<https://www.britannica.com/place/Thailand/Attempts-to-institute-populist-democracy>

European Social Survey (2014)

https://www.europeansocialsurvey.org/docs/findings/ESS6_toplevels_issue_4_understandings_and_evaluations_of_democracy.pdf

Freedom House (2017 & 2018)

<https://freedomhouse.org/report/freedom-world/freedom-world-2017>

<https://freedomhouse.org/report/freedom-world/freedom-world-2018>

International Institute for Democracy (IDEA)

<https://www.idea.int/news-media/news/latin-american-democracy-faces-its-midlife-crisis>

National Statistics – Republic of China (Taiwan)

<https://eng.stat.gov.tw/point.asp?index=1>

Pew Research Center

<http://www.pewglobal.org/2017/10/16/democracy-widely-supported-little-backing-for-rule-by-strong-leader-or-military/>

Statistikcentralen- Finland

https://www.stat.fi/meta/kas/bktl_sv.html

The World Bank

<https://datahelpdesk.worldbank.org/knowledgebase/articles/906519-world-bank-country-and-lending-groups>

The World Factbook – Central Intelligence Agency – CIA

<https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/rp.html>

<https://www.cia.gov/library/publications/resources/the-world-factbook/geos/ks.html>

UN – data

<http://data.un.org/Data.aspx?d=SNAAMA&f=grID%3A103%3BcurrID%3AUSD%3BpcFlag%3A1>

Varieties of Democracy (V-Dem)

<https://www.v-dem.net/en/analysis/CountryGraph/>

<https://www.v-dem.net/en/about/>

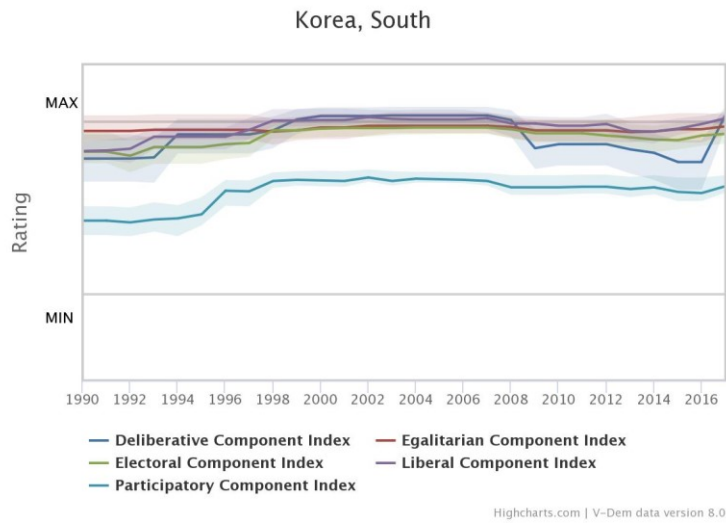
<https://www.v-dem.net/en/analysis/CountryGraph/>

<https://www.v-dem.net/en/analysis/VariableGraph/>

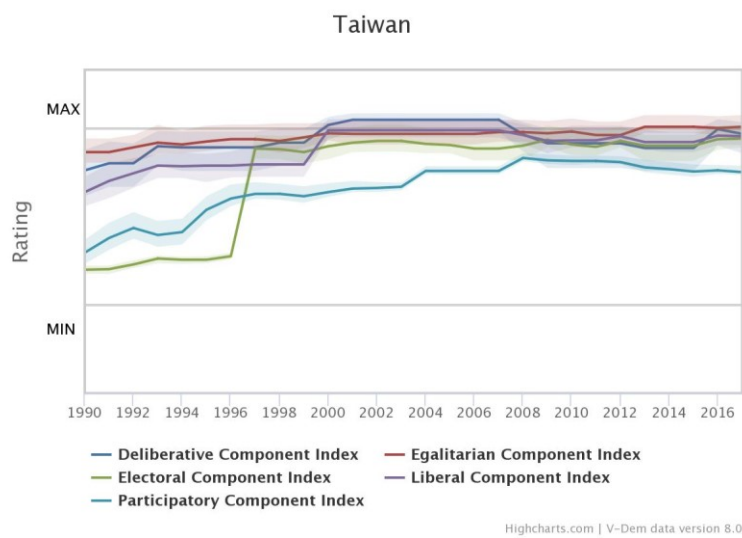
<https://www.v-dem.net/en/analysis/VariableGraph/>

https://www.v-dem.net/media/filer_public/cc/35/cc35132f-d451-4a13-93bc-18b083c9666a/v-dem_codebook_v7.pdf

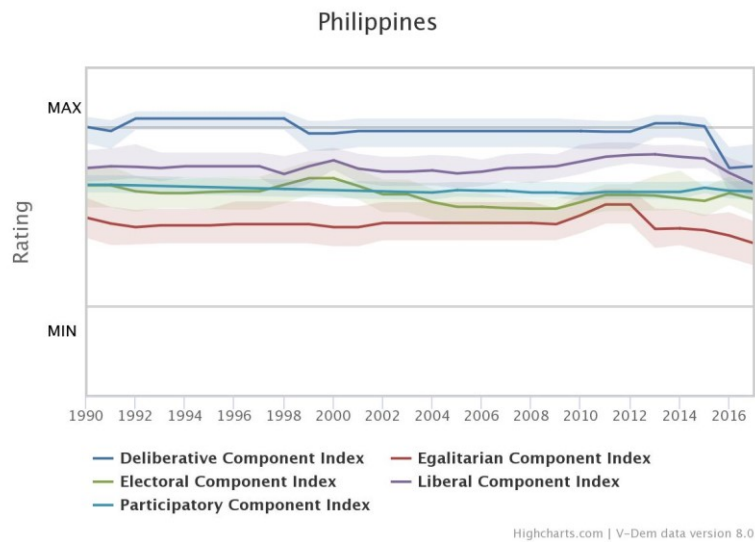
APPENDIX 1

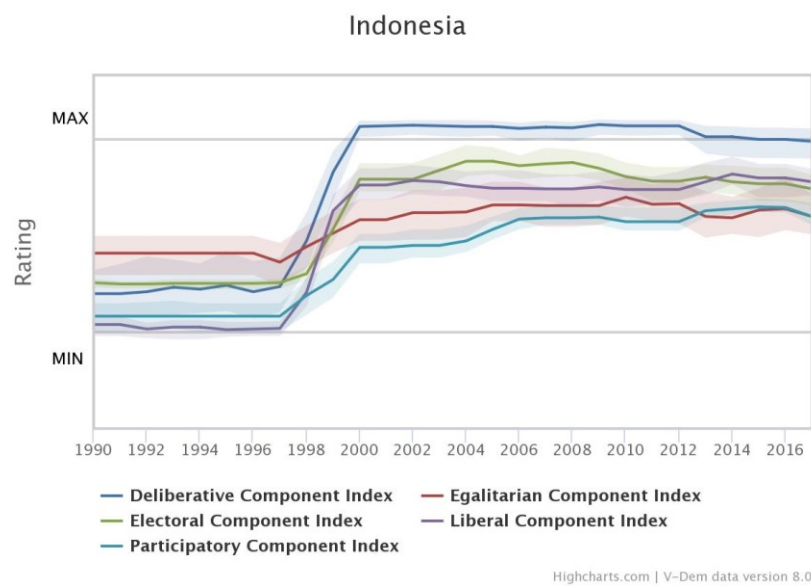
Källa: <https://www.v-dem.net/en/analysis/CountryGraph/>

Källa: <https://www.v-dem.net/en/analysis/CountryGraph/>

Källa: <https://www.v-dem.net/en/analysis/CountryGraph/>

Källa: <https://www.v-dem.net/en/analysis/CountryGraph/>

